

Võ Anh Thơ

*Lời hứa
thủy chung*

vh

NHÀ XUẤT BẢN
VĂN HỌC

Mục lục

<u>Chương 1: Lệ Chi Gia Nhập "Hội Không Thủy Chung"</u>	1
<u>Chương 2: Lâm Kỳ Phong Là Kẻ Đáng Ghét!</u>	2
<u>Chương 3: Buổi Học Trang Điểm</u>	3
<u>Chương 4: "Cuộc Chiến" Trong Buổi Học</u>	4
<u>Chương 5: "Tôi Cầm Ghét Giới Quý Tộc!"</u>	5
<u>Chương 6: Bí Mật Của Lâm Kỳ Phong</u>	6
<u>Chương 7: "Tôi Không Mang Họ Nguyên..."</u>	7
<u>Chương 8: "Học" Hôn</u>	8
<u>Chương 9: "Thực Hành" Hẹn Hò</u>	9
<u>Chương 10: Nguyên Quang Dương</u>	10
<u>Chương 11: Lệ Chi "Hẹn Hò" Với Quang Dương</u>	11
<u>Chương 12: "Giận Lươn Chém Bạn"</u>	12
<u>Chương 13: Kỳ Phong Tập Chạy Xe Đạp</u>	13
<u>Chương 14: Kẻ Phá Đám</u>	14
<u>Chương 15: Xúc Cảm</u>	15
<u>Chương 16: Quyết Định Của Lệ Chi</u>	16
<u>Chương 17: Chia Tay</u>	17
<u>Chương 18: Nụ Hôn Và Lời Hứa Trong Cơn Say</u>	18
<u>Chương 19: Nhớ...</u>	19
<u>Chương 20: Bắt Cóc</u>	20
<u>Chương 21: Ra Đi</u>	21
<u>Chương 22: Kỳ Cuối: "Đi Hết Một Vòng Trái Đất, Những Người Yêu Nhau Sẽ Lại Gặp Nhau."</u>	22

LỜI HỨA THỦY CHUNG

Võ Anh Thơ
dtv-ebook.com

Chương 1: Lệ Chi Gia Nhập "Hội Không Thủy Chung"

Một buổi sáng đẹp trời, gió tản bộ khắp phố Hoa Đạo. Không gian tươi mát vô cùng và chẳng có dấu hiệu nào cho thấy hôm nay là ngày xấu. Thế nhưng có chuyện buồn đang xảy ra trong quán cà phê cuối con đường. Chuyện của những cô gái trẻ. Dường như hôm nay là một ngày không vui đối với họ...

Xấp khăn giấy dần vơi đi, bàn tay ai đó cứ liên tục xé chúng không ngừng. Khăn giấy được sử dụng để lau nước mắt, chùi nước mũi chảy ròng. Người đó là một cô gái với cặp kính cận và hai bím tóc dài, chỉ là cô gái bình thường. Đối diện bên kia thêm ba cô khác, các cô này xem ra có vẻ am hiểu chuyện đời hơn: cách ăn mặc làm tóc cả trang điểm khá diêm dúa. Họ chẳng nói gì chỉ mãi nhìn cô kia khóc.

Cuối cùng một trong ba cô, người mặc váy ngắn bó sát màu đỏ chói, lên tiếng:

"Lệ Chi, cậu đã khóc hơn nửa tiếng rồi đấy! Chúng tớ đến đây không phải để nghe cậu khóc mãi như vậy! "

Diệp Lệ Chi, cô gái đang khóc, đôi mắt sưng vù nhìn lên, mếu máo nói trong tiếng nấc:

"Hồ Trúc, Diễm Hương, Lan Mai, xin lỗi nhưng tớ buồn quá tớ không biết phải làm gì chỉ muốn khóc thôi." – Vừa dứt lời, nó úp tờ khăn giấy lên mặt tiếp tục khóc.

"Chúng tớ biết bây giờ cậu rất buồn nhưng cậu khóc vì gã ấy có xứng đáng không? Gã tồi thật! " – Hồ Trúc tỏ vẻ an ủi nhưng nhìn nét mặt thì giống như chẳng quan tâm lắm vì chuyện này xảy ra thường í mà.

Diệp Lệ Chi, một cô gái hiền lành, tốt bụng hay giúp đỡ người khác và thường bị người ta xem là khờ khạo(!). Lệ Chi đã trải qua cuộc tình đầu tiên với anh bạn cùng lớp, cả hai trông có vẻ hợp. Thế rồi cuối cùng hấn bỏ rơi Lệ Chi chỉ vì... cô gái quá chung tình! Thử hỏi có lý do nào lại vô duyên đến thế không?

Tiếp theo, một anh chàng có vẻ bụi, hơi giống dân chơi tí đã hào hiệp giang tay ra đỡ lấy Lệ Chi. Nó vô cùng cảm động vì trong lúc đau khổ nhất lại có người an ủi mình. Thế Lệ Chi đồng ý quen với anh ta. Sau một thời gian tìm hiểu cô gái đã ngã lòng vào chàng trai tốt bụng. Vậy mà cuối cùng, mới sáng nay thôi, hấn đã bảo:

"Chúng ta không hợp nhau, em quá ư thủy chung, điều đó đã lỗi thời rồi! Mẫu bạn gái của anh là phải lãng nhăng một tí, phải khiến anh hờn ghen pha chút đau khổ như thế mới gọi là mùi vị tình yêu!" – Đang cao hứng thì hấn liền quay qua nhìn Lệ Chi, mặt đầy thất vọng – "Còn em lúc nào cũng chỉ nghĩ có mình anh thôi, lúc nào cũng nghe lời răm rắp chán lắm! Phải cho anh chút ghen tuông hờn giận. Ghen ấy, hiểu không?"

Lệ Chi nhìn gương mặt ếch của gã bạn trai với vẻ điềm nhiên. Nó lại bị đá lần hai chỉ vì thủy chung. Kỳ lạ thật! Lệ Chi quay đi. Lúc đó nó không hề khóc. Sau khi hẹn ba đứa bạn thân đến quán cà phê cuối phố, nó rảo bước, bấy giờ nước mắt mới trào ra, tuôn xối xả như ống nước bị hư khóa. Hai bàn tay cứ lau lau liên tục mà vẫn không hết nước mắt. Lệ Chi còn nhớ vị mặn lúc đó, mặn chát ở đầu lưỡi...

Lệ Chi khóc vì lần thứ hai lại bị bỏ rơi, một phần thôi, phần còn lại thiết nghĩ nó khóc là do không ngờ người bạn trai ấy lại khùng và xấu đến mức dã man như vậy (T_T").

Lệ Chi đã trông chờ vào cuộc tình này biết bao. Chờ đợi người đó sẽ mang hạnh phúc đến cho mình. Thế nhưng không phải vậy! Đến lúc này cô gái họ Diệp mới phát hiện ra một điều: chỉ có mỗi mình nó mới chờ đợi!

"Khổ cậu quá Lệ Chi, chỉ vì cậu hiền và ngây thơ thôi. Nhưng bây giờ tình yêu là thế đó, cậu phải thay đổi để hòa nhập với điều ấy." – Lan Mai cười cười, an ủi.

"Phải!" – Tiểu Hương mặc áo đỏ chói đáp liền – "Cậu mà sống mãi với sự thủy chung như vậy thì cuối cùng người chịu thiệt là cậu chứ không ai khác!"

Lệ Chi sụt sùi, tay vò vò miếng khăn giấy:

"Nhưng tớ không hiểu, chẳng phải khi yêu người ta phải thủy chung với nhau sao? Như thế tình yêu mới bền được!"

Hồ Trúc ngó lơ:

"Thủy chung, bền vững ư? Không phải thế đâu bồ ơi! Bồ hãy xem người ta yêu nhau vào thời đại này đi, ba tháng là nhiều! Chỉ mỗi bồ còn khờ khạo."

"Đúng thế, cậu phải thay đổi cách yêu "thủy chung son sắc", có thế cậu mới không đau khổ!" – Diễm Hương nhìn sâu vào mắt cô bạn.

Lệ Chi sụ mặt, mí mắt chùng xuống húp rụp. Vài giây sau giọng nó cất vang nghe nhỏ xiu:

"Nhưng tớ quen rồi cứ hề thích ai thì chỉ muốn cả hai chung thủy với nhau. Bây giờ bảo thay đổi thì không dễ đâu."

Ba người bạn thở dài ngao ngán. Suy nghĩ một hồi, Hồ Trúc quay qua lục lọi thứ gì đó trong túi xách rồi đưa ra một tấm giấy nhỏ:

"Cậu cầm lấy, cái này sẽ giúp ích cho cậu!"

Lệ Chi ngạc nhiên, đón lấy, đưa mắt nhìn dòng chữ đen trên giấy: Hội không thủy chung – công ty số 22 trên đường 22, cuối ngã ba thứ mười của phố Hoa Đạo, gặp Lâm Kỳ Phong.

"Cái này là..." – Mắt Lệ Chi to tròn nhìn trở lại Hồ Trúc.

"Cậu đọc tên công ty rồi đấy, Hội không thủy chung. Nghe nói có một người tên Lâm Kỳ Phong đã lập ra hội này. Anh ta sẽ giúp những người phụ nữ thất tình không đau khổ nữa bằng việc chỉ cho họ cách sống không thủy chung. Thật hư thế nào cậu đến đó xem sao."

Diễm Hương ra vẻ thúc giục:

"Đúng đó Lệ Chi, đến gặp người tên Kỳ Phong gì đó bảo anh ta chỉ bô cách sống thời hiện đại đi! "

Lệ Chi không nói gì, chỉ nhìn đăm đăm tờ giấy nhỏ. Thiết nghĩ, có thật là đến hội này rồi nó sẽ khác không, sẽ biết thế nào là lối sống không thủy chung? Rồi nó tự nhủ chiều nay đến thử xem.

***

Buổi chiều hôm đó, trước công ty số 22, Lệ Chi ngược mặt lên trông tòa nhà cao mười tầng thật lộng lẫy trong ánh mặt trời, đầy thán phục, trầm trồ khen:

"Chà cái Hội này coi bộ giàu lắm thì phải! Anh chàng tên Lâm Kỳ Phong không biết là con của chủ tịch, cựu chủ tịch hay cố chủ tịch mà có thể làm chủ cả công ty này nhỉ?"

Đứng hồi lâu, chợt nhớ mục đích mình đến đây thế là Lệ Chi chạy lạch bạch vào trong.

.....

Nửa tiếng trôi qua trên những bậc thang lát gạch trơn, Lệ Chi đứng dựa tường thở phì phò, mồ hôi ra ướt cả trán. Nó dùng hai tay quạt quạt để dịu đi cơn nóng đang dâng cao.

"Trời ơi! Cứ tưởng cả công ty này thuộc quyền sở hữu của Hội nào ngờ cái hội ấy thuê phòng tận tầng mười! Vậy mà trong tờ giấy không đánh giùm ba từ ở tầng mười. Nếu biết cao thế mình đã không đến, đã vậy thang máy còn bị hư nữa chứ, xui xẻo!"

Lệ Chi đưa mắt nhìn xem đã đến tầng thứ mấy. Nó gần như muốn khóc khi thấy tấm bảng gần đó đề Tầng 10. Cuối cùng cũng đến nơi. Bây giờ tiếp theo tìm cái phòng 120, nơi Hội đang ngụ trị.

Thêm mười lăm phút "lết" đến phòng 120, khi đã đứng trước cửa phòng, Lệ Chi mới thở phào nhẹ nhõm vì thấy dòng chữ Hội không thủy chung trên tấm bảng bị kéo lệch. Cô gái chỉnh trang lại tóc, quần áo cho gọn gàng, hít thở sâu, đứng lặng trong năm giây xong mới đẩy nhẹ cửa vào. Nó nhìn dáo dác phía bên trong, vắng hoe,

chẳng có ai cả. Thu hết can đảm. nó bước vào phòng. Tại sao lại không có ai nhỉ?

Còn đang thắc mắc thì có tiếng đàn cất lên, thật du dương. Lệ Chi nhủ thầm: "Vậy là có người ở đây!"

Lệ Chi đi theo tiếng đàn, qua một bức tường thì khựng lại, trước mặt là một chàng trai với mái tóc màu bạch kim, ngồi quay lưng đàn bên chiếc piano cũ. Lệ Chi nhìn từ phía sau người đó, những sợi tóc bạch kim sáng lên óng ánh.

Lệ Chi liền cất tiếng:

"Ừm thưa anh, tôi có việc muốn hỏi."

Tiếng đàn ngưng lại. Âm thanh yên lặng bao phủ cả căn phòng trong chốc lát. Lệ Chi nghiêng đầu ngạc nhiên dường như anh chàng kia đang suy nghĩ điều gì. Rồi người đó đứng lên, từ từ quay mặt lại...

Phần tóc trước chải nằm suông, đôi mắt màu xám với cái nhìn ngời sáng như hớp hồn người đối diện. Chiếc mũi thon cùng bờ môi cười duyên dáng. Mái tóc mềm mại màu bạch kim nổi bật lên nhờ màu đen của chiếc áo cổ cứng cao. Miêu tả như thế chẳng khác nào là hoàng tử! Và chính vì thế mà cô gái họ Diệp đã đứng ngây ra mãi đến khi nghe giọng anh ta cất lên, điềm đạm.

"Cô đến đây là..." – Anh chợt dừng lại dường như muốn để cô gái nói tiếp.

Lệ Chi ngược mặt lên, nói nhanh, chẳng hiểu sao cứ thấy lúng túng:

"A dạ, tôi muốn gặp Lâm Kỳ Phong, người làm chủ hội này."

"Cô muốn đăng ký vào Hội không thủy chung? "

Lệ Chi gật đầu nhẹ.

Anh chàng chẳng nói lời nào nữa mà quay đi đến bên chiếc bàn gần cửa sổ ngồi xuống. Lệ Chi thấy anh lấy ra xấp giấy gì đó, cũng có thể là thông tin cơ mật của hội. Chà cứ y như đóng phim hình sự vậy! Nó nghĩ thế nên cười tủm tỉm. Chợt Lệ Chi ngừng cười vì ánh mắt màu xám kia đang nhìn nó. Đôi mắt lạnh lùng thật, cô gái cận nhủ thầm, xem ra anh chàng này khó gần đây.

"Tên?" – Giọng anh chàng nọ đột ngột vang lên, chẳng đầu đuôi.

"Hả?!" – Lệ Chi trố mắt, không hiểu câu hỏi cộc lốc kia.

Một tiếng thở dài phát ra, chàng trai tóc bạch kim nhìn vị khách nhỏ:

"Cô muốn đăng ký vào hội thì phải cho tôi biết thông tin cá nhân chứ."

Đến lúc này Lệ Chi mới hiểu, liền thốt lên:

"Anh là Lâm Kỳ Phong? Chào anh!" – Nó cúi người.

Chán nản trước thái độ của cô gái, Kỳ Phong xua tay:

"Được rồi. Cho biết tên?"

"Diệp Lệ Chi!"

"Tuổi?"

"Dạ mười chín!"

"Nghề nghiệp?"

"Còn là sinh viên..."

"Địa chỉ?"

"Ừm, tôi ở nhờ nhà người bạn vậy có nên cho anh địa chỉ không?"

"Vậy cho tôi số điện thoại để có gì tôi còn liên lạc với cô."

"Vâng."

Sau khi hoàn tất xong phần ghi chép, Kỳ Phong xoay người lại đối diện với Lệ Chi:

"Thủ tục giấy tờ đã xong! Bây giờ là thu phí. Chắc cô cũng biết tiền học phí rồi đấy, quy định: phải trả trước khóa học có nghĩa là trả ngay bây giờ!"

Lệ Chi lấy trong túi ra gói giấy được bọc cẩn thận, nói khẽ:

"Tôi đưa phân nửa tiền học phí được không? Phân nửa còn lại nhất định tôi sẽ trả đủ mong anh... "

"Thế thì không được rồi!" – Kỳ Phong cắt lời – "Quy tắc của tôi rất rõ ràng, đóng đủ tiền tôi mới nhận vào Hội nếu không thì... miễn!"

Lệ Chi bắt đầu trình bày hoàn cảnh:

"Anh thông cảm, tôi là sinh viên, tối phải đi làm thêm, nhà không có phải ở nhờ nhà bạn. Số tiền này may mắn lắm mới có được vì

thế mong anh..."

Một lần nữa Kỳ Phong lại cắt lời cô gái và đứng dậy, vẻ mặt không chút cảm xúc:

"Tôi không muốn nghe cô kể lể tóm lại nếu không có đủ tiền thì cô về đi."

"Nhưng xin anh..."

"Cô cũng thấy rồi đấy, cái Hội này rất tồi tàn, tôi mà cứ thương cảm cho những số phận

như cô thì tôi lấy gì sống?" – Kỳ Phong đảo mắt nhìn khắp căn phòng.

Bấy giờ thì Lệ Chi hiểu không thể thuyết phục được anh chàng khó tính này. Nó khẽ thở dài thất vọng rồi đành quay đi, lầm lũi. Nhưng khi vừa ra đến cửa thì nó chợt nghe Kỳ Phong lẩm bẩm:

"Hừ, không biết tên Hoàng Cường có tìm được người giúp việc nào chưa nữa! Chán thật ăn cơm bụi mãi ngán đến tận cổ!"

Tức thì, mắt Lệ Chi mở to vì ý nghĩ nào đó lóe lên trong đầu. Lập tức, nó quay lại hỏi:

"Anh đang cần người giúp việc?"

Kỳ Phong nhú mày, chưa kịp hiểu gì thì cô nàng chạy nhanh đến chiếc bàn mặt sáng hắc:

"Thế thì anh nhận tôi làm người giúp việc nhé? Tôi sẽ làm không công trong suốt thời gian anh dạy tôi xem như đó là phần nửa số

tiền tôi phải trả. Yên tâm tôi nấu ăn ngon lắm đảm bảo anh không còn phải ăn cơm bụi ngán ngẩm kia."

Thấy Kỳ Phong còn nghĩ ngợi, Lệ Chi bảo:

"Thời đại bây giờ tiền thuê người giúp việc không ít, dĩ nhiên còn nhiều hơn số tiền tôi nợ

anh. Tôi tính thế thì tôi là người chịu lỗ chứ có phải anh đâu. Sao anh tính kỹ thế?"

"Tôi mà tính kỹ à?" – Kỳ Phong nổi cơn tự ái – "Thôi được cứ quyết định như thế!"

Lệ Chi cười toét miệng, trông cực kỳ gian xảo:

"Cám ơn anh."

Vậy là nó đã được nhận vào Hội.

LỜI HỨA THỦY CHUNG

Võ Anh Thơ
dtv-ebook.com

Chương 2: Lâm Kỳ Phong Là Kẻ Đáng Ghét!

Buổi chiều hôm sau, đang làm thêm trong một tạp hoá thì Lệ Chi nhận được cú điện thoại của Kỳ Phong. Vừa bắt máy lên, nó đã nghe âm thanh động trời.

"Cô điếc đấy à??? Tôi gọi cô bao nhiêu lần rồi tại sao không bắt máy?" – Đầu dây bên kia Kỳ Phong hét ầm.

Lệ Chi nhăn mặt, ngoáy lỗ tai. Vài giây sau nó mới có thể đáp:

"Anh làm gì dữ thế, tôi đang bận làm thêm nên phải tắt máy. Có chuyện gì không?"

"Chuyện gì à?" – Kỳ Phong giả vờ ngạc nhiên hỏi – "Tôi chưa thấy người giúp việc nào như cô, gần tối rồi mà vẫn chưa về nhà chủ chuẩn bị bữa tối!"

"Chẳng phải tôi đã nói 6h tôi qua sao? Dù gì anh cũng phải chờ tôi làm xong việc chứ... chỉ còn một tiếng thôi."

"Tôi không cần biết, tôi đói lắm rồi! Làm sao thì làm, đúng nửa tiếng sau cô phải đến nhà tôi, địa chỉ tôi đã cho cô rồi. Cô mà đến trễ thì mai đừng đến Hội nữa!"

"Cái gì, nửa tiếng ư? Này... "

Píp! Píp!

Kỳ Phong gác máy. Lệ Chi đờ người, chẳng nói thêm được câu nào. Vài giây sau, cô gái cặm lằm bằm:

"Người gì mà kỳ cục khó ưa thế không biết!"

Thế là Lệ Chi phải xin phép về sớm, dĩ nhiên là với lý do bịa đặt nào đó. Nó vừa ra khỏi chỗ làm thêm thì chạy vù đến siêu thị. Mua đồ trong mười lăm phút, nó lại chạy đến nhà Kỳ Phong với tốc độ chóng mặt.

.....

Nhà của anh chàng họ Lâm khá nhỏ, một tầng, vẻ như vừa được sơn mới vì vẫn còn dấu tích của các mảng tường bị tróc. Nó nằm giữa khu vườn xinh xắn với hàng rào đầy dây leo. Nhìn thật thích mắt.

Chuông vang lên, Kỳ Phong ra mở cửa thấy Lệ Chi đang thở hổn hển:

"Cô đến trễ một phút hai mươi giây nhưng thôi lần này tôi bỏ qua cô vào đi!"

Lệ Chi không nói gì, vác đồ vào trong nhà. Nó chẳng còn hơi sức đâu tranh cãi. Đặt mấy cái túi to xuống đất, Lệ Chi đưa mắt ngó dáo dác căn nhà. Bên ngoài đã nhỏ bên trong nhỏ hơn nữa, có thể nói giống một căn phòng thì đúng hơn.

"Cứ tưởng anh có nhà cao cửa rộng lắm nào ngờ bé tí thế này cũng thuê người giúp việc."

"Luật pháp nào quy định nhà nhỏ thì không được thuê người giúp việc? Cô lảm chuyện quá, mau chuẩn bị bữa tối rồi còn phải dọn dẹp

nhà nữa đấy!" – Kỳ Phong nói chưa hết câu đã bỏ đi vào phòng.

Lệ Chi xách túi lên, ì ạch vào bếp. Nấu bữa tối xong nó lại phải còng lưng ra làm việc nhà. Nhà của con trai có khác, bẩn gớm! Lệ Chi vừa quét dọn vừa ho sặc sụa, nhà có người ở mà làm như là nhà hoang mấy trăm năm vậy, bụi đến khiếp!

Cuối cùng công việc lau chùi cũng kết thúc, Lệ Chi mệt rũ người.

Chợt cửa mở, một người con trai khác bước vào. Mái tóc dựng đứng, chải chuốt, dáng cao to hơn Kỳ Phong một chút nhưng nét mặt chàng trai này khá thân thiện, không lạnh lùng như anh ta. Thấy sự hiện diện của cô gái lạ mặt, anh liền hỏi:

"Cô là..."

Vừa lúc, Kỳ Phong từ phòng bước ra:

"Cậu về rồi à Hoàng Cường? Thế nào người giúp việc mới đó?"

Hoàng Cường thấy nhẹ chòm chìa khóa lên ghế, ngạc nhiên:

"Cậu kiếm ở đâu ra nhanh vậy, còn tiền nữa?"

Kỳ Phong đứng dựa lưng vào chiếc bàn gần đó, khoanh tay, cười kể lại mọi chuyện:

"Có gì đâu..."

Nghe xong, Hoàng Cường gật gù, mắt nhìn sang Lệ Chi:

"Hóa ra vì không đủ tiền vào Hội nên cô tự nguyện làm người giúp việc? Thế cũng tốt, xin chào, tôi là Hoàng Cường. "

"Tôi là Diệp Lệ Chi! Chào anh."

Quan sát màn chào hỏi của kia xong, Kỳ Phong lên tiếng:

"Cô nấu cơm xong rồi phải không, dọn lên cho chúng tôi!"

Lệ Chi làm rằm trong miệng, hậm hực đi vào bếp. Khi đã dọn thức ăn lên bàn xong cô gái tháo tạp dề ra đứng nhìn hai anh chàng họ có ý kiến gì về món ăn không.

"Ngon thật đấy! Cô cùng ăn chứ?" – Hoàng Cường mời mọc.

"Thôi cảm ơn, tôi về nhà ăn sau." – Lệ Chi lắc đầu, từ chối.

"Đừng ngại cứ ngồi ăn chung cho vui."

Trông Lệ Chi có vẻ ngần ngại, Kỳ Phong liền bảo:

"Hoàng Cường nói thế thì cô cứ ngồi ăn đi, kéo dài quá ngất xỉu bây giờ."

"Tôi có bị gì cũng chẳng cần anh lo..."

Nói rồi, Lệ Chi ngồi xuống ghế, mắt nhìn thức ăn thèm thuồng, bụng đói nãy giờ. Nó cầm đũa lên và bắt đầu gấp liên tục. Hai chàng trai nhìn bối rối, người giúp việc còn ăn nhiều hơn cả chủ.

"Này cô bị chết đói đấy à ăn lắm thế?"

Lệ Chi ngược lên đối diện với Kỳ Phong, mồm đầy thức ăn:

"Anh có biết từ trưa đến giờ tôi chưa ăn gì không, đã vậy anh còn bắt tôi chạy một quãng đường dài như thế. Chưa hết tôi phải nấu

cơm, còng lưng ra lau chùi khu ổ chuột của anh, không chết đói mới lạ. Với lại tôi đã từ chối không ăn tại anh ép tôi chứ bộ."

Nghe cô gái nói một hơi một hồi dài, Hoàng Cường phá lên cười thích thú.

Kỳ Phong bảo, giọng đầy đe dọa:

"Cô đúng là... Biết thế tôi đã không mời cô ăn."

Lệ Chi chẳng buồn để ý, vẫn cứ ăn vô tư.

Bữa tối kết thúc, Lệ Chi dọn ra đĩa trái cây cho hai "cậu chủ":

"Món tráng miệng đây, hai người ăn xong tự rửa đĩa. Tôi phải về, trễ lắm rồi. Tôi còn ôn bài nữa."

"Mai là chủ nhật còn gì." – Kỳ Phong ngạc nhiên.

"Mai anh dạy tôi bài học đầu tiên không nhớ à? Làm sao biết được anh có dẫn tôi đi lòng vòng suốt ngày không, nên tối nay tôi phải tranh thủ. " – Lệ Chi tháo tạp dề ra, đáp.

Hoàng Cường cười:

"Thôi cô cứ về đi, hôm nay đến đây là được."

"Anh tốt quá, chẳng như ai kia..." – Lệ Chi nhìn lơ đãng sang cái kẻ khó ưa họ Lâm đang ngồi ăn ngon lành món trái cây đĩa.

Vừa nhai, Kỳ Phong vừa "liếc xéo" qua.

Khi cô gái họ Diệp đã về được mấy phút thì Kỳ Phong xoay qua cậu bạn:

"Sao lại có cô gái như thế nhỉ?"

Anh ngừng nói vì thấy Hoàng Cường đang cười khúc khích.

"Cậu cười gì vậy?"

"Không có gì." – Hoàng Cường lắc đầu đáp.

"Tớ... rất ghét nụ cười đó của cậu." – Kỳ Phong bỏ trái nho vào mồm.

***

Sáng hôm sau, một buổi sáng của ngày chủ nhật, Lệ Chi và Kỳ Phong cùng đèo nhau trên chiếc xe đạp tồi tàn. Lưng Lệ Chi muốn cong oằn, chân thì mỏi rã rời vì nó phải chở Kỳ Phong đi một quãng đường dài. Tại sao lại kỳ lạ thế nhỉ? Anh chàng họ Lâm này chẳng galăng tẹo nào, để một cô gái yếu đuối thế kia đạp vất giò lên cổ. Nhất là mỗi lần lên chiếc cầu dài và cao ngất, Lệ Chi muốn đứt mạch máu mà chết!

Còn Kỳ Phong thì ê cả mông mỗi lần xe bị xóc. Đường gì mà dỏm chết, ổ gà khắp nơi. Anh cũng để ý lâu lâu vài người đi đường nhìn mình, lắc đầu. Chịu thôi, không phải Kỳ Phong không galăng mà tại vì anh không biết lái xe đạp!

Gần đến nơi thì Kỳ Phong nhảy xuống khiến Lệ Chi lạng tay lái suýt nữa nó đã vào nằm chung mộ với ông bà. Cô gái cậ quay lại, gất gỏng:

"Này! Chơi gì kỳ thế?"

"Xin lỗi!" – Kỳ Phong thờ ơ – "Tôi ề mông quá. Dẫu sao cũng sắp đến nơi rồi tôi đi bộ cho khỏe. Xe đạp gì mà..."

Anh chàng đi lên phía trước nhưng cũng không quên "liếc" qua chiếc xe đạp. Lệ Chi nhắm mắt, cắn môi tức tối.

Lát sau cả hai đã đứng trước tiệm áo thời trang sang trọng. Tòa nhà to và đẹp đến mức khiến ai đi ngang qua không được vào mà chỉ được nhìn thì sẽ nhức nhối cõi lòng. Thấy Lệ Chi nhìn ngơ ngác, Kỳ Phong bảo:

"Hôm nay tôi sẽ dạy cô bài học đầu tiên, đó là tự làm đẹp cho bản thân mình." – Anh ngó bộ dạng cô gái – Cô mà cứ ăn mặc thế này thì ế dài dài!"

"Tuy vậy anh đâu cần dẫn tôi đến nơi đắt tiền như thế. Anh hào phóng thật!"

Lệ Chi lo lắng nhưng đồng thời thấy sung sướng. Nó sẽ được mặc lên người bộ áo mà từ

trước đến giờ chưa một lần chạm tay vào.

"Cô nghĩ gì vậy?" – Tiếng Kỳ Phong đột ngột vang lên đồng thời chỉ tay về phía bên kia – "Chúng ta sẽ qua... tiệm áo giảm giá kế bên. Tôi làm gì có tiền mà đưa cô vào nơi sang trọng đó!"

"Vậy nãy giờ anh đứng ở đây làm gì?"

"Tôi muốn cùng cô đứng nhìn những chiếc áo đắt tiền đó cho "thỏa cơn thèm"!"

Đáp tỉnh bơ xong anh chàng họ Lâm bỏ đi để lại Lệ Chi đứng đấy với cái miệng cứng đờ. Nó như bị chôn thây tại chỗ, có cảm tưởng một cục đá nặng 100kg đang rớt xuống đầu mình.

Poong!!!

Bên trong tiệm áo giảm giá, Lệ Chi đứng chết trân, mặt mày méo xệch khi Kỳ Phong dẫn nó qua khu Áo miễn phí dành cho người nghèo.

"Quá đáng! Tiền học phí tôi đóng cho anh nếu trích ra một khoảng cũng đủ để mua một bộ áo bên gian giảm giá vậy vì sao phải qua khu áo miễn phí, như thế là nhận không của người ta." – Lệ Chi tức giận, máu sục sôi.

"Bình tĩnh đi! Bài học này cốt để giúp cô biết cách làm đẹp qua việc kết hợp quần áo cho tương xứng. Chỉ là thử áo thôi đâu cần mua chi tốn tiền." – Kỳ Phong cười cười, nụ cười trông thật dở hơi.

Đối diện, Lệ Chi nghe khá chí lý nhưng lòng vẫn ghét Kỳ Phong. Đứng một lúc lâu, nó đành bước đi một cách chán chường đến bên anh chàng. Rồi Kỳ Phong nói chậm rãi, mắt không nhìn cô gái:

"Cô biết đấy, con gái đẹp nhất là khi mặc váy nhưng váy có rất nhiều loại: váy bó, váy rộng, váy có ren, váy dài, váy ngắn...việc chọn váy hoặc bất kỳ trang phục nào cũng phụ thuộc vào kích thước cơ thể và tính cách của người đó. Ngoài ra còn nhiều yếu tố khác như: môi trường sống, làm việc, ngữ cảnh, thời tiết. Cô phải biết chọn áo và kết hợp như thế nào để người ngoài nhìn vào sẽ thấy đẹp chứ không quá dị. Theo cô màu sắc của trang phục phụ thuộc vào điều gì?"

"Tôi nghĩ... đó là tuổi tác!" – Lệ Chi rờ cảm, nghĩ ngợi.

"Ừm, đúng vậy! Trẻ thì chọn những trang phục có màu tươi, hơi nóng thể hiện sự tràn đầy sức sống. Còn khi trung niên nên chọn màu nhạt, về già thì màu tối là phù hợp nhất. Bên cạnh đó màu sắc trang phục còn tùy thuộc vào mục đích khi mặc ví dụ như đám cưới, dự tiệc, sinh nhật, giao lưu, phỏng vấn hoặc đám tang... Có những hoàn cảnh chỉ mặc trang phục có màu đó thì mới phù hợp. Thời tiết cũng khá quan trọng. Bây giờ là mùa hè cô hãy nhìn cô gái kia xem!"

Kỳ Phong đẩy nhẹ Lệ Chi quay qua nhìn người con gái đứng ở quầy hàng đối diện, cách cỡ chục bước chân:

"Cô ta mặc chiếc áo đỏ đậm bó sát và hở cổ đã vậy còn quàng khăn len màu cam, kết hợp như vậy khiến người ta thấy nóng bức lắm. Mùa hè nên chọn trang phục hơi rộng, màu sắc lạnh một chút như vậy mới thoải mái, mát mẻ. Tốt nhất hạn chế những trang phục đỏ vì sẽ rất gắt mắt."

Được giảng giải, Lệ Chi khẽ gật đầu, cố tiếp thu những điều đó vào não. Kỳ Phong tiếp:

"Tôi chỉ nói một lần thôi cô phải tự nhớ lấy. Đây là những điều cơ bản bình thường ai cũng biết nhưng chính vì vậy mà người ta hay quên thậm chí gạt bỏ những điều cần thiết đó. Bây giờ tôi sẽ ra vài đề tài cô dựa theo đó mà chọn quần áo cho phù hợp. Ví dụ cô được mời dự tiệc liên hoan, dĩ nhiên vào buổi tối, thời tiết lúc ấy là cuối thu."

Lệ Chi nghe xong "đề" liền đi đến đưa mắt nhìn những bộ quần áo đủ màu sắc và bắt đầu bài làm.

Sáng hôm đó, Lệ Chi mệt phờ vì phải chạy ra chạy vào thử áo. Còn Kỳ Phong thì cứ lắc đầu, lắc đầu và lắc đầu liên tục. Lâu lâu anh gật nhẹ nhưng cũng chỉ là tạm chấp nhận thôi chứ không được loại tốt.

***

Trưa cả hai trở về nhà, và lại cứ đèo nhau trên chiếc xe đạp mòn ấy. Thế là chuyến hành trình gian khổ của Lệ Chi bắt đầu đợt hai.

"Có thể cho tôi biết khóa học này phải học những gì?" – Lệ Chi thơ thẩn đạp xe, hỏi.

"Cô sẽ phải học cách tự làm đẹp cho mình, cách đi đứng thật duyên rũ, chưa kể học cách ăn uống vì cô phải hòa nhập vào giới thượng lưu."

"Tại sao?"

"Những tên công tử có tiền là miếng mồi ngon. Họ thường bị cuốn hút bởi vẻ bề ngoài của những cô gái xinh đẹp. Có thể nói ngắn gọn là dễ dụ!" – Giọng Kỳ Phong dứt khoát.

"Để làm gì?" – Lệ Chi ngạc nhiên.

"Để đá hấn chứ làm gì!" – Kỳ Phong đáp gọn lỏn, các cơ mặt chẳng hề dịch chuyển.

"Đá ư?... Có nghĩa là bỏ rơi?!"

"Phải!" – Kỳ Phong vuốt nhẹ mái tóc của mình – "Hội không thủy chung có mục đích là như vậy mà. Những cô gái thất tình sẽ vào vai

đá chứ không còn trong vai bị đá nữa. Bên cạnh đó tôi còn có thể chỉ họ cách yêu lãng nhăng... "

Trong khi Kỳ Phong vẫn nói luôn miệng thì Lệ Chi nghĩ ngợi. Nó không biết làm như vậy là đúng hay sai, có nên tiếp tục khóa học này không? Bốn từ sống không thủy chung cứ lờn vờn trong đầu óc trống rỗng của ôc gái suốt trên đường về.

***

Chiếc xe đạp rẽ vào vườn nhà. Vừa bước xuống xe, Kỳ Phong đã hỏi:

"Chiều nay cô có đi làm không?"

"KHÔNG!" – Lệ Chi quay đầu xe lại, đáp gọn.

"Nếu vậy chiều nay cô ghé Hội nhé, sẽ có thêm nhiều người đấy!"

"Ghé Hội làm gì?"

Anh chàng tóc bạch kim đứng dưng không đáp, bước đi vào nhà, đóng cửa. Lệ Chi quay phắt, miệng lại lầm rầm:

"Khinh người thật!"

Đứng đấy một hồi lâu, nó mới chạy xe về.

***

Buổi chiều dần xuống, 4h, Diệp Lệ Chi đã có mặt tại công ty số 22. Lần này cô gái cận ngán ngẫm khi ngược nhìn tòa nhà mười tầng. Nó đã cầu nguyện suốt trên đường đi, một sự thỉnh cầu buồn

cười, mong thang máy đừng hư! Thế nhưng may mắn đã không đến với Lệ Chi, đông người kẹt thang máy. Vậy là nó hiểu được số phận bi thương của mình. Vừa bước một nhọc trên các bậc thang, nó vừa rửa Kỳ Phong.

Gần ba mươi phút sau, Lệ Chi mới đến nơi, mệt đứt hơi! Nó bước đi một nhọc lại phòng 120, thở hổn hển như... trâu, tay cầm nắm đấm toan mở cửa thì có tiếng nhốn nháo trong phòng. Lệ Chi ngạc nhiên, chuyện gì thế nhỉ? Cô gái mở nhanh cửa để trả lời cho sự thắc mắc của mình.

LỜI HỨA THỦY CHUNG

Võ Anh Thơ
dtv-ebook.com

Chương 3: Buổi Học Trang Điểm

Trước mặt, gần mười thiếu nữ đang tranh nhau thử áo. Người cười, người nói, người hét, người la có người vừa la vừa hét. Lệ Chi hoảng hốt nhìn ra cửa, tám bảng vẫn đề bốn từ Hội không thủy chung mà vậy tại sao...

Bỗng, giọng Kỳ Phong vang lên:

"Cô đến rồi à? Sao không vào?"

Lệ Chi quay qua, vừa thấy anh, đã hỏi ngay:

"Chuyện gì vậy, những người này là ai?"

"Họ cũng giống cô thôi, đến gia nhập Hội. Họ đăng ký sáng nay nên chiều đến học luôn, họ đang học bài đầu tiên đó."

"Vậy những quần áo này là sao?" – Lệ Chi nghiêng đầu nhìn đồng quần áo dưới đất.

"Tôi đi mượn của người ta, không biết Hoàng Cường mượn ở đâu mà lắm thế!" – Kỳ Phong xoay lưng rồi dấu cho cô gái đi vào phòng – "Bây giờ đừng lo về chuyện đó nữa, cô vào đây tôi chỉ cô cách trang điểm."

Lệ Chi lon ton chạy theo. Bên trong, có một tấm kính lớn, bàn và chiếc ghế gỗ nhỏ, trên đó toàn đồ trang điểm xịn.

"Ngồi xuống ghế đi chứ!"

Kỳ Phong ấn nhẹ Lệ Chi xuống, rồi nhìn cô gái:

"Tôi sẽ chỉ cô một vài cách trang điểm hợp thời, sau đó tôi ra ngoài dạy những người kia. Tiếp đến trước khi ra về các cô phải làm bài tổng hợp cho bài giảng của tôi hôm nay bằng cách tự làm đẹp cho mình."

"Vâng, tùy anh." – Lệ Chi gật gật.

Kỳ Phong đưa tay cầm lấy hộp phấn trắng, rồi xoay qua đẩy nhẹ mặt Lệ Chi lên:

"Được rồi chúng ta vào bài!"

Kỳ Phong bắt đầu. Bàn tay cứ thoăn thoắt, hết thoa kem đánh phấn rồi đến kẻ mắt, kẻ chân mày, tô son. Anh chàng vừa làm vừa nói, Lệ Chi mắt đảo liên tục, vì thấy khó chịu bởi từ trước đèn giờ rất ít khi trang điểm.

Lâu lâu có vài cô đi vào phòng thử áo cho Kỳ Phong xem. Thậm chí có người còn ăn mặc kì dị, cách nói năng hơi bất bình thường khiến đôi lúc Lệ Chi nghĩ rằng đây là Hội những người điên thì đúng hơn.

Kỳ Phong thỉnh thoảng nói vọng ra ngoài:

"Áo tôi mượn đó đừng có làm rách!"

Lệ Chi mắc cười quá nhưng cười không được. Nó cố nhin vì đang trang điểm đến nổi mặt đỏ lên.

Ào! Ào! Nước từ vòi tuôn ra xối xả, Lệ Chi úp mặt xuống rửa mặt. Những vết kem, vết phấn, son đỏ bị nước rửa trôi đi hết. Kỳ Phong dạy nó xong bảo đi rửa mặt rồi ngồi đợi. Lệ Chi với tay lấy chiếc khăn lông gần đó lau mặt. Son đỏ lem ra dính lên khăn, nó hơi hoảng, liền vắt đại chiếc khăn trở lại vị trí cũ. Xong, cô gái trẻ "vô tư" bước ra ngoài và để "tội ác" giấu nhem trong phòng vệ sinh.

Lệ Chi ngồi xuống chiếc ghế gỗ gần cửa sổ rồi đưa mắt nhìn sang những cô gái nọ. Họ cũng giống nó, bị thất tình, bị đá? Nếu vậy thì hóa ra cũng còn nhiều người sống thủy chung. Nghĩ thế Lệ Chi thấy vui vui, ít ra nó không đơn độc trong cuộc sống nhộn nhịp này. Chợt, Lệ Chi thấy Kỳ Phong vào phòng vệ sinh, nơi đó chỉ để rửa mặt nên trai gái đều vào được. Vài giây tiếp đó, những cô gái nghe tiếng anh chàng này la oai oái vì chiếc khăn lông yêu quý bị dính son. Lệ Chi liền ngó lơ nơi khác như không biết chuyện gì.

... Bốp! Bốp! Tiếng vỗ tay của Kỳ Phong vang lên khiến các cô phải dừng chuyện đang làm. Anh chàng nhìn họ, nét mặt hơi bực bội có lẽ là do chiếc khăn lông bị dính son.

"Được rồi, nãy giờ tôi đã chỉ mọi người các phương pháp tự làm đẹp cho mình: cách chọn trang phục, cách trang điểm. Bây giờ trước khi ra về các cô phải làm một bài tập nho nhỏ bằng cách vận dụng những bài học lúc nãy, sau đó ra trình diễn tôi xem, đạt yêu cầu thì về, còn không đạt thì... cũng về luôn mai tính tiếp. Nào bắt đầu đi!"

Xi! Giọng các cô vang lên khe khẽ vì câu nói lảng xẹt của Kỳ Phong nhưng rồi họ cũng lao vào cuộc. Cô nào cũng hăm hở, còn Lệ Chi cứ đứng đần đờ suy nghĩ...

Khi các cô gái đã vào trong phòng để thay đồ thì đúng lúc bên ngoài, Hoàng Cường đến còn mang cơm cho Kỳ Phong nữa.

"Tự dừng cậu lại nấu cơm thế?"

"Tớ nghĩ hôm nay chắc Lệ Chi về trễ nên nấu giúp cô ấy." – Hoàng Cường cười.

"Mới 7h thôi, dù sao cô Lệ Chi đó thiếu nợ tớ chứ bộ. Người giúp việc thì phải lo việc nấu nướng thôi bận tâm chi cho mệt." – Kỳ Phong vô tâm bảo.

"Thôi được rồi!" – Hoàng Cường chuyển đề tài – "Mấy cô gái của chúng ta đâu?"

"Trong đó!" – Kỳ Phong đáp gọn, tay chỉ về phía phòng nhỏ bên trái đang nhộn nhịp tiếng nói cười của nhiều người.

Một tiếng sau, Kỳ Phong gọi to:

"Các cô xong chưa, sao lâu thế?"

Tiếng những cô gái rất khẽ:

"Cậu ra đi!"

"Không cậu ra trước đi, tớ ra sau!"

"Mệt mấy bà quá, chán!"

Có vẻ họ mắc cỡ và đang đùn đẩy cho nhau.

"Ra đi nào, các cô định ở trong đó luôn à?" – Hoàng Cường nói lớn, giọng pha chút đùa cợt.

Im lặng. Tiếng ồn ào đột nhiên ngưng bật. Hai chàng trai nhìn nhau, không biết chuyện gì đang diễn ra. Mấy phút sau cửa phòng mở, một cô gái bước ra e thẹn.

"Làm như tôi sắp ăn thịt các cô không bằng. Xong rồi thì cứ ra tôi sẽ góp ý." – Kỳ Phong khoanh tay.

"Vâng... thầy thấy thế nào? Ngại quá đây là lần đầu tiên em trang điểm như vậy."

Cũng đúng, trước đây những cô gái này vốn ăn mặc giản dị thậm chí có người còn bị chê là quê mùa, bây giờ lại bảo họ mặc váy ngắn bó người, áo dây, hoặc hở cổ lại còn trang điểm mang giày gót cao cả tắc khiến họ e dè sợ sệt. Vì thấy kì kì nên các cô không dám ra.

Kỳ Phong thở dài:

"Được rồi tôi hiểu. Cô xoay một vòng tôi xem."

Cô gái gật đầu.

Thấy cô đầu tiên ra thế là những cô kia bót ngại liền lần lượt ra theo. Dần dà mấy người sau đi ra mạnh bạo hơn dứt khoát hơn. Mười người đã vượt qua hết, dĩ nhiên cũng có người chưa đạt yêu cầu. Cuối cùng còn lại Diệp Lệ Chi... Mọi người đang chờ đợi thì chợt con bé thò đầu ra nhìn, mặt bí xị khi thấy ai cũng đẹp.

Một người trong nhóm liền thúc giục:

"Ra đi xem nào, còn mình bỏ đấy!"

Lệ Chi gãi gãi đầu, Hoàng Cường ra dấu:

"Phải đó cô cứ ra đừng ngại."

Lệ Chi nhìn sang Kỳ Phong, anh đang gõ nhịp tay lên bàn dường như đã mất kiên nhẫn.

"Hay là tôi vào cổng cô ra nhé?" – Kỳ Phong cười đùa, nụ cười xạo và khó ưa.

"À thôi." – Lệ Chi xua tay vì biết tổng anh hỏi thế là để giấu mình – "Tôi sẽ ra."

Lệ Chi thu hết can đảm, bước ra. Lập tức, những cô gái kia thốt lên:

"Woa, xinh thật!"

Lệ Chi mặc chiếc áo váy màu đen hai dây, loại dây to có đính hoa cùng những đường ren mỏng. Phần dưới là dạng váy xếp hơi xòe rộng, các hạt cườm lấp lánh men theo những đường xếp tạo thêm vẻ duyên dáng cho nó. Váy dài qua tận đầu gối vậy mà Lệ Chi cứ dùng tay kéo kéo xuống. Con bé thấy hơi khó chịu.

Tóc Lệ Chi được uốn quăn ở dưới đuôi, nhìn những sợi tóc buông xõa xuống bờ vai trần trông gương mặt thật thanh thoát.

Đôi mắt Lệ Chi được cái là hơi to, lại tròn nên thật nổi bật với màu tím nhạt pha chút kim tuyến quét nhẹ trên mí mắt. Lông mi dài hơi cong, đôi lông mày rậm được tô đen. Những thứ đó đều ẩn sau cặp kính cận, có vẻ chúng đang trốn. Đôi gò má hồng làm tôn lên gương mặt với nước da trắng do phủ một lớp kem mỏng. Bờ môi chúm chím với loại son bóng màu hồng nhạt.

Tất cả đều mỹ mãn nhưng mọi người ngạc nhiên là vì sao Lệ Chi không mang giày. Hai bàn chân cứ chà chà vào nhau. Con bé đẩy nhẹ cặp kính lên:

"Vì tôi không tìm được chiếc giày nào thích hợp nên..."

Nó ngưng bật, rồi đột nhiên nghĩ chắc mình buồn cười lắm. Lệ Chi cúi mặt xuống, chưa bao giờ nó "lột xác" theo kiểu này.

Bỗng, một đôi giày đen có nơ đưa ra trước mặt, Lệ Chi ngạc nhiên ngước lên. Kỳ Phong nhìn nó, ánh mắt màu xám vẫn lạnh lùng.

"Cô mang vào đi như thế là hợp!"

Lệ Chi gật nhẹ, toan giơ tay đón lấy thì Kỳ Phong cúi người xuống. Anh nắm bàn chân con bé nhấc bổng lên nhẹ nhàng.

Những cô gái kia thốt lên ngưỡng mộ:

"Ôi, còn mang cả giày cho!"

Lệ Chi cũng bất ngờ, đôi mắt đảo liên tục, thấy hơi ngượng. (^0^)
Nhưng Kỳ Phong nhìn chân cô gái xong thở hắt:

"Chân cô hơi to nên mang cẩn thận kẻo đứt dây giày, tôi không có tiền đền cho người ta đâu!"

Lệ Chi lẫn những người kia trở mắt kinh ngạc. Họ càng "sốc" hơn khi Kỳ Phong "ném" đôi giày vào người con bé:

"Cô tự mang đi chứ, còn về phần bài làm của cô thì..." – Kỳ Phong rờ cằm suy nghĩ.

Lệ Chi làm bầm vì bị hố nặng. Đúng là chỉ có điên mới trông chờ anh ta mang giày cho. Thế mà cứ ngỡ lúc nãy tiếc thiệt! Nó thờ dài về luyến tiếc.

Lệ Chi mang giày vào xong, liền đứng dậy. Nó suýt té bởi giày khá cao, ngược lên hỏi:

"Này, Kỳ Phong..."

Đột ngột, anh chàng tóc bạch kim tháo cặp kính cận của Lệ Chi ra. Cô gái họ Diệp bực mình:

"Làm gì vậy? Tôi không thấy gì hết!"

"Cô mang được kính áp tròng chứ?" – Kỳ Phong hỏi – "Nếu có thể thì đừng nên đeo kính vì nó sẽ che đi đôi mắt của cô. Nàng tiên xinh thế mà lại không dám bước ra, phiền!"

Tức thì, Lệ Chi ngạc nhiên trước câu nói đó.

Kỳ Phong quay qua các cô gái:

"Được rồi hôm nay đến đây nghỉ. Các cô về đi chiều mai tiếp tục. À, nhớ trả lại quần áo giày dép cho tôi, ai mà lén mang về thì biết tay."

Các cô bật cười. Còn Lệ Chi vẫn còn đứng ngẩn ngơ.

"Cô làm gì đứng ngơ ra thế? Vào thay đồ còn về. Sáng mai cô phải đi học đúng không?" – Kỳ Phong ngáp vờn vai – "Hoàng Cường, tớ về trước cậu ở lại lo nhé."

Dứt lời anh chàng bước ra khỏi phòng.

Thấy Lệ Chi cứ đứng bất động, Hoàng Cường vỗ nhẹ vai nó:

"Cô thay đồ còn về chứ."

"À, ừm..." – Lệ Chi gật khẽ. Dường như cô gái này vẫn còn nghĩ về câu nói khi nãy của Kỳ Phong.

Tối hôm đó thế là kết thúc.

LỜI HỨA THỦY CHUNG

Võ Anh Thơ
dtv-ebook.com

Chương 4: "Cuộc Chiến" Trong Buổi Học

"Sao hôm nay có mấy bóng thôi vậy?"

Kỳ Phong ngạc nhiên khi bước vào phòng và thấy trước mặt là bốn cô gái trong đó có Lệ Chi. Kỳ Phong đến bên chiếc bàn khoanh tay lại, lưng dựa nhẹ vào cạnh bàn, tư thế ấy giống như đang chờ câu trả lời.

Lệ Chi quay sang ba cô kia và cũng muốn biết sự tình. Cô thứ nhất đẩy cô thứ hai, cô thứ hai đẩy cô thứ ba, cô thứ ba không biết đẩy ai nên cứ... đứng im! Thấy thế Kỳ Phong bảo, giọng có vẻ khó chịu:

"Nếu ba cô không nói rõ về sự vắng mặt của những người kia thì hôm nay tôi không dạy gì cả!"

Nghe "thầy" tuyên bố như vậy mấy cô sợ cả ra. Cuối cùng một trong ba cô lấy can đảm cất tiếng nói the thé:

"Dạ... chuyện hơi thảm thầy ạ."

Kỳ Phong và Lệ Chi nhíu mày, cô nọ tiếp:

"Đêm qua khi vừa rời khỏi Hội, tức công ty số 22, thì hai cô bị xe tông gãy chân phải vào nằm viện. Sáng nay đi thăm thì ba cô khác tuyên bố đã tìm thấy tình yêu đích thực của đời mình nên rời Hội. Hai cô còn lại thì một cô bị cướp và bị trọng thương lại vào viện

chung phòng với hai cô trước. Còn một cô thì nghĩ Hội bị ám nên... nghĩ luôn vì sợ. Cuối cùng là chỉ còn ba chúng em là trở lại thôi." (T^T)

Lệ Chi lắc đầu vì những chuyện không may xảy ra. Còn Kỳ Phong thì không biết nói gì, chỉ rờ trán ngán ngẩm:

"Hoi, sao chuyện xui cứ đến cùng lúc thế."

Một cô chợt đến bên cạnh Kỳ Phong, cười e thẹn:

"Thầy đừng lo, ba chúng em sẽ ở lại Hội cho đến... chết!" – Cô vuốt tóc bên lên – "Vì chúng em mến thầy. Ôi! Sao mà bảnh thế không biết nữa!"

Cô gái đánh nhẹ vào người Kỳ Phong rồi quay đi về mắc cỡ ngại ngùng. Hai cô kia cũng thẹn thùng theo.

Kỳ Phong cười cười, không giấu nổi vẻ mặt bối rối:

"Cám ơn."

Lệ Chi quay mặt đi nơi khác vì thấy quá buồn cười trước cảnh đó.

Hôm nay các cô gái của chúng ta sẽ học cách ăn uống, đi đứng sao cho phù hợp với một bữa tiệc của giới thượng lưu,

Kỳ Phong nhìn các cô:

"Trong những bữa tiệc người ta thường dùng theo phong cách phương Tây, có nghĩa là dùng dao và nĩa. Tay phải cầm dao tay trái cầm nĩa, khi cắt thức ăn phải nhẹ nhàng chứ không được mạnh bạo. Trường hợp nếu thức ăn quá cứng, khó cắt thì..."

"Thì sao, thầy chỉ chúng em cách cắt à?"

"Không!" – Kỳ Phong dứt khoát lạ lùng – "Chúng ta nên đổi thức ăn! Sự đổi chác này phải thật tế nhị."

Bốn cô gái thở ra, chép miệng. Anh chàng tóc bạch kim lại tiếp:

"Thức ăn ở các bữa tiệc rất nhiều nên cần chú ý về lượng thức ăn chúng ta ăn. Không nên ăn quá nhiều chỉ trong một món, cần ăn nhiều món nhưng lượng ít thôi. Dù có thèm cũng không được ăn thêm, để bụng đói thì... mới giữ được eo! Khi lấy thức ăn cũng phải nhã nhặn từ tốn không được lấy gấp gáp, tham lam vì người ta sẽ nghĩ mình háu ăn. Trước khi lấy cần liếc sơ và nhắm trong đầu những món mình sẽ chọn để lúc đến bên bàn ăn chúng ta lấy nhanh, nhẹ nhàng, tránh việc đứng quá lâu nhìn chằm chằm món ăn, người ta sẽ mất thiện cảm. À, lúc ăn tránh nói chuyện, khi ăn không được nhai ngồm ngoàm càng không được để thức ăn rớt từ miệng ra ngoài, các cô nhớ chưa?"

"Ôi, sao nhiều thứ thế làm sao chúng em nhớ hết!" – Một cô than thở.

Kỳ Phong luông các ngón tay vào nhau:

"Đó là những phép lịch sự tối thiểu của một cô gái thượng lưu. Các cô tự mỗi người cứ cư xử đúng mực, phù hợp là được. Hiểu và thực hiện như vậy mới nhớ lâu chứ đừng học thuộc rồi làm theo sẽ rất khó nhớ!"

Các cô gái nghe vậy liền im lặng, không còn tiếng phàn nàn than thở nữa.

Họ bắt đầu thực hành bài học. Cô tóc dài ngồi cạnh Lệ Chi xem ra vất vả với việc dùng dao để cắt thức ăn. Miếng thịt cứ chạy ra khỏi đĩa mỗi khi cô khứa dao. Cuối cùng nhân lúc Kỳ Phong không chú ý thế là cô này bỏ dao xuống, dùng hai tay cầm miếng thịt lên đưa vào mồm! Đây là cách ăn... hoang sơ!

Lệ Chi nhìn với vẻ khá kinh hoàng. Con bé chuyển hướng nhìn sang cô tóc tém bên trái, cô này cắt nát cả miếng thịt. Một sự dạn dĩ chẳng? Không nguyên do là vì cô đang nhìn một cách căm thù cô bạn thân của mình cứ say sưa cười đùa với Kỳ Phong. Cô bạn giả vờ không biết cầm dao, nĩa nên kêu thầy chỉ cách hoài.

Bất chợt, cô bạn la oai oái:

"Ồi đau!"

"Chuyện gì thế?" – Kỳ Phong ngạc nhiên.

"À không sao ạ. Chân em tự nhiên bị... rút!"

Cô bạn vừa nói vừa liếc qua cô tóc tém trong khi cô này "giả vờ" cắt thịt. Có vẻ như cô tóc tém ấy vừa giáng một cú trời giáng lên chân bạn.

Reng! Chuông điện thoại vang lên, Kỳ Phong quay lưng đi nói chuyện. Trong khi anh say sưa với chiếc điện thoại thì trên bàn ăn cô tóc tém cùng cô bạn thân đang đánh chiến nhau bằng việc... phóng nĩa!

Những chiếc nĩa cứ bay qua bay lại trước sự bàng hoàng của Lệ Chi. Nó liền vớ lấy cái đĩa ở gần đó để che mặt, đây là cách tự bảo vệ mình. Á! Tiếng của cô tóc dài vang lên. Hai cô nọ cùng Lệ Chi

nhìn qua thấy cô tóc dài mắt tròn ngược miệng đầy thức ăn, trên trán một chiếc nĩa cắm phập vào. Rầm! Cô lảo đảo ra bất tỉnh.

Kỳ Phong gác điện thoại, quay sang hỏi:

"Tiếng động gì thế?"

"Dạ thưa thầy..." – Cô tóc tём cười – "Có một bạn bị bội thực nên ngất xỉu."

Còn cô bạn thân giả vờ cúi xuống rút chiếc nĩa trên trán cô tóc dài ra hòng phi tang chứng cứ! "Nhân chứng" Diệp Lệ Chi thì... im lặng! Đơn giản, nó không muốn chung số phận với cô đang nằm dưới đất.

Vài phút sau, bài thực hành "ác liệt" ấy cũng trôi qua.

Tiếp theo, Kỳ Phong chỉ cho các cô gái cách đi đứng sao cho thật quyến rũ. Anh chàng tóc bạch kim đi nhẹ nhàng từng bước, khi đã chọn được nơi đứng thích hợp thì dừng lại, quay qua mặt đối diện với bốn cô gái:

"Cách đi đứng cũng là một trong những yếu tố quan trọng đối với một cô gái thượng lưu à không chính xác là với tất cả các cô gái. Phải bước đi làm sao để người khác thấy chúng ta thật đặc biệt."

Kỳ Phong dừng nói, đưa tay cầm lên một quyển sách dày được đặt trên bàn kế bên cạnh, đôi mắt màu xám lại nhìn các cô kia:

"Những buổi tiệc của giới thượng lưu, các cô gái luôn luôn mặt váy dạ hội, đó là những chiếc váy bó sát và rất dài, chưa kể còn phải mang cả giày cao gót nếu đi không khéo rất có thể các cô sẽ bị trật chân. Thế nên đó là điều ta phải học để thích nghi. Đầu tiên các cô

phải học cách giữ thăng bằng" – Anh chỉ tay về phía Lệ Chi – "Cô lên đây!"

"Tôi?" – Lệ Chi hỏi dường như muốn khẳng định người Kỳ Phong gọi có phải là mình.

"Phải! Cô đấy, Diệp Lệ Chi!"

Gọi đích danh như thế là đúng rồi. Lệ Chi bước từ từ lên phía trước, chưa biết thế nào thì Kỳ Phong đã đặt cuốn sách dày kia lên đầu nó, xong tiếp:

"Mỗi cô phải đặt trên đầu một cuốn sách dày giống như vậy, các cô đi làm sao để sách không rơi xuống. Tôi sẽ cho mọi người tập trong vòng một tiếng sau đó trình diễn tôi xem bằng cách đi một vòng căn phòng này. Nào các cô tự tập nhé!"

Kỳ Phong vừa dứt lời thì các cô gái đã xông xáo lên phía trước, lập tức vớ lấy những cuốn sách dày đặt lên đầu, có vẻ họ thích trò giữ thăng bằng này. Thấy các học trò có vẻ hứng thú, Kỳ Phong gật đầu hài lòng. Anh chàng đến bên cửa sổ và gọi cho ai đó. Chỉ chờ có thế cuộc chiến của những cô gái lại bắt đầu. Lần này cô tóc tém và cô bạn thân cùng phe chống lại cô tóc dài. Cô tóc dài "hận" chuyện khi nãy nên ra tay khá tàn độc: phóng dao lẩn lữa cùng một lúc. Hai cô nọ đội sách trên đầu vừa bước đi nhẹ nhàng vừa tránh những đợt tấn công dữ dội của đối phương. Không những thế có nhiều khi cô tóc tém còn xoay người uyển chuyển ấy vậy mà sách không bị rớt xuống đất. Khởi nói, Lệ Chi thán phục họ vô cùng. Nó luôn luôn ngưỡng mộ những người có tài năng. Con bé đi thế nào sách cũng rơi, lâu lâu khá lắm thì đi được vài bước.

Chợt, Rầm! Đùng! Tiếng động lớn vang lên. Kỳ Phong giật mình quay ra sau hỏi:

"Chuyện gì xảy ra vậy?"

"Dạ ha ha ha! Không có gì đâu thầy!"

Ba cô cười lớn, đồng thời đứng che cánh cửa phòng vệ sinh bị sách làm sút đinh, ngã xập xệ dưới đất. Rất có thể đó là hậu quả của một cú ném phi thường!

Kỳ Phong cảm giác kỳ kỳ và hơi khó hiểu. Chỉ có Lệ Chi là "hiểu tất cả" vì chứng kiến nãy giờ mà.

Sau một tiếng, bốn cô gái lần lượt trình diễn cho thầy xem. Ba cô kia thì khỏi nói, đã gọi là tài năng thì vượt qua vòng khảo sát một cách êm thấm. Tuyệt hơn là vào phút cuối, cô tóc dài còn bay lên cao mà sách vẫn... không rớt! Kỳ Phong cất lời khen ngợi. Cô tóc dài đặc ý nhìn sang hai cô nọ đang tức tối.

Đến lượt Lệ Chi thì tệ lắm. Nó đi vài bước thì sách lại rớt xuống khiến Kỳ Phong không ngớt phàn nàn. Lệ Chi đi thật chậm cố gắng giữ cuốn sách dày đồng thời cầu mong cái thứ nặng nề ấy đừng rớt nữa. Bài tập này khiến con bé khá vất vả. Cuối cùng Lệ Chi cũng hoàn thành tốt. Nó thở phào nhẹ nhõm.

... Kỳ Phong đem ra một thùng giấy khá to, đặt xuống đất. Các cô liền ngó vào toàn giày cao gót.

"Các cô đã giữ thăng bằng khá tốt, tuy nhiên lúc đi lạng phải thăng hơn nữa. Còn cô, Lệ Chi, cần rèn luyện thêm đấy. Nào bây giờ các cô phải đi trên những đôi giày gót cao, nếu chưa quen thì đầu tiên nên đi những đôi có độ cao vừa phải rồi lần lượt đến các

đôi hơi cao và cuối cùng là cao nhất. Mỗi người nên men theo tường, bước đi chậm rãi giống như em bé tập đi vậy. Sau khi đã có thể đi được không bị vấp té thì tiếp đến kết hợp với bài giữ thăng bằng lúc này, vận dụng hai bài học để có thể bước đi uyển chuyển, khoan thai. Nếu làm tốt thì xem như các cô đã hoàn thành xong bài học hôm nay. Tôi sẽ cho ba tiếng tập luyện, trong thời gian đó tôi ra ngoài có chút việc, mọi người cố gắng tập, tôi sẽ cố về sớm."

Bốn cô gái gật đầu. Xong, Kỳ Phong bước ra khỏi phòng.

Cổ lắng tai nghe, khi đã không còn nghe bước chân của Kỳ Phong thì ba cô nọ nhào đến chiếc thùng giấy, lấy những đôi giày gót cao ra và... hăng hái ném về phía nhau! (^0^) Vâng, cuộc chiến lại bắt đầu. Không biết kỳ này hậu quả sẽ thế nào nữa.

Lệ Chi cúi người xuống hòng tránh những làn giày đang bay tới tấp. Con bé lấy được những đôi giày phù hợp liền nhanh chân đến nơi an toàn – nơi mà nó nghĩ là sẽ không có chiếc giày nào bay tới được. Mặc cho cuộc chiến bên ngoài cam go, cùng với tiếng la hét và những cú ngã nặng nề, Lệ Chi chỉ lo tập luyện, chỉ có ba tiếng thôi nên phải tranh thủ. Mang giày vào, vừa mới đứng lên thôi đã chới với. Lệ Chi phải men theo tường bước đi thật chậm ấy vậy mà chân vẫn cứ trặc lên trặc xuống. Ôi, sao bài học này khó thế! Con bé tự nhủ, đúng là để trở thành một con người khác thật không dễ. (T^T)

Rầm! Á! Những âm thanh "phức tạp" lại vang lên, Lệ Chi chẳng buồn để ý vì chẳng cần xem cũng biết được hậu quả.

Hai tiếng khổ luyện, Lệ Chi đã có thể đi trên đôi giày gót cao mà không cần men theo tường, dĩ nhiên vẫn chưa thể đi nhanh được. Tiếp theo đó, con bé đặt cuốn sách dày cuộm lên đầu, đến lúc vận

dụng cả hai bài học rồi. Lệ Chi thu hết can đảm từ từ bước đi chậm rãi và lại ngã! Ê mê mông và đau chân quá nhưng vẫn phải đứng lên tiếp tục, phải cố gắng thôi!

Một tiếng sau...

Lệ Chi rời nơi luyện tập, Kỳ Phong vẫn chưa về, còn ba cô kia thì mình mẩy sứt mẻ khắp người mà vẫn tiếp tục cuộc chiến. Lệ Chi chán nản, cúi xuống tháo giày ra. Thế nhưng không biết vì sao lại không tháo được, dây giày hình như bị kẹt. Lệ Chi vẫn nhẫn nại nhưng nó "cứng đầu" không ra. Cuối cùng con bé bực bội quá liền đá mạnh bàn chân để giày văng ra ngoài. Quả nhiên giày văng ra thật nhưng là bay ra ngoài đường! (OMG).

Giày làm vỡ kính rớt xuống dưới. Ba cô kia giật mình vì tiếng vỡ lớn, còn Lệ Chi thì há hốc mồm và nghĩ đến gương mặt "khủng khiếp" của Kỳ Phong. Con bé hoảng hốt chạy ra khỏi phòng.

Đôi chân trần chạy gấp gáp trên những bậc thang, rồi Lệ Chi khựng lại, đôi mắt mở to, nuốt nước bọt thấy cổ họng khô ran. Cô gái thấy gì vậy? Lâm Kỳ Phong xuất hiện trước mắt Lệ Chi, với gương mặt trông thật "kinh hoàng" vì trên đầu anh một cục ối to tướng và có vẻ rất đau. Chưa hết, tay phải Kỳ Phong cầm chiếc giày lúc nãy bị rơi ra ngoài. Nó đã đứt dây. Đôi mắt anh chàng tóc bạch kim giật giật nhìn về phía "thủ phạm".

"Tôi xin lỗi... tại tôi..." – Lệ Chi lắp bắp.

Không để cô gái nói hết câu thì Kỳ Phong đã hét sập cả công ty, chỉ ba từ thôi:

"DIỆP LỆ CHI!"

Khỏi phải nói chiều hôm đó con bé khó sống với Kỳ Phong.

Còn những người trong công ty thì cứ ngỡ là có động đất vì toàn bộ công ty rung chuyển.

***

Bốn cô gái đứng khép nép bởi Kỳ Phong vẫn còn đang giận. Im lặng một lúc lâu anh chàng lên tiếng:

"Các cô hay nhỉ? Tôi chỉ bỏ đi có một lúc thôi mà các cô đã nhốn nháo cả lên. Tôi bảo mang giày là để tập luyện chứ không phải để ném vào nhau" – Anh liền ngo sang Lệ Chi – "Còn một người chẳng biết làm gì mà đến nổi đá bay giày, vỡ kính, đứt cả dây giày và rút trúng đầu tôi. Các cô đang làm trò gì vậy? Hay là không muốn tôi dạy nữa?"

"Dạ không thưa thầy. Chúng em xin lỗi nhưng... chúng em cũng đã tập luyện xong. Nếu muốn bọn em sẽ đi cho thầy xem." – Cô tóc dài phân trần.

Kỳ Phong không nói gì rồi vài giây sau bảo:

"Các cô tập xong rồi ư? Thôi được, thế thì tôi có một bài kiểm tra nhỏ vào tối hôm nay."

Bốn cô gái nhìn nhau...

****

Màn đêm dần buông xuống, tại công ty số 22, bên trong không khí vô cùng rộn ràng náo nhiệt vì đang có một buổi tiệc. Chẳng là con của một vị nào đó tổ chức sinh nhật và đã chọn công ty này làm

nơi diễn ra cuộc vui. Vấn đề này không có gì quan trọng để đem ra bàn nhưng trong buổi sinh nhật này lại có Diệp Lệ Chi và ba cô gái nọ, dĩ nhiên không thể thiếu Lâm Kỳ Phong vì chính anh là người đã đưa họ đến đây.

Kỳ Phong đưa mắt nhìn những cô gái:

"Tối nay tôi được mời đi dự tiệc sinh nhật tại công ty 22, vì các cô quá nhốn nháo trong lúc tập luyện nên tôi quyết định đưa cả bốn cô đến đó. Đây xem như là cuộc kiểm tra giữa khóa, đồng thời tôi muốn các cô đến đó để xem và học hỏi những cô gái thượng lưu, biết thế nào là cuộc sống của tầng lớp giàu có. Dĩ nhiên mỗi cô phải tự trang điểm, chọn trang phục phù hợp chỉ cần có thể khiến mình trở nên đẹp là được."

"Sao? Phải mặc váy ư? Còn mang cả giày cao gót và bước đi nữa, eo ôi!" – Cô tóc tím kể lể rồi suýt xoa về những điều ấy.

"Chẳng phải các cô đã tập luyện rồi sao?" – Kỳ Phong hỏi trong khi mặt những người nọ bí xị.

"Vậy tiệc tổ chức mấy giờ?" – Lệ Chi cất giọng.

"Bảy giờ tối. Các cô phải đến đúng giờ đó, cô nào trốn thì mai đừng đến Hội nữa. Các cô liệu mà cư xử cho đàng hoàng!" – Giọng Kỳ Phong đầy hăm he.

Trong khi buổi tiệc vô cùng ồn ào và vui vẻ thì ở góc phòng bốn cô gái lại rất lo lắng. Cô tóc dài trong bộ váy màu tím, thở ra:

"Lần đầu tiên tôi đến những buổi tiệc sang trọng thế này đây."

Cô tóc tém gật đầu, tay phải kéo nhẹ chiếc váy xanh nhạt cùng đường ren mỏng:

"Ừ, ngại quá!"

"Có gì đâu phải lo lắng chúng ta chỉ cần cư xử cho đàng hoàng là được. Nên nhớ chúng ta bây giờ trông rất sang trọng chứ không quê mùa như lúc trước đâu mà sợ." – Cô bạn thân có vẻ dạn dĩ lắm. Vừa nói cô vừa kéo rộng chiếc váy màu đen của mình, nó thật nổi bật cùng các hoa văn bằng kim tuyến.

Lệ Chi tiếp lời cổ vũ:

"Đúng đó! Vận dụng những gì Kỳ Phong đã chỉ dạy sẽ ổn thôi. Dù sớm hay muộn thì chúng ta cũng phải hòa nhập vào giới thượng lưu."

Nghe vậy ba cô nọ gật gù đồng tình. Tuy nói thế nhưng Lệ Chi là người run nhất. Con bé nhìn lại mình. Tối nay nó mặc bộ váy xếp màu trắng sữa, váy xòe rộng dài qua đầu gối. Chiếc vải ruy băng to màu trắng nhạt kết thành cái nơ xinh xắn chúng luồn qua hông làm tôn lên vòng eo thon của cô gái. Đây là áo váy không dây vì thế đã không che đi sợi dây chuyền bạch kim trên cổ Lệ Chi. Con bé chẳng biết Kỳ Phong đi ăn cướp ở đâu nữa mà trước khi vào tiệc anh đã đưa cho mỗi cô một sợi. Đáng nghi thật!

Lệ Chi cứ hết kéo váy rồi lại vuốt tóc, những lọn tóc quăn gọn sóng bồng bênh trên bờ vai. Nó nghĩ mình chỉ hợp với kiểu tóc này thôi.

Đang căng thẳng chợt cô tóc tém hứng chí bảo:

"Thôi cứ đứng ở đây cũng vô ích sao không hòa vào cuộc vui? Dù gì cũng đang đói, bỏ phí thức ăn như thế uổng lắm."

"Ừ, chúng ta đi thôi!" – Hai cô nọ tán đồng.

"Ba cậu đi trước tớ vào phòng vệ sinh một lát rồi ra sau." – Lệ Chi cười nói.

Sau khi thấy bóng ba người nọ hòa lẫn vào đám đông Lệ Chi liền vào phòng vệ sinh. Con bé phải đi chậm chậm từ từ không khéo sẽ ngã mất. Đôi giày kiểu màu trắng gót cao cả tác khiến nó thấy bất an vô cùng. Phải khó khăn lắm Lệ Chi mới vào được phòng vệ sinh. Nó tranh thủ rửa tay, trang điểm lại một chút và chỉnh trang chiếc áo váy cho gọn gàng. Xong, Lệ Chi đứng hít thở thật sâu, đi dự tiệc mà giống như ra trận vậy. Chợt, con bé nhìn mình trong gương, thấy bản thân khác quá, cứ y như một người xa lạ. Lệ Chi cứ nhìn tới nhìn lui mãi tự dưng thấy vui vui vì mình đẹp ra phết. Rồi nó thấy cái kính cận đang đeo. Lần trước Kỳ Phong có bảo nên đeo kính áp tròng vì cái kính cận này sẽ che đi đôi mắt của nó. Nhớ thế nên Lệ Chi đưa tay lên tháo kính ra. Con bé sẽ không thấy đường đi nhưng như vậy sẽ đẹp hơn. Khi mọi thứ đã xong xuôi Lệ Chi "hùng dũng" bước ra.

Lệ Chi đi hiên ngang nhưng không giấu được sự vất vả, một phần đôi chân cứ thỉnh thoảng trặc xuống phần còn lại có lẽ do không thấy đường để đi. Thế mà nó lại can đảm lạ thường.

Bỗng có ai đang tiến lại gần, hình như người đó mặc áo màu đen thì phải. Tuy không nhìn rõ nhưng Lệ Chi biết đó là một người con trai. Lẽ nào mình xinh đến nỗi vừa bước ra đã có người để ý? Nghĩ vậy nên Lệ Chi thấy e thẹn, đầu hơi cúi như muốn giấu gương mặt đang ửng đỏ.

"Cô có đeo kính áp tròng không mà lại tháo kính ra?" – Giọng ai đó rất quen vang lên.

Lệ Chi liền ngẩng mặt lên xem. Mắt nó mở to, còn tim muốn rớt ra ngoài khi bắt gặp đôi mắt màu xám của Kỳ Phong. Anh chàng kề sát mặt ngay trước mắt Lệ Chi. Chưa bao giờ con bé nhìn anh ở cự ly gần như vậy. Tức thì, Lệ Chi liền đẩy anh ra:

"Anh làm gì vậy?"

"Này, cô đâu cần đẩy mạnh như thế. Tôi thấy cô không đeo kính mới đến hỏi, cô bị gì à?"

"Không!" – Lệ Chi nói nhanh, cảm giác quỳnh quáng – "Tôi hỏi anh câu đó mới đúng. Tự dưng kề sát mặt tôi thế? Tôi không đeo kính nhưng vẫn thấy, anh khỏi lo."

Kỳ Phong gật gù về dừng dừng:

"Cô đã nói vậy rồi thì thôi. Tôi đi đây, hãy tận hưởng buổi tiệc của giới thượng lưu nhé!"

Nói rồi Kỳ Phong bỏ đi để lại Lệ Chi lăm bằm:

"Đáng ghét!"

Nhưng cô gái họ Diệp không hiểu sao tim mình khi nãy lại đập mạnh, bây giờ cũng vậy, có lẽ do căng thẳng.

Thôi không suy nghĩ nhiều nữa, Lệ Chi liền ngó sang những bàn thức ăn. Thế là con bé nhanh chân bước đến, cầm đĩa lên, tay kia giữ đôi đũa dài để gắp thức ăn. Nhiều món ngon quá, nó liếm liếm môi ra vẻ thèm lắm. Xoẹt! Lệ Chi bỗng thấy rung mình, liền đưa mắt

nhìn dáo dác và kia, Kỳ Phong đang chiếu ánh mắt về phía nó. Cái nhìn trông khủng khiếp như muốn bảo: "Nhớ những gì tôi dạy chứ, không được nhìn thức ăn quá lâu và đừng có làm những hành động man rợ!"

Lệ Chi quay mặt lại, nuốt nước bọt. Ghê quá! Phải cẩn thận kẻo anh chàng họ Lâm đó sẽ không tha cho mình. Nghĩ vậy Lệ Chi đành hoàng trở lại, nhẹ nhàng lấy thức ăn nhưng vì không thấy rõ nên cứ lấy lộn chưa kể còn làm nữa. Chính điều này khiến những người ở gần đó chú ý, họ cười nhạt như khinh.

Lệ Chi lấy thức ăn xong xoay qua vô tình tay nó hất đổ ly rượu vào một người đứng gần đấy. Con bé hốt hoảng liền cúi người xuống, miệng xin lỗi rồi rút:

"Xin lỗi! Tôi vô ý quá, thật sự xin lỗi!"

"Xin lỗi à? Cô có biết chiếc váy này tôi mua rất đắt không chưa chắc là cô đủ tiền đền!"

Nghe vậy Lệ Chi thấy lo lắng, không biết phải làm gì, liền bảo:

"Hay là cô đưa tôi chiếc áo váy này, tôi nhất định sẽ giặt sạch và trả lại."

n

LỜI HỨA THỦY CHUNG

Võ Anh Thơ
dtv-ebook.com

Chương 5: "Tôi Căm Ghét Giới Quý Tộc!"

Lệ Chi vừa dứt lời thì cô gái kia đã cười lớn đầy giễu cợt, mỉa mai:

"Giặt à? Nghe cách ăn nói thì đúng là thứ quê mùa. Này, đừng tưởng cứ khoác lên người bộ áo mới, trang điểm làm tóc thì có thể trở thành người xinh đẹp và giàu có, đồ nhà quê! Chiếc áo váy này có giặt cũng chẳng phải là chiếc áo lúc trước."

"Vậy cô muốn tôi làm gì tôi sẽ làm để tạ lỗi!"

"Làm gì ư?" – Cô gái nọ đặt ly rượu xuống, quay qua nhìn Lệ Chi – "Cô... hãy quỳ xuống xin lỗi tôi sẽ bỏ qua!"

"Quỳ á?" – Lệ Chi lặp lại câu nói lúc nãy đồng thời không giấu được vẻ mặt bất ngờ.

"Sao? Không chịu à vậy thì cô đừng hòng rời khỏi đây! Cứ quỳ đi tôi sẽ bỏ qua!"

Lệ Chi không nói, tay siết chặt. Quỳ ư? Làm sao có thể quỳ lạy xin lỗi chỉ vì làm dơ chiếc áo váy, với lại con bé đâu có ý. Thật là quá đáng! Lệ Chi đưa mắt nhìn xung quanh, rất nhiều người đang chú ý đến sự việc này, có lẽ họ cũng đang chờ nó sẽ quỳ xuống mong được tha thứ. Con bé vẫn đứng và im lặng.

"Chuyện gì vậy Lan Lan?"

Một người con trai chen vào đám đông, đến bên cô gái nọ. Hóa ra cô ta tên Lan Lan.

"Anh, con nhỏ quê mùa này làm dơ váy em. Em bảo nó quỳ xuống xin lỗi nhưng nó không chịu!" – Lan Lan làm nũng.

"Được rồi để anh giải quyết cho." – Anh chàng đó vỗ về.

"Chà lại có thêm đồng minh nữa, chẳng biết sẽ làm gì mình đây."
– Lệ Chi nghĩ thầm.

Chợt anh ta kêu lên: "Diệp Lệ Chi?"

Lệ Chi giật mình đồng thời ngạc nhiên vì sao anh chàng đó lại biết tên mình.

"Không nhận ra người quen cũ sao?" – Anh ta đến bên cạnh tiếp tục hỏi.

Cô gái họ Diệp liền ngược lên nhìn nhưng mờ quá không nhìn ra ai cả. Vừa lúc ấy giọng Lan Lan chen vào:

"Diệp Lệ Chi ư? Làm sao lại là nó được?"

Gì thế này? Cái cô Lan Lan cũng biết mình sao? Đến nước này, Lệ Chi đành lấy kính ra đeo vào. Và con bé hết sức kinh ngạc khi thấy người con trai trước mặt mình là Trần Đạt – người bạn trai cùng lớp và cũng là mối tình đầu của nó. Lệ Chi còn đang ngạc nhiên thì Lan Lan khoanh tay lại, cười:

"À! Đúng là Diệp Lệ Chi! Cô đeo cái kính xấu xí ấy vào tôi mới nhận ra đó."

Lúc này Lệ Chi mới chú ý sang Lan Lan, cô ta rất quen. Con bé cố gắng nhớ, một hình ảnh mơ hồ nào đó hiện ra, càng lúc càng rõ. Nụ cười ngạo nghễ chẳng xem ai ra gì... Mắt Lệ Chi chợt sáng lên:

"Cô là người đã đứng cạnh Trần Đạt khi chúng tôi chia tay. Cô là bạn gái mới của anh ấy!"

"Đúng rồi đó, xem ra cô vẫn còn nhớ tôi. Lần cuối tôi gặp cô thì lúc đó cô chỉ là một cô gái xấu xí với cái kính cận khó ưa và đang khóc rất thê thảm vì bị... đá!" – Lan Lan nhìn sơ Lệ Chi – "Hôm nay trông cô khác lắm."

"Xem ra, em có vẻ khá lên nhỉ hay là kiếm được thằng nào?" – Trần Đạt hỏi giễu – "Nhưng thằng đó chịu được cái tính thủy chung khờ khạo của em thì đáng khâm phục thật!"

"Lâu rồi không gặp anh vẫn đáng ghét như xưa. Tôi thấy chuyện không ngờ ở đây chính là hai kẻ xấu xa như hai người lại đến với nhau nhanh thế đã vậy còn tỏ ra mình cao sang!" – Lệ Chi nói mắt không thèm nhìn hai người kia.

"Mày..."

Lan Lan định lấn tới nhưng bị Trần Đạt cản lại. Hắn từ tốn quay sang Lệ Chi, cười:

"Miệng mồm cô gớm thế? Không hiểu sao một kẻ như cô lại có thể đến được đây lại còn "lột xác" một cách đáng kinh ngạc. Thằng bạn trai cô bị bỏ "thuốc lú" à? Đừng nói là nó thích sự "thủy chung ngu ngốc" hay "sự nghe lời răm rắp khờ khạo" của cô nhé?"

"Phải thì sao chứ, anh tức vì không được uống "thuốc lú" hả? Anh không có phần phước đó đâu." – Lệ Chi nói tức Trần Đạt rồi

quay sang Lan Lan – "Chuyện chiếc áo váy nếu cô không muốn tôi giặt sạch nó thì thôi tôi chỉ có thể nói lời xin lỗi còn bảo tôi quỳ thì không bao giờ. Không có chuyện gì nữa đúng không, tôi xin phép rời khỏi đây."

Lệ Chi quay bước. Trần Đạt nhìn sang Lan Lan và cô ả hiểu ý. Lợi dụng lúc Lệ Chi đi ngang qua, cô gái độc ác đó sẵn tay đẩy ngã nó. Quá bất ngờ vì bị đẩy thêm việc chân bị trặc nên con bé ngã nhào vào bàn thức ăn. Khỏi phải nói thức ăn văng tung tóe khắp nơi, cả trên chiếc áo váy màu trắng sữa nó đang mặc. Sau một hồi im lặng thì những tràng cười bắt đầu vang lên. Về phía Lệ Chi, con bé ngược nhìn, một đám thượng lưu góm ghieếc. Nó từ từ đứng dậy, dù chân đau nhói, cất giọng:

"Các người cười thật thoải y như những con quái vật kinh tởm!"

Tiếng cười vẫn tiếp tục. Trần Đạt vỗ tay cười ha hả:

"Sao? Mùi vị thức ăn của giới thượng lưu thế nào? "Ngon" chứ? Chà hơi quá, hơi như mùi bọ nhà nghèo. Nào gọi bạn trai ra đi chứ! Cô bảo nó thích sự thủy chung của cô lắm mà, chắc hẳn cũng cảm thấy nó "ngon"!" – Hấn phá lên cười cùng những người kia – "Nói thật nhé còn tôi thì kinh tởm cái sự thủy chung của cô lắm rồi!"

"Ừ, cô nàng nghèo chung thủy khờ khạo và anh chàng người yêu uống thuốc lú!" – Lan Lan tiếp lời.

Từ nãy đến giờ ở phía ngoài Kỳ Phong và ba cô gái nọ đã chứng kiến mọi việc. Thấy tình hình như vậy cô tóc dài xoay qua Kỳ Phong:

"Thầy mau ra giúp cậu ấy đi!"

"Nếu tôi bước vào bệnh viện thì Lệ Chi sẽ càng bị đem ra giễu cợt."

"Thế nhưng..."

Kỳ Phong ngắt lời cô tóc tём:

"Hãy cứ để Lệ Chi tự giải quyết. Không phải lúc nào chúng ta cũng chờ đợi ai đó đến giúp. Vì lúc đó sẽ chẳng có ai khác ngoài bản thân mình!"

Nói về Lệ Chi, con bé nhìn Trần Đạt, gương mặt tức giận:

"Anh gây chuyện với tôi thế nào cũng được nhưng vì sao lại làm hỏng áo của tôi chứ. Chiếc áo váy này là của một người đã tặng, có biết là tôi rất quý không?"

Lan Lan kêu lên:

"Ồ vậy à? Hóa ra vì người ta nghèo nên mới quý cái áo người khác tặng. Tôi làm dơ đấy cô làm gì tôi?"

"Làm gì à?" – Lệ Chi cười nhẹ xong xoay qua vớ lấy đĩa bánh kem rồi quay lại nhìn Lan Lan – "Tôi cho cô biết tôi sẽ làm gì!"

Dứt lời, Lệ Chi ụp đĩa bánh kem lên áo Lan Lan. Sửng sốt, cô ả bàng hoàng đến mức miệng chỉ lắp bắp:

"Mày... mày..."

Lệ Chi xua tay:

"Chưa xong đâu!" – Nó lấy ngón tay quẹt bánh kem rồi "thoa" lên mặt cô nàng đáng ghét.

Thấy thế Trần Đạt xông vào:

"Cô làm gì vậy?"

Ào! Những người xung quanh bất ngờ, còn Trần Đạt há hốc mồm vì Lệ Chi đổ rượu lên đầu hắn. Rượu chảy từ trên xuống ướt cả bộ áo vét sang trọng mà hắn mặc. Lệ Chi đưa mắt sang những người đang đứng nhìn:

"Như các người thấy đây gây chuyện với người khác thì sẽ có kết cục như vậy. Người nghèo cũng là con người, không phải thích làm gì thì làm đâu, rõ chứ bọn nhà giàu đáng ghét!"

Xong, Lệ Chi bước đi, đám đông tản dần ra. Con bé rời khỏi đó với cái chân khập khiễng vì bị trượt nhưng nó vẫn bước đi thật hùng dũng. Nhưng những người nhà giàu đó đâu biết rằng từ nãy đến giờ Lệ Chi rất muốn khóc dù vậy nó vẫn tự nhủ nhất định không được khóc phải cười để chúng biết mặt. Lệ Chi vừa đi vừa chùi chùi vết son môi, cả phần trang điểm, nó không muốn mình mang bộ mặt giống bọn thượng lưu đó...

***

Đêm nay không gian thật ướt át hình như lúc nãy đã có một trận mưa rào. Lệ Chi đang lẩn thẩn bước đi, đôi chân trần tím tái vì lạnh. Lúc rời khỏi công ty 22, Lệ Chi đã tháo bỏ đôi giày và cầm vắt vẻo trên tay. Dĩ nhiên chân nó vẫn còn khập khiễng đau nhói. Lệ Chi mệt mỏi ngồi phịch xuống băng ghế ướt nước mưa. Tiếng thở dài phát ra khi con bé nhìn lại mình, chiếc áo váy đang mặc không còn là màu sữa nữa mà chuyển sang nhiều màu, có cả một sợi mì khô "đính" lên trên áo nữa chứ. Chà, không biết phải ăn nói sao với Kỳ Phong. Rồi ánh mắt Lệ Chi nhìn dáo dác xung quanh, dòng người

qua lại tấp nập không ngớt, ai ai cũng gấp gáp như muốn về nhà thật nhanh. Xa xa những ánh đèn đủ màu sáng rực một vùng trời đêm, mọi vật đều treo mình lên tấm áo choàng của đêm đen. Nhưng tất cả những điều đó không đủ khiến Lệ Chi chú ý vì nó đang nghĩ. Nhiều chuyện cứ liên tiếp xuất hiện trong đầu, cả chuyện khi nãy trong buổi tiệc... Đôi mắt ráo hoảnh như bị vắt kiệt nước, khô ran và cay cay. Thế rồi đầu óc con bé bỗng trở nên trống rỗng, những thứ muốn nghĩ đến bỗng nhiên bốc hơi, không còn sót lại điều gì cứ như chúng chưa từng tồn tại...

"Sao buồn vậy? Lúc nãy cô dừng cảm lắm mà, sao giờ lại ủ rũ thế?"

Lệ Chi ngược lên, là Lâm Kỳ Phong. Chẳng hiểu sao, con bé nhận lại ra sự dửng dưng hơi hột đáng ghét dấu anh chàng đang nhìn mình. Lệ Chi xoay đầu lại vị trí cũ, không buồn trả lời. Kỳ Phong ngồi xuống cạnh cô bạn, đôi mắt màu xám nhìn đôi giày được xếp ngay ngắn rồi nhìn sang đôi chân trần tím tái kia đang to lên vì sưng.

"Tôi xin lỗi!" – Kỳ Phong phá tan bầu không khí tẻ nhạt.

"Về chuyện gì?" – Lệ Chi hỏi cộc lốc, giọng thấp dần.

"Về việc tôi bảo cô đến dự tiệc và cả việc bắt cô mang giày cao gót thế kia."

"Chuyện ở buổi tiệc là ngoài ý muốn, đó càng không phải lỗi của anh. Còn đôi giày... Có lẽ nó không hợp với tôi."

Lệ Chi dừng lại khiến câu nói bị bỏ lửng. Con bé buồn bã, nỗi buồn cứ làm cho đôi mắt đen sâu thăm thẳm. Kế bên, Kỳ Phong

hiếu. Anh còn biết Lệ Chi đang nghĩ gì qua câu nói dở dang lúc này. Hình ảnh đôi giày bắt chột cứ lớn vồn trong đầu Kỳ Phong.

"Khi này nghe cô nói là quý chiếc áo váy tôi đứ cho thì tôi rất ngạc nhiên đó." – Anh chàng tóc bạch kim bẻ lái câu chuyện sang hướng khác.

"Vì lúc đưa áo cho tôi anh có bảo Nếu làm hư thì biết tay tôi! Lúc này áo bị dơ, tôi nghĩ đến gương mặt đáng sợ của anh và nghĩ cả việc bồi thường áo nên tôi... sợ hãi mới nói thế." – Lệ Chi sụ mặt.

"Được rồi dù sao cũng không phải lỗi của cô nên tôi sẽ không bắt cô bồi thường ngay! Cô có thể trả góp cho tôi mỗi ngày." – Kỳ Phong bảo, mặt tỉnh bơ.

Lệ Chi làm bầm điều gì đấy trong miệng. Biết thế, Kỳ Phong phì cười. Ngồi một, lúc anh đứng dậy vươn vai:

"Trời tối rồi về nhà thôi. Diệp Lệ Chi, cô định ngồi ở đây cho đến sáng ư?"

"Anh về trước đi, một lát sau tôi sẽ về."

"Không được cô ngồi ở đây biết đâu sẽ lại làm dơ áo tôi thì sao. Tôi không tin tưởng nên tôi muốn cô phải về." – Giọng anh đầy thúc giục như muốn ép con bé.

Lệ Chi lại lừa rửa. Nó đứng dậy với tay lấy đôi giày và bước đi khập khiễng.

.....

"Cô đón taxi để xe đưa cô về tận nhà, bàn chân sưng to thế kia làm sao mà đi được?"

Kỳ Phong đi lò dò theo sau Lệ Chi, chẳng hiểu sao anh chàng này lại bám đuôi con bé.

"Tôi làm gì có tiền mà thuê taxi chứ. Với lại chân cũng không đau lắm tôi có thể tự về nhà." – Lệ Chi vừa đi vừa ngoái cổ nói vọng ra sau.

"Ừm, tùy cô."

Thế là cả hai cứ đi cùng nhau nhưng chẳng ai nói chuyện với ai. Lệ Chi đi trước, Kỳ Phong lững thững theo sau.

"Sao anh cứ theo tôi hoài vậy?"

"Cô nói năng cho cẩn thận. Đường này tôi đi về mấy ngàn lần rồi. Từ công ty số 22 về nhà tôi chỉ có con đường này thôi."

Lệ Chi thấy hơi bị què. Có lẽ anh ta đang cười thầm mình, nó tự nhủ. Bất chợt, con bé dừng lại nghiêng răng nhẩn mặt vì chân đau nhói. Lệ Chi nhìn xuống hình như chân sưng to hơn nên càng lúc càng đau. Đi tiếp một đoạn thấy băng ghế dài con bé mừng rỡ liền đi chầm chậm đến đó ngồi xuống.

"Sao thế, đau lắm à? Tôi bảo thuê taxi về mà không nghe." – Kỳ Phong cúi mặt hỏi cô gái.

Lệ Chi ngược nhìn, vẻ bức bối:

"Đã bảo tôi không có tiền, anh cho tôi mượn đi! Mà anh lắm lời thế, sao không về nhà đi? Tôi sẽ không làm dơ áo nữa đâu, mai giặt

sạch rồi tôi đem trả cho."

"Cô đã muốn vậy thì tôi về, nhớ giặt sạch đó!" – Kỳ Phong bỏ đi lên trước sau khi dứt lời.

Lệ Chi dõi theo bóng anh, bấu môi.

Ngồi xoa xoa bàn chân được một lúc cô gái họ Diệp toan đứng dậy thì thấy đôi chân của ai đó bước đến gần rồi dừng lại. Ngược mặt lên, Lệ Chi ngạc nhiên khi thấy Kỳ Phong nhìn. Vẫn cái nhìn lạnh lùng của đôi mắt xám.

Lệ Chi định hỏi thì chợt anh chàng tóc bạch kim quay lưng lại ngồi xuống. Lệ Chi chưa kịp hiểu gì thì Kỳ Phong cất giọng:

"Lên đi, tôi cũng cô về!"

"Cũng?! Anh... anh cũng tôi ư?" – Cô gái vô cùng kinh ngạc.

"Phải, để cô ở lại một mình tôi không yên tâm."

"Nhưng tôi nặng lắm đấy, chưa kể áo váy tôi mặc đã dơ nếu anh cũng thì áo anh cũng sẽ dơ luôn."

"Tôi biết nhưng cô khỏi lo cứ lên đi, gần mười một giờ đêm rồi!" – Kỳ Phong giục.

Lệ Chi chần chừ trong mấy giây rồi cũng đứng dậy, không quên vác đôi giày theo. Con bé từ từ leo lên lưng Kỳ Phong, hai tay quàng qua cổ anh chàng. Kỳ Phong đứng dậy, suýt khụy chân nhưng vẫn còn giữ được thăng bằng.

"Cô nặng gớm!"

"Thì tôi đã bảo mà..."

Đứng một lúc, Kỳ Phong cất bước. Cứ ngỡ là không chịu được khối lượng của Lệ Chi nào ngờ anh chàng mảnh khảnh này lại bước đi một cách nhẹ nhàng.

"Tôi không nặng à?"

"Nặng như heo nhưng vì tôi vẫn thường leo núi, bơi lội, chạy điền kinh ngoài ra còn tập vài môn thể thao khác nên tôi rất khỏe."

Leo núi? Bơi lội? Điền kinh? Lệ Chi tự hỏi không biết làm cách nào mà anh ta có thể tập thể thao với thân hình ốm nhom như thế. Đột nhiên, con bé tưởng tượng cảnh Kỳ Phong leo núi rồi anh bị gió thổi bay và vướng lại vào một cành cây nào đó. Nghĩ thế nó bật cười.

"Cô lại nghĩ ra trò gì nữa đó?"

Nghe Kỳ Phong hỏi, Lệ Chi ngừng cười, đáp với vẻ hờn hợt:

"Không có gì." – Rồi như nhớ ra gì đó con bé hỏi – "Lúc nãy anh nói, để tôi lại một mình anh không yên tâm vậy..."

Chẳng hiểu sao đến đây Lệ Chi ngừng lại. Một lần nữa cô bạn này lại bỏ dở câu nói của mình, dường như có sự dò ý nào đó, nhưng là ý gì?

Dĩ nhiên, Kỳ Phong hiểu được ngụ ý của thái độ "dò xét" mờ ám kia. Anh liền "gạt phăng" đi "cái ý" ấy bằng câu nói:

"Ừ thì tôi không yên tâm để cô lại một mình vì tôi sợ cô ngồi mãi rồi ngủ gật lúc nào không biết. Đến nửa đêm cô lăn xuống ghế ngã

nhào ra đất thế là lại dơ áo váy của tôi. Chỉ đơn giản vậy thôi."

Đơn giản á?! Lệ Chi nghĩ thầm, gương mặt méo xệch. Không ngờ trên đời lại có người con trai như vậy. Thế mà anh ta cũng nghĩ ra được.

a

LỜI HỨA THỦY CHUNG

Võ Anh Thơ
dtv-ebook.com

Chương 6: Bí Mật Của Lâm Kỳ Phong

Lệ Chi lại bị hố. Nhưng thật ra thì nó muốn dò xét Kỳ Phong điều gì chứ, cả bản thân cũng không rõ nữa.

"Nếu mệt..." – Kỳ Phong đột ngột lên tiếng làm cắt ngang dòng suy nghĩ của Lệ Chi – "Cô có thể dựa lên vai tôi chớp mắt một tí, chỉ chớp mắt thôi đấy và đừng có làm dơ áo tôi."

Lệ Chi làm bầm, tại sao lúc nào Kỳ Phong cũng như vậy nhỉ, cứ hay đề cập đến những vấn đề vô duyên. Câu trước còn nghe được qua câu sau là mất cảm tình liền.

"Thế thì tôi dựa một lát nhé, tại anh nói đó nha."

Không nghe trả lời, Lệ Chi nhìn xuống bờ vai Kỳ Phong. Đôi vai vững chắc, bờ vai áo màu đen càng khiến nó thêm to lớn. Con bé đảo mắt liên tục trông gian gớm. Rồi từ từ và nhẹ nhàng, Lệ Chi ngả đầu lên bờ vai anh chàng tóc bạch kim. Nhắm mắt lại thật dễ chịu, cảm giác vô cùng yên tâm, con bé cười cười, nụ cười bền lễn. Nó ngửi được mùi thơm tỏa ra từ những sợi tóc bạch kim của Kỳ Phong và cảm nhận được mỗi bước chân của anh thật nhẹ nhàng. Lúc đó, Lệ Chi ước sao cứ được mãi thế này không bao giờ dừng lại. Và nó đã thiếp đi rất ngon lành.

***

"Woa, ngủ thoải mái quá! Dễ chịu thật!"

Lệ Chi thức dậy sau một giấc thật ngon và vươn vai ngáp dài. Con bé vặn người, uốn éo, bẻ tay chân, đó là thói quen khi thức dậy. Lệ Chi bước xuống giường mắt dường như mở không nổi, còn phải thay đổi dòng điểm tâm để còn đi học. Đang bước đi lờ mờ thì con bé vấp phải vật gì cứng cứng, suýt nữa ngã nhào nhưng đã kịp lấy lại bình tĩnh và tiếp tục đi trong cơn mê. Được một đoạn thì Cốp! vật gì đó đập vào đầu Lệ Chi, nó lắc đầu choáng váng rồi lại "phiêu du" tiếp. Mở cửa bước thật nhanh, con bé không ngờ rằng phía trước là bậc thang chính vì vậy nên Rầm! Rầm! liên tiếp vang lên. Có lẽ không cần nói cũng đoán được hậu quả thế nào.

Nửa tiếng sau...

"Tại sao tôi lại ở nhà anh, ngủ trong phòng của anh và còn mặc áo của anh nữa?"

Lệ Chi đang đi qua đi lại thì bất chợt nhìn Kỳ Phong hét lên. Giọng hét còn to hơn tiếng nổ của quả bom. (>x<).

Kỳ Phong ngồi trên ghế, dùng tay lau lau một bên mặt, dường như đối phương vắng miếng hơi bị nhiều.

"Cô nghe tôi nói đây! Đêm qua tôi cố gắng về cô nhớ không? Tôi có hỏi nhà cô ở đâu nhưng không nghe trả lời, quay qua tôi thấy cô đã ngủ, nước dãi chảy dài trên vai áo tôi. Đó là lý do vì sao tôi không đưa cô về nhà được. Thế là tôi cố gắng cô về nhà tôi. Tôi tốt bụng nhường giường cho cô vậy mà suốt đêm cô ngáy lớn như trâu khiến tôi mất ngủ. Chưa hết, gần sáng tôi mới được chợp mắt rồi bất thành linh cô rớt từ trên cầu thang xuống làm tôi giật mình." – Kỳ Phong quay qua Lệ Chi, hét banh nhà – "Thế mà giờ đây cô lại thét vào mặt tôi à???"

Lệ Chi nhăn mặt, dùng ngón tay bịt hai lỗ tai lại. Tiếng hét này còn chúa chát hơn.

"Hét gớm!" – Con bé bảo – "Tuy là thế nhưng anh cũng đâu cần thay áo cho tôi. Đồ xấu xa!"

"Không phải đâu, cô đừng hiểu lầm Kỳ Phong!" – Giọng Hoàng Cường vang lên.

Lệ Chi xoay qua nhìn. Hoàng Cường gãi gãi mớ tóc bù xù như ổ quạ:

"Đêm qua lúc Kỳ Phong đưa cô về đây cô đã ngủ say nhưng chiếc áo váy cô mặc lại bị dơ không thể để cô ngủ như vậy được. Cũng may lúc đó có Ánh Nga, bạn gái tôi, chính cô ấy là người đã thay áo cho cô. Cô thông cảm nhà con trai làm gì có áo của con gái nên đành để cô mặc áo sơmi của Kỳ Phong. Chuyện là như thế!"

Khỏi phải nói, Lệ Chi xấu hổ vô cùng. Con bé cúi mặt không dám nhìn Kỳ Phong. Người ta có lòng tốt thế mà nó trách cứ đủ điều. Lệ Chi cắn môi thầm tự trách mình xốn xác. Con bé ước gì lúc này có một cái hố để nhảy xuống đó, lấp đất lại, chết ngạt trong đó luôn cho rồi, xấu hổ quá đi! (>///<)

"Cô đứng gần ra đó làm gì, mau về nhà để còn đi học nữa chứ." – Lững thững bước lên cầu thang, Kỳ Phong không nhìn mặt Lệ Chi, dù chỉ một chút.

Lệ Chi ngược lên nhìn theo, tiếng thở dài phát ra. Nó xoay người lại đối diện với Hoàng Cường:

"Tôi không có quần áo nên anh cho tôi mặc tạm về nhà, ngày mốt tôi sẽ trả."

"Cô cứ tự nhiên, cũng chỉ là một cái áo và một cái quần thôi."

... Lệ Chi mở cửa toan rời khỏi nhà thì chợt Kỳ Phong gọi:

"Này, Diệp Lệ Chi!"

Lệ Chi quay qua, bất ngờ anh chàng ném vào người nó một vật. Con bé nhìn lại thì vô cùng kinh ngạc khi thấy chiếc áo váy màu sữa đêm qua nhưng dường như đã được ai đó giặt sạch.

"Cô hãy giữ lấy nó. Dù gì cũng đã có mùi của cô rồi nên tôi không muốn lấy lại." – Anh chàng tóc bạch kim nhìn vào không trung, nói vắn vơ.

"Nhưng anh bảo đây là đồ mượn mà, lại không rẻ đâu."

"Cô yên tâm, Hoàng Cường quen với người chủ áo đó nên cậu ấy sẽ biết cách thu xếp, đúng không Hoàng Cường?"

Kỳ Phong nhìn sang cậu bạn nhưng có vẻ đó là cái nhìn "truyền tín hiệu".

"Ừm, cô cứ giữ lấy!" – Hoàng Cường cười.

"Ờ." – Lệ Chi vuốt nhẹ cái áo rồi nhìn lên Kỳ Phong – "Anh đã giặt sạch nó sao?"

"Tại đêm qua cô chảy dài dầy trên vai áo tôi nên tôi phải giặt đồ tiện thể giặt nó luôn. Chỉ là lâu lâu muốn làm việc tốt thôi."

Dứt lời anh chàng họ Lâm bước nhanh vào phòng đóng cửa lại. Lệ Chi không nói gì chỉ đưa mắt nhìn lại chiếc áo váy, trông nó sạch và thẳng thớm.

Sáng hôm đó, Lệ Chi cứ nghĩ mãi về việc Kỳ Phong tặng nó chiếc áo váy đắt tiền. Con bé cảm nhận ở anh một điều gì đó mơ hồ không rõ. Ngay cả bản thân mình, Lệ Chi cũng có cảm giác rất lạ. Thật là khó hiểu!

***

Buổi chiều, Lệ Chi sau khi đi làm thêm xong thì ghé qua công ty số 22. Lần này chẳng hiểu sao con bé leo cầu thang bộ mà không thấy mệt chỉ thấy hồi hộp nao nao thế nào ấy. Càng lên tầng cao, Lệ Chi càng lo lo, tim thì đập mạnh. Bình thường cô bé cận thị này khi sắp lên tầng mười thì mừng đến phát khóc nhưng lúc này đây nó lại sợ hãi. Những bậc thang cứ lù lù dần, lù lù dần xuống dưới sau mỗi bước chân. Tóm lại trong suốt thời gian lên tầng mười, tâm trạng Lệ Chi cứ ngổn ngang khó tả. Dường như con bé sợ phải gặp Kỳ Phong nên đôi chân cứ nặng dần.

Nói gì thì nói Lệ Chi vẫn phải lên tầng mười, đến phòng 120 vào trong đó gặp người mà mình không muốn gặp. Định cầm nắm nắm thì cửa phòng mở, con bé gặp ba cô gái học chung với mình bước ra. Vừa thấy mặt Lệ Chi thì cô tóc dài cười:

"Chào bồ, đêm qua bồ đáng nể thật! Tớ hâm mộ bồ lắm và muốn kết bạn ghê nhưng tiếc là chúng tớ phải rời khỏi Hội."

"Tại sao?" – Lệ Chi ngạc nhiên, mắt tròn hằm.

"Ba chúng tớ làm chung một công ty. Sáng nay cả bọn bị điều đi công tác xa, mấy tháng sau mới về thế nên chúng tớ xin thầy nghỉ tạm thời, khi nào trở về thì học tiếp!" – Cô tóc tém trình bày nguyên do.

"Bây giờ trong Hội chỉ còn mình bồ thôi, ráng học để trở thành người khác nhé. Nhưng cấm bồ ve vãn thầy tớ "xí" trước rồi!" – Cô bạn thân bỗng khóc rống lên – "Ôi phải xa thầy tớ buồn quá, tim tớ tan vỡ mất thôi!"

Thấy bạn quá xúc động nên cô tóc tím nhanh chóng đưa bạn đi. Cô tóc dài vẫy tay tạm biệt Lệ Chi. Con bé nói với theo:

"Này, này! Các cậu đừng đi mà..."

Thế nhưng bóng vả ba đã khuất. Họ rời Hội, thế là chỉ còn mình nó thôi ư? Chỉ nghĩ đến đó, tim Lệ Chi bắt đầu đập lung tung. Trước đây chưa có những cô này thì chỉ có một mình con bé thôi, bây giờ cũng vậy nhưng sao cứ thấy lo lo, nao nao lẫn hồi hộp nữa. Bỗng, giọng Kỳ Phong vọng từ bên trong ra:

"Diệp Lệ Chi, sao cô không vào?"

Con bé giật mình cứ như bị ai đó bắt quả tang đang làm việc xấu. Nó đáp nhanh:

"Tôi vào ngay!"

Lệ Chi bước vào phòng và đóng cửa. Cố bình tĩnh, nó quay lại tìm Kỳ Phong. Con bé thấy anh đứng bên cạnh bàn, xoay lưng. Lệ Chi rón rén bước đến. Kỳ lạ, càng đến gần tim nó càng đập mạnh, sao thế nhỉ? Con bé muốn tìm hiểu xem có phải là Lâm Kỳ Phong đã yểm bùa mình nên mới lo sợ như vậy không? Đột ngột, anh chàng họ Lâm xoay người qua, Lệ Chi bắt gặp đôi mắt xám kia thì chân dừng bước vì tim muốn nhảy vọt ra ngoài.

"Cô sao thế?" – Kỳ Phong thấy sự bất thường nơi cô gái.

"Không... không có gì..." – Lệ Chi nói nhanh như muốn giấu về mặt bối rối của mình.

"Có lẽ cô cũng đã gặp ba cô kia. Thế là giờ đây trong Hội chỉ còn tôi và cô, chán thật!"

"Đúng vậy, tự nhiên lại bị điều đi công tác xa." – Lệ Chi tự nhủ, bực bội.

"Thôi chúng ta nên vào bài học hôm nay. Phần trước cô đã học cách tự làm đẹp, cách ăn uống và đi đứng giống những cô gái thượng lưu. Tiếp theo cô sẽ học sang phần hẹn hò."

"Học hẹn hò?" – Lệ Chi nhú mày.

"Phần này mới quan trọng. Muốn hẹn hò cũng phải có những bước tiền hành vì đây không phải là hẹn hò thật. Nhưng có lẽ phần này học nhanh thôi, cô sẽ phải thực hành nhiều."

"Xin lỗi nhưng tôi vẫn chưa rõ lắm!"

"Là thế này!" – Kỳ Phong khoanh tay, xoay người đối diện với cô gái – "Cô sẽ phải dụ một tên công tử nào đó khiến hắn hẹn hò với mình. Sau một thời gian khi hắn đã hoàn toàn "ngã" về phía cô thì... cô đá hắn!"

"Thế ư? Nhưng tôi biết dụ ai?"

"Thì vậy nên tôi sẽ dạy cô. Yên tâm học lí thuyết rất nhanh, phần còn lại cô phải thực hành. Có làm tốt hay không, quan trọng phụ thuộc vào bản thân cô."

Kỳ Phong nhìn sâu vào đôi mắt của Lệ Chi dường như anh muốn cô gái phải nằm lòng từng câu từng chữ kia.

"Được tôi hiểu! Sau buổi tiệc đêm qua tôi càng quyết tâm trở thành con người khác. Tôi không muốn bị người ta gọi là "thủy chung khờ khạo" nữa." – Lệ Chi nói nghe thật mạnh mẽ.

"Tốt! Thủy chung để làm gì chứ rồi mình cũng sẽ là người đau khổ!" – Giọng Kỳ Phong nghe thấp dần có vẻ đang buồn một chuyện gì đó vì đôi mắt xám kia đã nói hết những suy nghĩ trong đầu anh chàng này.

Lệ Chi nghiêng đầu, đôi mắt tròn của nó lặn dài trên sự ngạc nhiên.

"Nào đừng nhiều lời nữa vào bài học thôi. Tôi chỉ nói một lần cô phải chịu khó ghi nhớ. Bài học này chỉ cần học hai ngày là đủ."

Rồi Kỳ Phong bắt đầu "giảng bài". Còn Lệ Chi chuẩn bị căng óc ra để tiếp thu. Đôi khi nó còn ghi ghi chép chép vào cuốn sổ tay nhỏ cứ như thể đây là bài học rất quan trọng trong cuộc đời cô sinh viên mười chín tuổi này.

Ba tiếng sau...

Kỳ Phong uống ngụm nước, cổ khô ran. Đây là hậu quả sau ba tiếng đồng hồ giảng dạy say mê. Anh chàng tóc bạch kim đặt ly nước lên bàn rồi đưa mắt sang cô học trò chăm chỉ:

"Sao, nãy giờ cô đã nhớ hết chưa?"

"Vâng..." – Lệ Chi lau mồ hôi, thở – "Anh nói nhanh quá nhưng tôi cũng viết kịp."

"Thế thì tốt, cô cứ về nghiên ngẫm đi. Hôm nay đến đây là xong. À sáng ngày mai cô khởi đến Hội, mai tôi có chuyện nên giờ học sẽ dời vào buổi chiều."

"Anh có chuyện gì vậy?" – Thấy Kỳ Phong nhìn "ghê rợn", Lệ Chi ngó lơ nơi khác – "Ừm thôi vậy, tôi ghé siêu thị đây."

Lệ Chi "lon ton" đi ra khỏi phòng.

Còn lại một mình, Kỳ Phong nhìn vào tờ lịch treo tường. Con số hai mươi tám hiện lên rõ rệt, là ngày hai mươi tám, tức ngày mai. Kỳ Phong buồn, một nỗi buồn đau đáu len lỏi trong con người anh.

***

Buổi sáng của ngày hôm sau, Lệ Chi chạy xe đạp dọc phố Hoa Đạo. Con bé hít thở bầu không khí trong lành của một buổi sáng an nhàn. Hôm nay được nghỉ học lại không phải đến Hội nên nó tranh thủ giải khoay cho bản thân. Tuy là vậy nhưng buổi trưa Lệ Chi phải ghé qua nhà Kỳ Phong để dọn dẹp và nấu bữa tối cho hai anh chàng nọ, vì chiều con bé đi làm thêm tối mới về. Đạp xe lanh quanh một lúc, Lệ Chi đến siêu thị mua đồ. Nó dạo chơi trong ấy một tiếng đồng hồ. Lát sau, con bé dắt xe đạp ra khỏi hầm giữ xe.

Chuẩn bị đạp xe về nhà Kỳ Phong thì bất chợt Lệ Chi kinh ngạc khi thấy Kỳ Phong bước ra khỏi tiệm hoa phía bên kia đường, trên tay còn cầm một bó huệ đỏ chưa nở. Lệ Chi bất động trong giây lát vì mãi nhìn theo bóng anh chàng họ Lâm. Chỉ đến khi bóng dáng đó khuất sau con đường ở phía xa thì cô nàng cận thị mới chợt tỉnh. Lệ Chi đạp xe về trong tình trạng lẫn lộn. Đầu óc cứ suy nghĩ miên man nào là: Kỳ Phong mua hoa tặng ai? Chẳng lẽ anh ta có bạn gái, hôm nay đi hẹn nên mua hoa? Anh ta quen thật hay quen chơi? Hay

là... Kỳ Phong có bạn trai?! Càng nghĩ con bé càng đi quá đà, chẳng hiểu sao lại có ý nghĩ như thế. Lệ Chi lắc đầu liên tục hòng xua đi vấn đề rối rắm đó, nhưng trong lòng vẫn còn bận tâm về điều này.

***

Lệ Chi mở túi lấy ra một bộ quần áo được ủi ngay thẳng đưa cho Hoàng Cường:

"Tôi trả áo, cảm ơn việc lần trước."

"Đừng khách sáo bạn bè cả thôi. Tôi nghĩ cô nên cảm ơn Kỳ Phong!"

Hai từ "Kỳ Phong" vang lên thế là những ý nghĩ "điên rồ" lúc nãy lại ulla về trong đầu Lệ Chi. Con bé vẫn còn thắc mắc chuyện vừa rồi. À, sẵn tiện có Hoàng Cường ở đây hay là hỏi thử xem. Nó nhủ thầm nhưng lại gạt bỏ vì không dung hời như thế dễ bị hiểu lầm nhưng ý chí ấy lại xiu xuống, thật sự thì Lệ Chi rất, rất muốn biết. Mà sao nó lại quan tâm thế cơ chứ, Kỳ Phong mua hoa tặng ai cũng đâu liên quan đến nó chỉ là lòng thấy buồn khi nghĩ Kỳ Phong có bạn gái. Kỳ lạ quá, chưa bao giờ Lệ Chi thấy khó xử thế này.

"Cô có chuyện gì sao?" – Hoàng Cường thấy sắc mặt cô bạn có vẻ không tốt.

"Hả... à không có gì!"

Lệ Chi quay đi buồn thiu. Gương mặt con bé đột nhiên phệch xuống giống chiếc bánh bị ế. Rồi không hiểu sao ý chí thì bảo nên đi dọn dẹp nhà nhưng lòng thì hừng chí lạ lùng thế nên nó xoay lại, hét to:

"Này Hoàng Cường! Có phải Kỳ Phong có bạn gái không???"

kim qB,

LỜI HỨA THỦY CHUNG

Võ Anh Thơ
dtv-ebook.com

Chương 7: "Tôi Không Mang Họ Nguyên..."

Hoàng Cường té từ trên ghế xuống đất vì tiếng thét thất thanh đó. Sau một hồi trấn tĩnh, anh bảo:

"Cô hét to quá tôi giật cả mình. Mà Kỳ Phong có bạn gái là sao?"

Lệ Chi vẫn còn xấu hổ và nghĩ hình như mình bị ma nhập hay sao ấy. Nhưng lỡ hỏi rồi thì hỏi cho trót luôn.

"Vì..." – Con bé không dám nhìn trực diện Hoàng Cường – "Tôi thấy Kỳ Phong mua một bó hoa huệ đỏ rất to nên..."

Bỗng Hoàng Cường cười lớn khiến Lệ Chi giật mình:

"À, cô hiểu lầm rồi."

***

Khi ấy trên một khu đồi phía sau nhà thờ, nơi những người chết được chôn cất, Kỳ Phong đang rảo bước chậm chậm. Tiếng Xoạt! Xoạt! do bàn chân anh giẫm lên những nhánh cỏ xanh bên dưới nghe thật buồn tẻ. Kỳ Phong đi vào con đường mòn, con đường đã có rất nhiều dấu chân người đi qua, đó là lối đi kết nối giữa người sống và người chết. Và đây là con đường không bao giờ có điểm dừng, không một ai muốn mình phải bước đi trên con đường đó.

Bước chân của Kỳ Phong từ từ chậm lại cho đến khi dừng hẳn, trước mặt, một ngôi mộ đá nằm im lìm như thể rất bình an. Đôi mắt xám kia len lỏi theo từng nét chữ khắc trên mộ, cái nhìn không chớp đột nhiên ngừng lại có vẻ như Kỳ Phong đã định hình xong những dòng chữ ấy trong đầu "Lâm Quyên (1968-2005), người lập mộ: con trai Lâm Kỳ Phong". Bó hoa huệ đỏ đặt nhẹ nhàng lên ngôi mộ đá. Gió lại nổi lên ào ạt như thể muốn xé toạt không gian rộng lớn của khu đồi núi. Từng sợi tóc dài bạch kim tung bay nhẹ nhàng nhìn như những đường chỉ trong suốt vung xòe trong nắng sớm. Giọng Kỳ Phong cất lên nghe thật nhỏ, có thể anh đang thì thầm với gió:

"Mẹ, con đến thăm mẹ đây. Huệ đỏ là loài hoa mẹ thích nhất lúc còn sống."

Kỳ Phong cúi xuống, tay nhỏ dần mấy nhánh cỏ hoang cao quá mộ mọc ở gần đó. Rồi điều gì đấy khiến anh chàng này dừng công việc đang làm lại, đầu cúi khế, có lẽ sắp có lời thú tội của một việc làm không đúng vì thế mà anh không dám ngược nhìn ngôi mộ:

"Mẹ, con xin lỗi vì đã không làm theo đúng những gì mẹ muốn lúc mẹ ra đi nhưng..." –Bấy giờ Kỳ Phong mới ngược mặt lên, nhìn trực diện ngôi mộ, cả giọng nói cũng mạnh bạo hơn – "Làm sao con có thể về ngôi nhà đó, nơi có ông ta, người đàn ông phụ bạc cùng với người đàn bà xấu xa và những đứa con của bà ta, những kẻ đã khiến mẹ chết trong khổ đau tủ nhục cùng sự cay đắng. Kể từ năm mười ba tuổi con đã thề, cho dù chết đói cũng không trở về cầu xin ông ta, lúc ấy con đã quyết như vậy."

Câu nói dở dang giữa chừng vì Kỳ Phong không thể nói tiếp được. Sự việc năm mười ba tuổi chợt nhiên hiện về trong lúc này. Ký ức ấy cứ ngỡ là đã quên thế nhưng kỳ thực nó vẫn luôn hiện hữu, nó đã len lỏi trốn sau trong đầu Kỳ Phong để rồi chỉ chờ một

lúc nào đó sẽ "chạy ra" lớn vồn trước mắt anh. Ký ức đau buồn ấy như con đĩa đói, nó ký sinh, không chỉ hút máu mà còn gặm nhấm cơ thể con người ta ngày qua ngày...

Nguyên Kỳ Phong, khi đó mười ba tuổi, chạy vọt vào trong khu biệt thự của nhà họ Nguyên mặc cho những người giúp việc ngăn cản. Thằng bé dừng lại ở giữa khu vườn rộng lớn, nơi mà nó nghĩ là thuận tiện nhất:

"Nguyên Đức! Ông ở đâu, ông ra đây mau, cả người đàn bà xấu xa Đỗ Phụng Loan nữa, các người ra đây!"

Kỳ Phong hét thất thanh, có cảm tưởng như tiếng hét đau đớn của đứa trẻ mười ba tuổi len lỏi vào từng góc ngách của ngôi biệt thự, âm thanh chói chúa muốn xé vụn cả ngôi nhà.

"Chuyện gì mà ồn ào vậy?" – Giọng một người phụ nữ vang lên.

Kỳ Phong quay qua, là Đỗ Phụng Loan, người đàn bà xấu xa mất danh dự. Vừa thấy Kỳ Phong, Phụng Loan đã cười:

"Ừa, là cậu chủ lớn của nhà họ Nguyên đây mà. Sao hôm nay có nhã hứng đến đây thăm chúng tôi vậy?"

"Bà đúng là không biết xấu hổ, ai đời lại đi cướp chồng người khác chứ, còn bày mưu hãm hại mẹ tôi để trở thành bà chủ." – Kỳ Phong siết chặt tay, tức giận.

Phụng Loan liếc nó:

"Ranh con mày ăn nói cho cẩn thận! Ai cướp chồng người khác hả? Tại mẹ mày không biết cách giữ chồng nên xấu hổ bỏ đi."

Kỳ Phong nghiêng rằng, lập tức chạy đến đẩy ngã bà ta xuống đất, giọng vang lên như sấm:

"Tôi cấm bà không được nói mẹ tôi như vậy! Nếu bà còn nói nữa thì tôi sẽ..."

"Sẽ làm gì?"

Ai đó lớn giọng, nghe ồm ồm. Cả hai xoay lại thì thấy Nguyên Đức, bố Kỳ Phong, theo sau ông còn có hai đứa con trai Quang Dương và Quang Nhân. Chúng nhìn anh trai mình bằng ánh mắt không thiện cảm.

"Kỳ Phong, con làm gì ở đây?"

Kỳ Phong không thèm trả lời, gương mặt tròn hiện lên sự phẫn nộ. Thấy chồng ra Phụng Loan liền giả vờ khóc lóc:

"Ông ơi, ông xem thằng con lớn của ông kìa, tôi mừng khi gặp nó và định chạy lại ôm thì nó liền đẩy tôi ngã đau quá đi mất!"

Quang Dương và Quang Nhân chạy đến đỡ mẹ dậy. Quang Nhân xem ra dữ tợn hơn anh của mình:

"Mày làm gì đẩy mẹ tao hả?"

"Đúng vậy! Đồ đáng ghét!" – Quang Dương tiếp lời em như muốn đổ dầu vào lửa.

"Im ngay bọn con hoang! Biết gì chứ!" – Kỳ Phong chiếu cái nhìn sắc lạnh về hai đứa nọ.

Quang Dương, Quang Nhân có vẻ e dè, chúng lùi ra sau lưng mẹ vì đôi mắt xám ấy trông rất đáng sợ!

"Kỳ Phong, con vô lễ vừa phải thôi mau xin lỗi dì Phụng đi!" – Nguyên Đức quát mắng con trai.

"Xin lỗi à? Ông là gì của tôi mà bảo tôi xin lỗi người đàn bà đó chứ?" – Kỳ Phong đánh giọng – "Ông là cái gì?"

Nguyên Đức bước những bước dài xuống bậc thang dẫn lối ra vườn. Ông tiến đến bên Kỳ Phong giang tay định tát nó:

"Mày..."

Kỳ Phong không hề sợ, còn ngược mặt lên cao hơn làm ra vẻ thách thức:

"Đánh à, đánh đi! Ông đã từng đánh mẹ tôi rồi giờ đánh thêm tôi cũng đâu có sao!"

Nguyên Đức nhìn cậu con trai với nét mặt thật ghê rợn. Kỳ Phong là đứa con bướng bỉnh nhất của ông. Vừa lúc đó, ông quản gia, người theo chăm sóc mẹ Kỳ Phong đã lâu, liền chạy ra giữ tay ông chủ:

"Xin ông chủ đừng đánh cậu Phong, cậu ấy vì đau buồn trước cái chết của mẹ mình, bà chủ trước..."

Nguyên Đức kinh ngạc:

"Lâm Quyên chết rồi ư? Vì sao, lúc nào?"

"Thưa, bà chủ qua đời đêm qua, sáng nay mới đưa đi chôn cất, bà mất vì bệnh viêm phổi."

Nghe vậy Nguyên Đức liền nhing sang Kỳ Phong thấy đôi mắt nhỏ màu xám đỏ hoe, lưng ướt nước rồi những giọt lệ vỡ òa chảy

thành từng đường dài không ngắt. Ông hạ tay. Kỳ Phong bảo, giọng lạc đi:

"Sao không đánh tôi nữa? Ông vui mừng khi biết mẹ tôi chết chứ gì?"

"Cậu chủ, cậu đừng nói nữa." – Ông quản gia ngăn cản.

Nguyễn Đức nói nhẹ nhàng:

"Kỳ Phong, bố xin lỗi vì đã không chôn cất mẹ cùng con."

Kỳ Phong cười, nước mắt vẫn rơi liên tục:

"Xin lỗi? Xin lỗi thì được gì chứ? Ông hãy trả mẹ lại cho tôi! Trả mẹ lại cho tôi!"

Kỳ Phong gào thét, sự đau đớn khiến thằng bé bật khóc nức nở. Nó lao đến đánh vào người Nguyễn Đức, muốn đánh chết người bố nhẫn tâm đó. Ông quản gia nhanh chóng lôi Kỳ Phong ra, nó vẫn còn vùng vẫy.

"Bố biết bố có lỗi với mẹ con nhưng vì bố không còn yêu mẹ nên..."

"Nếu như vậy thì ông đừng hứa!!!"

Nguyễn Đức ngạc nhiên trước câu nói của con trai. Kỳ Phong nói trong nước mắt, cổ họng nghẹn ứ:

"Ông hứa để làm gì?... Ông hứa sẽ giải quyết êm xuôi với Đỗ Phụng Loan, ông xin mẹ tôi cho ông thời gian sau đó sẽ đưa mẹ tôi trở về. Kết quả thì sao, ông cưới bà ta bỏ rơi mẹ tôi! Chỉ vì ông hứa nên mẹ tôi mới chờ đợi, bà đợi ông trong mòn mỏi đau khổ. Không

có ngày nào tôi không thấy bà ngồi chờ ông trước hiên nhà, thậm chí lúc trời mưa bà vẫn đợi... Tuy tiếng mưa át đi tất cả nhưng tôi vẫn nghe tiếng khóc của mẹ. Cuối cùng bà hoàn toàn gục ngã vì mệt mỏi cùng căn bệnh viêm phổi. Đã biết không thể thực hiện được thì ông đừng hứa! Một khi đã hứa thì ông phải cố gắng làm chứ! Đồ nói dối!"

Kỳ Phong khóc rất nhiều, từ từ tuột khỏi vòng tay của ông quản gia. Tâm hồn thằng bé bị đứt toạc đau đớn đến tận cùng. Cậu đã mất mẹ, và hung thủ lại chính là bố mình. Đó là điều bất hạnh đối với một đứa trẻ.

... Mưa bắt đầu rơi, thưa thớt rồi nặng hạt dần. Đỗ Phụng Loan đẩy hai đứa con vào bên trong, rồi kéo tay Nguyên Đức vào theo trong khi ông nhìn Kỳ Phong ngồi bệt xuống đất, trong mưa.

"Cậu chủ, mưa lớn đấy vào trong trú mưa thôi kẻo bệnh." – Ông quản gia giục.

Kỳ Phong vẫn ngồi im không nói. Nó đang đợi, đợi người bố đó sẽ ra đỡ mình dậy và ôm vào lòng. Nhưng ông ta đã không bước ra dù một bước rất nhỏ. Kỳ Phong thấy được sự thật cay đắng. Nó đứng dậy, vừa bước đi thì đã vấp té. Thằng bé nghe được tiếng cười khoái trá của Đỗ Phụng Loan và hai đứa con trai. Nguyên Đức gất:

"Bà im đi!"

"Ông nạt ai thế? Ông lo cho nó à, lo thì ra đi. Là tự nó té chứ có phải tôi làm đâu." – Giọng Phụng Loan đầy xỉa xói.

Tiếp đến là sự im lặng, người bố nhẩn tâm kia không nói gì thêm. Ông ta đã chọn cách im lặng thay vì lên tiếng bảo vệ con.

Kỳ Phong gạt nhẹ tay ông quản gia, tự đứng lên. Nó từ từ quay lại, mái tóc bạch kim rũ xuống vì nước mưa, che đi đôi mắt xám chứa đựng sự căm thù. Thằng bé cất tiếng, giọng nói không lớn nhưng len lỏi trong từng hạt mưa nghe buốt giá:

"Nguyên Đức, Đỗ Phụng Loan mãi mãi tôi không tha thứ cho các người... Và kể từ ngày hôm nay, tôi, Kỳ Phong sẽ không bao giờ mang họ Nguyên nữa. Sau này đừng hòng tôi bước một bước vào cánh cổng này cho dù tôi có chết đói!"

Rồi Lâm Kỳ Phong bước đi, ra khỏi khu biệt thự họ Nguyên, không một cái nhìn lại... Đó là ngày hai mươi tám, cái ngày thằng bé không còn mẹ ở bên cạnh và cũng là ngày nó thấy được sự tàn nhẫn đến độc ác của bố.

Mưa vẫn tiếp tục rơi, không ngớt. Tất cả lạnh giá...

Kỳ Phong đứng lặng trong gió. Gió thổi mạnh và dữ dội. Nắng vàng ươm trải dài lên bãi cỏ, lên ngôi mộ đá, lên bờ vai đang run nhẹ của anh. Màu nắng thật dịu nhẹ giống như bàn tay của mẹ Kỳ Phong. Lúc còn sống bà vẫn đặt tay lên đôi vai bé nhỏ của con và thì thầm những lời yêu thương.

"Anh đúng là đi viếng mộ mẹ mà lại chẳng mang vài món ăn biếu bà." – Giọng Lệ Chi vang lên từ phía sau.

Kỳ Phong quay qua thấy cô gái họ Diệp đang đứng cười, tay cầm túi vải khá to. Anh ngạc nhiên:

"Cô đến đây làm gì?"

Lệ Chi bước chậm chạp đến bên anh chàng họ Lâm, cúi xuống mở túi vải ra, bên trong là những hộp thức ăn được trang trí rất đẹp, trông ngon lắm.

"Hoàng Cường đã kể tôi nghe về mẹ anh, nghe xong tôi quyết định đến đây và làm vài món ăn cho bà."

Kỳ Phong thở ra:

"Hoàng Cường thật là... Nhưng cô đến đây làm gì?"

Lệ Chi đứng dậy, rút trong áo ra một chiếc khăn trắng được xếp ngay ngắn. Nó nhìn Kỳ Phong, mỉm cười dịu dàng:

"Vì tôi muốn đưa cho anh cái này! Mắt anh đỏ cả rồi!"

Đôi mắt xám của Kỳ Phong mở to khi nghe Lệ Chi nói vậy. Bất chợt, trong khoảnh khắc ấy, anh thấy nụ cười của con bé thật đẹp!

Anh chàng tóc bạch kim quay mặt đi như thể giấu điều gì đó:

"Ai nói tôi khóc chứ, bụi vào mắt thôi."

Lệ Chi cười nhẹ vì hiểu Kỳ Phong đang nói dối. Anh không muốn người khác thấy mình khóc. Trước giờ Kỳ Phong luôn tỏ ra lạnh nhạt với Lệ Chi, bây giờ mà để con bé thấy nước mắt của anh thì kỳ lắm.

"Anh ghét sự thủy chung chỉ vì điều đó ư?" – Lệ Chi lên tiếng sau một lúc im lặng.

"Điều đó là điều gì?"

"Thì cái chết của mẹ anh!" – Lệ Chi quay mặt qua, cái nhìn xoáy sâu vào đôi mắt xám kia.

"Cô muốn biết điều gì khi hỏi như vậy hay là cô muốn kết tội tôi?" – Kỳ Phong thở dài, nhịp thở có vẻ mệt mỏi – "Mẹ tôi mất chỉ vì lời hứa giả dối của bố tôi thế nhưng bà vẫn chung thủy chờ đợi người đàn ông đã phụ bạc mình. Tôi hận ông ta nhưng nhiều lúc cũng tự hỏi vì sao mẹ tôi lại chờ đợi như vậy để rồi sự thủy chung đó lại giết chết bà trong mòn mỏi, đau khổ và tuyệt vọng. Nếu ngày đó mẹ tôi đừng tự làm khổ mình thì có lẽ bà đã hạnh phúc hơn. Tôi lớn lên và luôn mang trong người sự căm ghét cái gọi là tình yêu son sắt. Thủy chung làm gì để cuối cùng gặp bất hạnh."

"Làm sao anh biết được mẹ anh không hạnh phúc?"

Câu hỏi đó của Lệ Chi khiến Kỳ Phong bất động trong giây lát. Dường như chính bản thân người thanh niên này cũng rất muốn hỏi mẹ mình rằng: Mẹ ơi, mẹ có thật sự hạnh phúc không? Nhưng mãi mãi câu hỏi đó sẽ không ai trả lời.

"Tôi nghĩ mẹ của anh chưa chắc đã đau khổ. Có thể biết đâu bà hạnh phúc với sự thủy chung đó nên mới chờ đợi bố anh. Anh không nên nhìn nhận sự việc theo cách nghĩ của mình, Kỳ Phong à!" – Lệ Chi nói ra suy nghĩ của mình một cách chân thật.

Anh chàng tóc bạch kim vẫn còn bất động. Lẽ nào câu nói khi nãy của con bé đã giúp anh nhận ra điều gì đó mà từ trước đến giờ anh không bao giờ nghĩ đến.

"Dù gì đi chăng nữa tóm lại tôi không thích sự thủy chung. Mãi mãi tôi sẽ không giống như mẹ tôi." – Kỳ Phong vẫn ngoan cố với tư tưởng của mình.

Lệ Chi giấu tiếng thở dài, bĩu môi. Thật lòng con bé biết khó mà thuyết phục được anh chàng này. Đúng là cứng đầu! Mà cũng thật lạ, ngay bản thân nó cũng chẳng biết có nên tin vào sự thủy chung không mà đòi khuyên người khác.

"Thôi đừng bàn về chuyện này nữa. Chắc anh đói rồi, dùng thử món mới của tôi xem." – Lệ Chi đưa đôi đĩa gỗ bóng cho Kỳ Phong như thể giục anh ăn mau.

Đang buồn buồn mà được ăn ngon cũng thấy lòng vui vui nên Kỳ Phong gấp liên tục xem ra anh ăn rất ngon thì phải. Chăm chú nhìn Kỳ Phong, Lệ Chi không còn thấy tim đập mạnh như lần trước nữa. Con bé thấy lòng nhẹ hẫng khi biết anh không có bạn gái. Rồi không hiểu sao nó lại cười một mình.

Đột ngột anh chàng họ Lâm ngược lên. Một lần nữa đôi mắt xám kia lại khiến Lệ Chi trở nên lúng túng. Cứ hễ bắt gặp cái nhìn của anh chàng này thì cứ y như rằng ruột gan của con bé đều bị phơi bày ra hết.

"Cô làm gì nhìn tôi dữ vậy?"

"Làm gì có!" – Cũng may Lệ Chi vẫn còn giữ được bình tĩnh, rồi liền lảng sang chuyện khác – "Ừm, anh ghét sự thủy chung đến mức lập hẳn ra Hội sống không thủy chung á?"

"Phải, có gì nào?"

"Vậy anh có nghĩ một ngày nào đó sẽ... dẹp Hội không?"

guage:FR,

LỜI HỨA THỦY CHUNG

Võ Anh Thơ
dtv-ebook.com

Chương 8: "Học" Hôn

Kỳ Phong dừng hành động đang ăn, mắt cứ đảo liên tục. Trong phút chốc, Lệ Chi thấy được sự trống rỗng từ cái nhìn vô hồn ấy. Kỳ Phong nhai chậm chạp, nuốt thức ăn. Việc làm từ tốn như thế kéo dài thời gian, anh không muốn trả lời câu hỏi của cô gái cho lắm.

"Tôi sẽ chỉ đẹp Hội khi có một người có thể khiến tôi sống thủy chung!"

"À." – Lệ Chi gật gù, phán một chữ nghe nhẹ làm sao rồi chợt xoay qua bảo – "Nếu thế thì tôi mong người đó sẽ xuất hiện sớm sớm!"

"Để làm gì?" – Kỳ Phong không giấu nổi vẻ ngạc nhiên.

"Vì tôi nghĩ người có thể khiến anh sống thủy chung chắc hẳn người đó sẽ làm anh hạnh phúc!" – Lệ Chi chợt kề sát mặt lại gần Kỳ Phong, đôi mắt to như đang cười – "Tôi nói đúng không? Tôi muốn thấy anh hạnh phúc!"

Bấy giờ đến lượt anh chàng họ Lâm thấy bối rối. Một phần anh không ngờ cô bạn lại nghĩ như vậy còn một phần là vì chưa bao giờ có cô gái nào lại kề sát mặt đến gần mình như thế. Bỗng dưng Kỳ Phong ho sặc sụa. Thấy vậy, Lệ Chi lấy tay vỗ lưng anh:

"Anh sao vậy? Bị nghẹn à?"

Kỳ Phong quay đi và vẫn còn ho. Anh giơ tay lên xoa liên tục như muốn nói "Tôi không sao!". Miệng anh chàng ngổn đầy thức ăn, có lẽ bị sặc rồi.

Buổi trưa hôm đó thật kỳ lạ. Lúc trên đường về nhà cả hai vẫn còn nghĩ ngợi miên man.

***

"Chiều hôm nay chúng ta sẽ học nốt bài học của ngày hôm trước, học xong cô có thể thực hành." – Kỳ Phong đưa mắt lên trần nhà, nói chuyện với Lệ Chi mà cứ như nói chuyện với người vô hình.

"Thế hôm nay tôi sẽ học đến cái gì?"

"Hôm nay chỉ học một vấn đề cuối cùng thôi. Lúc hẹn hò cô không thể thiếu điều này."

Lệ Chi ngạc nhiên, cái này hơi khó hiểu. Tức thì, Kỳ Phong tiếp:

"Đó là hôn!"

"Hôn?!" – Cô nàng cậ hét toáng lên.

"Cái cô này, làm gì mà hét dữ thế? Ừm, nghe tôi hỏi: cô từng hôn ai chưa?"

"Tôi... tôi... dĩ nhiên... là... rồi!" – Lệ Chi khẳng định với vẻ ấp úng.

"Thế thì tốt!" – Kỳ Phong đảo mắt nhìn quanh như thể đang tìm vật gì.

"Anh tìm gì sao?"

"Tôi muốn kiếm một vật để cô "thực hành hôn" cho tôi xem thử. À thứ này được đấy!" – Kỳ Phong nói như reo đầy thích thú.

Anh chàng lôi ra từ trong chiếc tủ cao một con gấu bông khá to, đồng thời đưa cho Lệ Chi. Con bé đón lấy, giương mắt nhìn anh:

"Cái này dùng để..."

Kỳ Phong nói tỉnh bơ, các cơ mặt không hề dịch chuyển:

"Cô hãy hôn con gấu đó đi!"

Lệ Chi thấy tai ù đặc:

"Hôn... hôn nó ư???"

Cô gái họ Diệp rũ người, há hốc mồm khi thấy Kỳ Phong gật đầu.

"Anh đùa đấy à? Làm sao tôi có thể hôn một con gấu bông chứ?"
– Lệ Chi chỉ tay vào cái chóp mũi mềm mềm của thú bông. Chóp mũi lõm xuống do con bé không ngừng ấn ngón tay vào đó.

"Chứ đâu còn cách nào để cô thực hành. Chẳng lẽ cô muốn... thực hành với tôi?"

Câu nói vô tình của Kỳ Phong như mũi kiếm vô hình đâm xuyên qua người Lệ Chi. Nó thấy trống ngực đập liên hồi bởi câu nói khi này. Lệ Chi lắp bắp như gà mắc tóc, gương mặt chột nóng bừng:

"Anh... anh nói gì kỳ thế? Làm sao... làm sao... tôi có thể... thực hành... với anh chứ?"

"Tôi nói chơi thế thôi, cô tưởng thật à. Nếu đã vậy thì cô hôn con gấu đi!"

Sự "thẳng thừng" đáng ghét cùng thái độ thúc giục của Kỳ Phong khiến Lệ Chi không còn đường lui. Lệ Chi nhìn chú gấu bông, nó nhìn lại con bé một cách thản nhiên như giễu cợt.

"Mày đã "cướp" đi nụ hôn đầu tiên của tao đó nhưng thôi, hôn mày có lẽ không sao, thế nhé nụ hôn này không tính!"

Lầm bầm những điều "điên rồ" xong Lệ Chi "mếu máo" đau đớn khi từ từ đưa gấu bông lại gần. (>.<") Lệ Chi cảm nhận được những túm lông giả kia chạm vào bờ môi mình, nhột nhột thế nào ấy. Con bé nhắm mắt vì bất chước người khác, khi hôn người ta luôn nhắm tịt mắt mà. Tiếp theo thì Lệ Chi không biết mình đang làm gì. Mãi cho đến khi Kỳ Phong đẩy đầu nó ra, khi ấy nó mới sực tỉnh, mở mắt:

"Sao vậy?"

"Thôi, cô đừng hôn nữa." – Kỳ Phong nhìn sang con gấu bông ở trên tay cô gái – "Cô hôn kiểu gì mà thú bông... mất cả miệng luôn!" (o_O")

Lệ Chi nhìn lại quả nhiên miệng của con gấu chẳng biết vì sao lại mất. Con bé "nhai" mất rồi sao? Khó hiểu quá!

Kỳ Phong hỏi:

"Sự thật thì cô không biết hôn phải không?"

"Tôi..." – Lệ Chi gãi đầu, lời nói dối đã bị phát hiện, không thú nhận cũng không được – "Ừm... tôi chưa hôn ai hết... kể cả hai người bạn trai trước..."

Lệ Chi cúi gầm mặt, không dám nhìn Kỳ Phong mà chỉ nghe tiếng thở dài của anh. Mấy giây trôi qua không có động tĩnh gì nhưng con bé chẳng dám ngược mặt lên cứ y như nó là đứa trẻ có lỗi chưa được người lớn tha thứ.

"Cô lại đây!" – Giọng Kỳ Phong chột vang lên.

Lệ Chi từ từ ngược nhìn về phía anh.

"Cô hãy đặt gấu bông xuống và bước lại gần đây."

Lệ Chi ngạc nhiên, cúi người đặt gấu bông xuống đất. Hành động chậm chạp như sợ mình sẽ lại mắc lỗi. Lệ Chi bước từng bước một lại gần Kỳ Phong, không hiểu sao con bé cứ muốn cho khoảng cách hai người dài mãi, dài mãi dường như nó sợ phải đối mặt với anh chàng tóc bạch kim. Nhưng dù con đường có dài cách mấy thì cũng phải có điểm dừng. Khi đã đứng ở vị trí thích hợp, Lệ Chi dừng bước.

"Sao cô đứng xa thế, lại gần thêm chút nữa." – Kỳ Phong bảo.

Lệ Chi liền nhích thêm một bước.

"Vẫn còn xa lại gần nữa..."

Cô nàng cận lại thêm một bước tiến đến. Nhưng Kỳ Phong vẫn tiếp tục bảo cô gái "lấn sân" sang mình:

"Cô đến sát tôi này, tôi không ăn thịt cô đâu mà sợ."

Bấy giờ Lệ Chi lấy làm ngạc nhiên vì sao khoảng cách càng ngày càng rút ngắn. Điều đó khiến con bé thấy hồi hộp không phải sợ anh

ăn thịt mà là... trái tim cứ đập loạn xạ không ngừng, lồng ngực căng ra.

"Được rồi, cô dừng lại ở đây!"

Dừng lại ư? Gần đến mức này mà không dừng lại mới lạ. Giờ đây hai người cách nhau chưa đến nửa bước chân. Anh chàng này định làm gì vậy? Câu hỏi ấy không ngừng lờn vờn trong đầu Lệ Chi.

"Tôi sẽ chỉ cô biết thế nào là hôn!"

Lệ Chi tròn xoe mắt ngạc nhiên. Chưa kịp hiểu gì thì đột ngột Kỳ Phong ôm lấy eo con bé rồi kéo sát lại gần mình. Sự việc xảy ra quá bất ngờ khiến cô gái không làm bất kỳ hành động nào ngoài việc mở mắt to kinh ngạc cùng cái miệng há hốc không nói nên lời.

"Tư thế trước khi hôn, con trai sẽ ôm người con gái thế này, tiếp theo là nhìn sâu vào mắt nhau. Cô nhìn vào mắt tôi đi!" – Kỳ Phong giục.

"À... ừ..." – Lệ Chi đáp lí nhí.

Lệ Chi nuốt nước bọt thu hết can đảm còn sót lại rồi ngược mặt nhìn sâu vào mắt Kỳ Phong. Con bé thấy những điểm chấm li ti nhấp nháy trong đôi mắt màu xám kia, y hệt các vì sao sáng lung linh không những thế mà dường như chúng còn đang đuổi mắt nhau nữa. Cái nhìn ngời sáng đến lóa cả mắt Lệ Chi. Con bé như bị hấp hồn. Cảm tưởng nó đã lạc trong một mê cung huyền ảo nào đó. Đôi mắt Kỳ Phong như có ma thuật vậy.

"Thật ra những người đang yêu khi nhìn vào mắt nhau thì sẽ thấy như bị hấp hồn, cứ ngỡ là có ma thuật. Thậm chí dù mắt người yêu

có xấu đến đâu chẳng nữa mình vẫn thấy đẹp. Tâm trạng khi yêu là vậy!"

Nghe xong Lệ Chi đột nhiên tím tái mặt mày vì bây giờ nó đang thấy những điều đó qua đôi mắt của anh chàng này.

"Cô không khỏe sao?" – Kỳ Phong thăm dò nét mặt cô gái.

"Không... chỉ là... chỉ là..."

Thấy đối phương có vẻ ấp úng, anh chàng họ Lâm gặng hỏi:

"Đừng nói là cô thấy "cái gì" trong mắt tôi nhé?"

"Làm gì có!" – Lệ Chi bất ngờ nói nhanh, cái lưỡi như muốn quíu lại.

"Cũng đúng, cô đâu có thích tôi đâu nên làm sao thấy được cái gì chứ?"

Lệ Chi thấy chột dạ. Trống ngực lại đánh...

"Thôi trở lại bài. Kể đến, người con trai sẽ nghiêng đầu sang một bên, trái phải tùy ý, còn người con gái sẽ nghiêng đầu sang hướng ngược lại như vậy mới hôn nhau được. Thỏa thuận nhé, tôi phải cô trái." – Kỳ Phong giơ ngón tay ra dấu.

Hai người bắt đầu nghiêng đầu theo "chiến dịch" đã định ra. Lệ Chi thấy lóng ngóng thế nào ấy, đã vậy trái tim cứ càng lúc càng "đập" mạnh.

"Việc cuối cùng của người con gái là nhắm mắt lại và chờ đợi nụ hôn của người con trai. Chúng ta chỉ chạm môi nhau thôi, được chứ?"

Lệ Chi bối rối quá nên gật đầu bừa. Con bé nhắm mắt lại và chờ đợi. Trong mấy giây đó nó hồi hộp đến mức óc muốn căng ra, khỏi phải nói tim thì cứ "dạo khúc liên hồi". Lệ Chi còn chưa định hình rõ sự việc sắp xảy ra thì... Có cái gì đó âm ỉ, rất mềm chạm khẽ vào môi con bé. "Thứ ấy" vừa "đụng" vào thôi là bất ngờ một luồng điện xẹt qua người khiến Lệ Chi mở mắt. Cái nhìn thao láo, nó bàng hoàng thấy gương mặt Kỳ Phong rất gần, anh đang nhắm mắt và... hôn nó! (OMG) Mặt Lệ Chi nóng bừng như cục than trong lò, tim không đập nữa mà sắp nổ tung. Vô cùng quýnh quýng, con bé với tay ra xa lấy được con gấu bông rồi bất thành linh quất vào Kỳ Phong, hét:

"ANH LÀM CÁI GÌ VẬY???"

Nhận được cú đánh trời giáng, Kỳ Phong bật ngược ra, ôm đầu kêu lớn:

"Ui da!"

Khi đã bần thần lại, Kỳ Phong nhìn sang Lệ Chi, gắt:

"Cô làm trò gì thế? Trời ơi cái đầu của tôi! Tự nhiên cô đánh tôi vậy?"

"Tôi... tôi... hỏi anh mới đúng... Anh... anh... định giờ trò gì?... Tự nhiên... tự nhiên hôn tôi...?" – Lệ Chi ôm gấu bông, hỏi lắp bắp, mặt còn chưa hết đỏ.

"Giờ trò ư? Tôi làm gì cô nào? Tôi chỉ dạy cô cách hôn nên mới hôn cô. Không đúng, chỉ là chạm môi thôi chứ có hôn thật đâu."

"Chạm... chạm... môi... thì cũng là hôn... anh đừng ngại biện!" – Lệ Chi có vẻ tức giận.

"Lúc đầu tôi có nói là chỉ chạm môi thôi nhưng cô cũng gật đầu, bây giờ cô lại nói tôi nguy hiểm để hôn cô, sao cô khó hiểu thế?"

"Nhưng... nhưng... tôi... anh..."

Bị Kỳ Phong "vặt" lại như vậy Lệ Chi không thể bắt bẻ tiếp. Nó cắn môi, hai tay siết chặt gấu bông.

"Tại... tôi hồi hộp nên lỡ tay đánh anh thôi." – Lệ Chi bịa đại một lý do để không bị phát hiện ra tâm trạng đang bất ổn của mình.

"Hồi hộp? Cô hồi hộp gì? Có phải tôi đưa cô cho quái vật ăn đâu. Thật là..." – Kỳ Phong vừa tặc lưỡi vừa rờ đầu, ê ẩm quá.

Lệ Chi không nói gì thêm vì sợ càng nói càng hỏng chuyện. Nó nhủ thầm, thà Kỳ Phong đưa mình cho quái vật ăn còn tốt hơn là làm hành động vừa rồi. Cái gì mà "môi chạm môi" chứ? Lúc này toàn thân con bé như muốn tan chảy, trái tim thì cứ ngỡ là đã nổ bùm, tan tành. Ngay lúc này đây, Lệ Chi vẫn còn thờ dốt, sự hồi hộp vẫn đang xám chiếm cơ thể.

"Cô thế nào rồi?" – Kỳ Phong cất tiếng hỏi trước.

Lệ Chi giật mình, đáp khẽ:

"Tôi ổn... xin lỗi anh..."

"Không sao, cũng chẳng đau lắm chỉ là mắt nổi đom đóm thôi!"
(*__O)

Lệ Chi liền phì cười.

"Bài tập hôm nay đến đây kết thúc. Ngày mai cô sẽ bắt đầu thực hành. Bây giờ chúng ta về trời sắp tối rồi." – Anh chàng tóc bạch kim

bảo.

Lệ Chi quay người lại, vẫn còn cúi mặt:

"Hôm nay tôi không chuẩn bị bữa tối được vì phải ôn bài để kiểm tra... Anh cho tôi nghỉ phép một hôm."

Kỳ Phong thấy hành động khép nép cùng giọng nói thấp dần của cô gái, liền thở ra:

"Được rồi. Vả lại nếu không cho, tôi sợ cô lại giáng thêm một cú vào đầu tôi nữa thì khổ."

Kỳ Phong nói vậy chẳng khác nào đang "hạch" tội lúc nãy của Lệ Chi.

"Đồ nhỏ nhen!" – Con bé làm bằm.

Kỳ Phong rời khỏi phòng trước. Lệ Chi bước chậm chạp đến chiếc tủ cao để cất chú gấu bông vào. Đóng tủ lại chợt con bé nhớ đến sự việc lúc nãy... Nó giơ tay lên sờ nhẹ môi mình, cảm giác khi đó thật kỳ lạ, vừa đặng đặng lại ngọt ngọt, có chút ấm áp. Lẽ nào... Không, không phải thế! Lệ Chi lắc đầu liên tục hòng xua đi ý nghĩ nào đó đang lớn vồn. Nghe Kỳ Phong gọi, con bé lật đật chạy ra ngoài.

.....

Màn đêm đã dần buông xuống, phủ một lớp áo đen lên mọi vật, những ánh đèn điện được bật sáng choang. Trên con đường quốc lộ, lúc này đã thưa thớt người, phía xa hai bóng người đang lẫn thẩn dạo bước về.

"Thức ăn đã mua đầy đủ anh và Hoàng Cường nấu nướng một chút là xong."

"Tôi biết rồi, cô đâu cần phải nhắc nhở."

Lệ Chi rù rỉ trong miệng. Một phút sau, con bé quay qua bảo:

"Thức ăn có vẻ hơi nhiều, hai anh có thể rủ thêm bạn đến, càng đông càng vui."

"Tôi làm gì có bạn mà rủ!" – Kỳ Phong nhìn vắn vợ.

Lệ Chi tròn mắt ngạc nhiên:

"Ngoài Hoàng Cường ra anh không có thêm người bạn nào sao?"

"Phải tôi chỉ quen có mỗi Hoàng Cường thôi. Một dịp tình cờ hai chúng tôi biết nhau, cả hai cùng mượn nhà ở cùng để tiện giúp đỡ."

ge:FR">1d,

LỜI HỨA THỦY CHUNG

Võ Anh Thơ
dtv-ebook.com

Chương 9: "Thực Hành" Hẹn Hò

"Vậy những người đến nhờ anh dạy học thì thế nào?"

"Những người đó chỉ là khách hàng thôi. Họ đưa tiền cho tôi, tôi dạy họ xem như là sòng phẳng chẳng ai nợ ai. Mà cho dù có làm bạn thì cũng chỉ một thời gian vì khi rời Hội họ không bao giờ nhớ đến tôi nữa!"

"Anh không buồn à?"

"Buồn gì! Tôi cũng đã quen rồi..."

Tuy Kỳ Phong bảo vậy nhưng Lê Chi biết được tâm trạng của anh. Con bé hướng mắt về phía trước chợt thấy lòng buồn buồn.

Xe buýt dừng ở trạm, Lê Chi trao đồ cho Kỳ Phong rồi nhanh chóng bước lên xe. Anh chàng tóc bạch kim nhìn xuống đồng hồ, nghĩ đến cảnh phải về nhà một mình, bỗng chốc thấy cô đơn nên anh thở dài quay đi. Bỗng, tiếng Lê Chi gọi lớn:

"Lâm Kỳ Phong!"

Kỳ Phong quay lại, cô gái họ Diệp cười bảo:

"Tôi không biết sao này sẽ như thế nào nhưng tôi hy vọng chúng ta sẽ mãi là bạn. Dù sau này tôi có ra khỏi Hội nhưng tôi sẽ không quên anh. Nhất định tôi sẽ rất nhớ Lâm Kỳ Phong, tôi hứa đấy!"

Nghe vậy, anh chàng họ Lâm đứng bất động. Cái nhìn của đôi mắt xám không còn dừng dưng đáng ghét nữa mà thay vào đó là sự ngạc nhiên. Đôi mắt mở to tròn hẵn, nom trông anh giống một đứa trẻ nhỏ.

Lệ Chi cười rạng rỡ, vẫy tay chào anh rồi lon ton kiếm chỗ ngồi. Vài giây sau, xe buýt chạy đi.

Kỳ Phong vẫn đứng, hai chân như bị dính chặt xuống nền đất. Một lần nữa Diệp Lệ Chi lại khiến trong lòng anh chàng này xuất hiện cảm giác kỳ lạ. Không những thế mà Kỳ Phong còn cảm nhận được, lúc này gương mặt mình thoáng đỏ. Sáng nay ở khu đồi sau nhà thờ, Lệ Chi cũng đã tạo một cảm giác khác lạ trong bản thân Kỳ Phong. Càng lúc anh càng cảm thấy có điều gì mơ hồ không rõ đang dần xuất hiện. Phải chăng vì từ trước đến giờ chưa có ai, đặc biệt là cô gái, lại quan tâm đến anh như vậy nên anh mới cảm thấy lạ lạ, một cảm giác khó tả.

"Chẳng biết cái cô Diệp Lệ Chi là người thế nào nữa." – Kỳ Phong cười nhẹ rồi dạo bước về nhà.

Chẳng bao lâu sau con đường quốc lộ không còn bóng người.

***

Chiều hôm sau, Lệ Chi lại đến Hội. Có thể hôm nay con bé sẽ thực hành hẹn hò, chẳng biết sẽ thế nào nên cảm thấy hồi hộp, run run. Vừa bước vào phòng, Lệ Chi thấy ngay Kỳ Phong đứng bên cửa sổ, mắt hướng ra ngoài. Cái nhìn như thể đầu óc anh chàng này hoàn toàn trống rỗng. Thấy người đó đột nhiên những sự việc hôm qua ùa về vì vậy mà "những cảm xúc điên rồ" lúc đó lại trỗi dậy.

Lệ Chi phải tự trấn an mình rằng sẽ không có chuyện gì xảy ra nữa đâu, nhất định là như thế. Nghĩ vậy, con bé cất tiếng:

"Chào Kỳ Phong, anh đến sớm thế à?"

Tuy giọng nói có vẻ thản nhiên nhưng trái tim nhỏ bé trong lồng ngực cô nàng này không ngừng "lượn vòng".

Kỳ Phong chợt tỉnh khi nghe tiếng người vang lên. Anh quay qua thấy cô gái nghiêng đầu mỉm cười, bất giác trong lòng xuất hiện cảm xúc kỳ lạ. Dường như có cái gì trong người Kỳ Phong chợt dao động, giống như mặt biển đang bình yên đột ngột cơn gió nhẹ không biết từ đâu thổi đến làm mặt nước xuất hiện những đợt sóng lăn tăn.

Lệ Chi ngạc nhiên vì Kỳ Phong chẳng nói năng gì mà cứ nhìn mình.

"Anh không khỏe sao, hay có chuyện gì?"

Lại thêm một lần nữa sực tỉnh, anh chàng tóc bạch kim xoay người nơi khác bảo:

"Không có gì, chỉ đang suy nghĩ thôi..."

Làm sao không có gì được chứ? Lệ Chi nhủ thầm, chắc chắn Kỳ Phong có chuyện gì đấy nhưng cái vẻ dửng dưng đáng ghét thường ngày kia lại che giấu đi cái khác lạ đó. Đang nghĩ ngợi chợt Hoàng Cường xuất hiện, trên tay cầm mấy bộ áo váy. Vừa thấy Lệ Chi, anh cười:

"Cô đến rồi ư? Tôi có mang vài thứ cần thiết cho cô "lột xác" đây."

"Hả?" – Lệ Chi tròn mắt.

"Thì hôm nay là ngày cô thực hành, quên rồi sao?" – Kỳ Phong nói, mắt không nhìn đối phương.

"À, tôi nhớ chứ!" – Cô nàng cậ đáp nhỏ xiu.

Hoàng Cường trao đồng đồ cho Lệ Chi. Nó nhìn những thứ ấy mà lòng nặng trĩu y như bị ai đó cột đá vào.

***

"Flower là quán cà phê hạng sang nằm cuối phố Hoa Đạo, chỉ có những người giàu mới vào được. Các tấm kính sáng loáng cùng những bộ bàn ghế đắt tiền, những giọt cà phê mang công thức đặc biệt mang mùi vị đậm đà trải dài trong các buổi tiệc thâu đêm suốt sáng của bọn công tử, đó là sẽ là nơi cô "thả mồi bắt cá"..."

Lời Kỳ Phong cứ văng vẳng trong đầu Lệ Chi khi nó đã đứng trước cửa quán cà phê Flower. Mặc dù có Kỳ Phong và Hoàng Cường "hộ tống" nhưng con bé vẫn thấy căng thẳng, chính xác là sợ hãi. Chỉ cần đẩy nhẹ cánh cửa này thì Lệ Chi đã bước sang một thế giới khác hoàn toàn. Thế giới mà từ trước đến giờ Lệ Chi chưa bao giờ vào. Nó sợ sẽ có những cạm bẫy không lường trước được đang chờ mình, cũng có thể chính bản thân Lệ Chi mới là con cá bị câu.

Dù vậy, Lệ Chi vẫn quyết định bước qua cánh cửa ấy, điều gì đang chờ nó chỉ có trời mới biết. Cánh cửa kính mở toang, tất cả những người trong quán cà phê quay qua nhìn, mọi công việc đang làm phải dở dang, các buổi tiệc đang vui cũng phải dừng lại. Họ chỉ đang nhìn thôi. Một cô gái mặc chiếc áo váy ngang dài gần đến đầu gối, màu trắng tinh. Những chiếc nơ ruy-băng màu đỏ nhỏ lần lượt xếp hàng dọc theo chiếc váy, từ trên xuống ngay giữa ngực áo.

Phần vải ngay hông dùm lại phụ họa thêm cho nó là những đường ren mỏng vòng quanh. Tất cả được giấu sau chiếc áo khoác lông màu nâu đậm. Đôi giày poss màu đen bóng giúp đôi chân bước đi thật nhẹ nhàng.

Vẫn là mái tóc quăn gọn sóng rơi đều trên bờ vai mảnh dẻ. Đôi môi hồng cười nửa miệng trông rất quyến rũ. Chỉ riêng có đôi mắt là bị giấu sau cái kính mát màu nâu nhạt. Dĩ nhiên đó là Diệp Lệ Chi, đây là thành quả sau hơn hai tiếng tự "lột xác" cho mình. Nó bước chậm chạp vào quán cà phê, không phải là những bước chân đầy lo lắng mà rất chậm rãi, tự tin như thể dạo bước để trình diễn. Chẳng hiểu sao con bé lại bình tĩnh như vậy.

Lệ Chi từ từ tháo cặp kính mát ra. Đôi mắt tròn ẩn dưới hàng mi đen, pha chút nét buồn cho cái nhìn kia là màu xanh chuối nhạt phủ nhẹ lên mí mắt. Ánh mắt ấy nhìn đến đâu là hớp hồn người khác đến đó.

"Mỗi khi bước vào một quán cà phê hay bất kỳ nơi nào việc đầu tiên là cô phải tìm vị trí ngồi thuận lợi. Đó là chiếc bàn ở gần cuối phòng, trong một góc nửa tối nửa sáng càng tốt sẽ rất có lợi thế cho cô mỗi khi muốn quan sát những đối tượng. Với vị trí ấy cô có thể nhìn bao quát mọi người. Không những thế sự pha lẫn giữa sáng và tối khiến cô bí ẩn trong mắt người khác, họ sẽ cảm thấy tò mò. Việc chọn chỗ ngồi nên diễn ra thoải mái tự nhiên đừng quá lóng ngóng họ sẽ nghi ngờ..."

Lệ Chi bước đi nhẹ nhàng ở mức độ hơi chậm vì nó vẫn đang tìm chỗ ngồi thích hợp. Và kia, một chiếc bàn trống ở cuối phòng, nó có khoảng cách hơi xa so với những chiếc bàn xung quanh. Thuận lợi thật! Lệ Chi bảy giờ mới rải những bước rộng đến nơi đó.

"Khi tìm được chỗ ngồi thích hợp thì cô ngồi xuống "liếc" sơ qua tờ thực đơn rồi gọi bồi bàn, việc gọi thức uống nên diễn ra nhanh chóng đừng kéo dài. Tiếp đến khi bồi bàn đã đi, cô xem thử xung quanh trên bàn có gì để đọc không, tờ báo cuốn sách thứ gì cũng được miễn nó khiến cô chú ý nhìn, không quan tâm đến những việc xung quanh. Sau khi tìm được rồi cô mở ra giáng mắt vào những trang giấy bắt đầu đọc. Đó cũng là lúc cô bắt đầu quan sát những người xung quanh..."

Lệ Chi ngồi xuống ghế, buông một tiếng thở dài tay cầm tờ thực đơn lên xem.

"Bồi bàn!"

Tiếng cô gái vang lên lạnh lạnh. Tức thì, anh bồi bàn chạy gấp gấp đến như sợ quý cô xinh đẹp chờ lâu.

"Dạ quý khách dùng gì?"

"Cho tôi một tách cà phê loại ngon nhất!"

"Vâng." – Anh ta vừa đáp vừa chép chép vào cuốn sổ trên tay, hành động thật vụng về.

Sau khi anh bồi đi vào trong, Lệ Chi dùng tay quạt quạt rồi rút khăn lau nhẹ mồ hôi như thể rất nóng (trong khi những người trong quán cà phê lạng cả sống lưng vì nhiệt độ hạ thấp). Xong, con bé nhẹ nhàng mở áo khoác ngoài ra. Dù lạnh nhưng Lệ Chi vẫn "kiên cường chịu đựng" hòng "mê hoặc" lòng người vì chiếc áo váy đang mặc hơi "mát mẻ". Xong nó đưa mắt nhìn dáo dác lên bàn, may mắn là có một cuốn tạp chí thế là nó nhanh chóng cầm lên xem. Hai hàm

rằng Lệ Chi va vào nhau nghe rất khẽ, đơn giản nó đang lạnh, đến nổi da gà nổi khắp người nhưng vẫn cố chịu.

Từ xa cách đó năm, sáu chiếc bàn Kỳ Phong và Hoàng Cường đang theo dõi. Quan sát tình hình, Hoàng Cường khen ngợi:

"Lệ Chi ghê gớm thật, dùng cả chiêu "cởi áo khoác". Mà hình như cô ấy rất lạnh thì phải."

Kế bên, Kỳ Phong không nói gì. Anh chàng họ Hoàng uống tách cà phê xong bảo:

"Xem ra có nhiều người bắt đầu chú ý đến Lệ Chi. Chả trách được trông cô ấy xinh đẹp và hấp dẫn thế kia mà!"

Hoàng Cường cười thích thú nhưng anh đâu biết được hai từ "hấp dẫn" mình vừa nói lại là "mũi tên ngầm" bắn trúng đầu anh bạn kế bên cạnh.

Kỳ Phong đột ngột đứng dậy trước sự ngạc nhiên của cậu bạn thân:

"Tớ vào phòng vệ sinh một lát!"

Nói xong anh bỏ đi một mạch, còn Hoàng Cường thì nhún vai.

Về phía Lệ Chi, con bé vừa đọc báo vừa liếc nhìn xem có động tĩnh gì không. Nó vẫn chưa tìm được đối tượng nào cả và cũng chẳng có ai lại gần trò chuyện. Lệ Chi lạnh đến rợn người. Cô nàng đang thắc mắc lẽ nào mình vẫn chưa đủ hấp dẫn?

"Cà phê đây thưa quý cô Lệ Chi!"

Lệ Chi kinh ngạc sao anh bỗng lại biết tên mình nên bèn quay qua. Nó giật mình khi thấy Kỳ Phong mặc áo bông bàn. Thế là một cuộc trao đổi "âm thầm" diễn ra. Cuộc nói chuyện này mang tính chất "ngầm".

"Anh làm gì thế? Sao lại mặc áo bông bàn?"

"Tôi hỏi cô mới đúng. Có biết cái quán này đang ở mức 100 C không mà lại mở áo khoác?"

"Tôi biết. Tôi cũng đang lạnh muốn chết đây nè thế nhưng chiêu thức này rất lợi hại!"

"Lợi hại ư?"

"Tôi thấy trong truyện hoặc trong phim hề muốn dụ dỗ ai thì cứ việc mở áo khoác ra như thế mới hấp dẫn."

Lại "hấp dẫn"! Kỳ Phong bỗng nhiên ghét cay ghét đắng hai từ này. Anh bảo:

"Tôi không biết hấp dẫn hay không hấp dẫn, tôi muốn cô tìm người để hẹn hò chứ không phải muốn cô "mát mẻ" trước đám đàn ông con trai. Mặc áo khoác vào đi!"

Nghe giọng anh chàng có chút biến đổi nên Lệ Chi đành nghe theo:

"Ừ, tôi sẽ mặc lại."

Con bé vội lấy cái áo khoác lông mặc vào. Ôi, bây giờ mới thấy ấm áp. Trước khi kết thúc "vở diễn bông bàn", Kỳ Phong còn "đe dọa":

"Cô mà bỏ áo khoác ra thì chết với tôi!"

"Biết rồi."

Ở phía xa, thấy cảnh ấy, Hoàng Cường cười nhẹ.

Lúc sau, Kỳ Phong trở lại bàn, vừa ngồi xuống thì cậu bạn đã hỏi:

"Cậu đi vệ sinh lâu thế à?"

"Ừ..." – Anh chàng họ Lâm chỉ nói được một từ ấy thôi vì mới làm chuyện mờ ám.

"Khi tìm được đối tượng thì cô đứng dậy trả tiền cà phê hoặc vờ đi vệ sinh. Cô đi ngang qua người đó tiếp tục giả vờ hát đồ ly cà phê vào đối tượng hoặc khéo léo bỏ ví của mình xuống làm như vừa đánh rơi. Tiếp đến phụ thuộc vào vận may và bản thân cô có khiến cho "con cá" đó cắn câu không..."

Lệ Chi đặt mấy tờ tiền lên bàn rồi đứng dậy. Cô nàng sẽ bước ra khỏi quán cà phê nhưng nó phải tìm "con đường" đi ngang qua đối tượng đã ngắm. Lúc sắp đến gần tâm trạng Lệ Chi lại hồi hộp và mong cho sự "vô tình" này diễn ra suông sẻ.

Lệ Chi đi ngang qua, trong tích tắc, bàn tay gạt đồ ly cà phê vào người kẻ đó.

"Ồi nóng quá!" – Tiếng đối tượng kêu lớn. Cũng phải, bị thế mà không la mới lạ.

Lệ Chi quay lại, lấy khăn lau lau vết cà phê trên bộ vet sang trọng.

"Xin lỗi! Tôi vô ý quá!" – Giọng cô nàng tỏ ra "hối hận".

"Ồ, không sao." – Kẻ đó cất giọng dịu dàng rồi bất ngờ nắm tay con bé.

Lệ Chi thoáng giật mình nhưng không sao điều đó chứng tỏ "cá" đã "cắn câu". Nó e thẹn từ từ ngược mặt lên nhìn. Trời ơi! Lệ Chi muốn bật ngửa. Đối tượng mà con bé nhắm đến lại là một ông già lụ khụ răng rụng gần hết, ông ta còn cười móm mém với nó. Lệ Chi nhớ rõ, vào "giây phút định mệnh đầy oan nghiệt" đó, nó thấy đất trời tối sầm và ước gì có ai đẩy đánh mình bất tỉnh cho rồi.

"Cô em xinh đẹp ời đền bù cho anh nha?"

Lạ đức chúa trời, câu nói ấy khiến tai Lệ Chi ù đặc, không nghe rõ được gì. Con bé liền bật dậy lao ra khỏi quán cà phê với vẻ "hoảng loạn".

Phía bên kia, Hoàng Cường lắc đầu:

"Xem ra Lệ Chi "nhìn lầm người" rồi! Thất bại ê chề."

Kỳ Phong buông tiếng thở dài. Nhưng đó có phải là sự chán nản hay là một sự nhẹ nhõm khi thấy Lệ Chi thực hành thất bại?

.....

Lệ Chi đang ngồi trên băng ghế đá trong một công viên. Đến giờ con bé vẫn còn kinh hoàng, sao một người đã lớn tuổi như vậy mà còn nói năng hành động kỳ quái đến thế.

"Đây, cô uống cho đỡ sợ!"

Lệ Chi quay qua đón lấy:

"Cám ơn..."

Kỳ Phong nhìn sự thần thờ của cô gái:

"Cô đấy, nhìn xốn xác thế nào mà lại "chớp" ngay ông lão thế, cuối cùng bị chơi lại."

"Đâu phải tôi xốn xác!" – Lệ Chi uống ngụm nước xong liền nói ngay – "Tại ông lão đó hình như nhuộm tóc hay sao ấy, cứ thấy một mái đầu đen mượt nên tôi ngỡ là thanh niên. Với lại ông ta mgồi một mình tôi nghĩ là dễ ra tay hơn nên mới chọn nào ngờ bị "sụp hố" nặng nề." (>O<)

Kỳ Phong lắc đầu thờ hất. Đúng lúc, Hoàng Cường đi lại, an ủi cô gái:

"Thôi, thất bại lần này ta làm lại lần khác, còn nhiều cơ hội mà."

Lệ Chi ủ rũ buồn bã. Khó khăn lắm mới có thể tự tin trình diễn như vậy thế mà lại vấp phải "vỏ dưa già".

Ngồi một lúc lâu Kỳ Phong vươn vai đứng dậy:

"Sắp tối rồi cũng nên về nhà thôi. À, hôm nay cô không cần đến nhà nấu bữa tối lát nữa chúng tôi có chuyện phải đi nên ăn ở tiệm luôn."

Lệ Chi gật đầu, mắt cứ ngửa ngửa vì đeo kính áp tròng. Con bé tạm biệt hai anh chàng rồi lẩn thần bước đi trong tâm trạng u ám, sầu não. Nó phải đón xe buýt về nhà. Chợt nhớ lại sự việc lúc nãy, Lệ Chi thấy nhục nhục thế nào ấy, khi đó đúng là quê thật. Ôi, ngửa mắt quá! Con bé lấy tay sờ nhẹ mắt, đeo kính áp tròng quả nhiên khó chịu. Chính vì mãi lo như vậy nên Lệ Chi không ngờ có một chiếc mô tô đang lao về phía mình. Nó bất chợt quay qua, chiếc xe

chạy đến với tốc độ rất nhanh và trong thoáng chốc cô gái chỉ biết đứng đó.

Két!!!!!!!!!! Tiếng thắng gấp vang lên nghe như muốn xé toạc bầu không khí yên tĩnh của buổi chiều. Tuy đã kịp thời dừng lại nhưng bánh xe trước đã đụng vào chân Lệ Chi, nó ngã xuống đất. Những người đi đường dừng bước quan sát sự việc đang diễn ra. Phía bên kia Kỳ Phong và Hoàng Cường quay lại nhìn. Cả hai thấy cô bạn ngồi bệt dưới đất trước đầu một chiếc xe mô tô. Hai anh chàng toan chạy đến thì vừa lúc ấy đèn xanh bật sáng thế là hàng loạt chiếc xe bắt đầu lăn bánh. Sự lưu thông tình cờ này đã ngăn cản không cho hai người đến giúp Lệ Chi.

Nói về cô gái họ Diệp, khi đã lấy lại bình tĩnh sau cú ngã, nó nhăn mặt vì đau có lẽ là bị thương rồi. Chưa kịp làm gì thì người trên xe mô tô bước xuống. Đó là một người con trai. Anh chàng tháo nón bảo hộ ra cất giọng trách mắng:

"Này! Cô đi đường kiểu gì thế? Bị mù sao?"

"Xin lỗi anh... xin lỗi..."

"Còn không mau đứng dậy! Định nằm vạ đòi tiền à? Hừ, tôi biết rõ cái trò của mấy người lắm mà."

Trước thái độ hung hãn của anh chàng này, Lệ Chi cố gắng đứng lên nhưng vết thương ở đầu gối khiến hành động đó trở nên khó khăn.

Chợt, đúng lúc ấy một chiếc xe hơi màu đen chạy đến rồi dừng lại. Cửa xe mở, một người con trai khác bước xuống, xem ra có vẻ

lớn hơn người đi mô tô chừng hai, ba tuổi, nhìn mặt cũng hiền hơn người nọ. Anh chàng đi xe hơi bước nhanh đến hỏi:

"Em lại gây chuyện nữa sao, Quang Nhân?"

"Quang Dương, anh lúc nào cũng chỉ biết trách mắng em nhưng lần này thì anh trách lầm em rồi!" – Quang Nhân hằn học.

"Được rồi, nói anh nghe Quang Nhân, em lại làm gì người ta nữa vậy?" – Quang Dương nhún nhường.

"Chính cô ta đi đường mà cứ như người mất hồn, cũng may em tránh kịp nếu không thì gây ra án mạng." – Quang Nhân khoanh tay, nói vẻ bực bội.

"Đúng thế, tại tôi có lỗi trước." – Lệ Chi lên tiếng vì không muốn lỗi của mình lại gán cho người khác.

"Vậy à? Anh xin lỗi em, Quang Nhân!"

"Lúc nào cũng vậy, anh luôn luôn nghe lời người ngoài, nhất là con gái. Quang Dương à, có ngày anh sẽ chết vì con gái đó!" – Quang Nhân giễu.

"Thôi đi, Quang Nhân!" – Quang Dương gắt gỏng.

"Được rồi em đi đây, không tranh cãi với anh nữa." – Quang Nhân đội nón bảo hộ, leo lên xe mô tô rồi nhìn qua Lệ Chi – "Đừng có ngó ngán khi qua đường nữa nhé!"

Dứt lời, Quang Nhân lái xe đi. Quang Dương nhìn theo lắc đầu chán nản:

"Thằng em cứng đầu." – Bây giờ, anh mới quay sang Lệ Chi hỏi thăm – "Cô thế nào rồi? Quang Nhân mỗi lần lái xe mô tô thì ai cũng phải khiếp sợ, nếu có gì mong cô bỏ qua."

"Đó là lỗi của tôi không phải lỗi của anh ấy. Với lại tôi không bị thương gì cả." – Cô gái họ Diệp cười mặc dù đầu gối rất đau.

d

LỜI HỨA THỦY CHUNG

Võ Anh Thơ
dtv-ebook.com

Chương 10: Nguyên Quang Dương

"Diệp Lệ Chi, cô không sao chứ?"

Lệ Chi quay lại thấy Kỳ Phong và Hoàng Cường chạy đến, vẻ mặt của họ rất lo lắng.

"Tôi không sao, hai anh yên tâm."

"Đầu gối cô chảy máu thế kia mà bảo không sao ư?" – Hoàng Cường nhìn thấy vết thương của Lệ Chi.

Kỳ Phong toan cúi xuống xem thì Quang Dương đã cúi người xuống trước, anh rút trong áo ra chiếc khăn, chấm nhẹ vào vết thương rướm máu của cô gái.

"Ui!" – Lệ Chi nhăn mặt rồi đưa mắt nhìn Quang Dương đang chăm sóc đôi chân cho mình – "Anh không cần phải làm thế đâu."

"Cô đừng ngại, cũng do em trai tôi nên cô mới bị thương vì thế hãy cho tôi làm chuyện này." – Quang Dương bảo nhẹ nhàng.

Lệ Chi không biết nói gì nên gật đầu đồng ý. Đối diện, Kỳ Phong đứng nhìn cử chỉ dịu dàng của anh chàng nhà giàu dành cho cô gái họ Diệp trong sự im lặng.

Khi vết thương đã bớt chảy máu, Quang Dương đứng dậy:

"Xem như tạm ổn, nhưng cô cần đi bệnh viện để khám cho chắc ăn. Tiếc là tôi có việc không thể đưa cô đi được."

"Không sao, anh làm thế này là được rồi, anh cứ đi giải quyết công việc của mình." – Lệ Chi ngó sang chiếc khăn dính máu trên tay Quang Dương – "Hay là anh để tôi giặt sạch khăn rồi mang trả cho anh."

"Được, nếu cô muốn!" – Quang Dương đưa khăn cho cô gái, xong trở lại xe.

Trước khi mở cửa bước vào anh chợt quay qua:

"À, nếu có thể cô cứ giữ chiếc khăn ấy xem như là món quà kỷ niệm. Mong một ngày nào đó chúng ta sẽ gặp lại nhau."

Anh chàng nhà giàu chẳng để Lệ Chi nói thêm câu nào đã lái xe chạy đi.

Hoàng Cường dõi mắt theo hỏi:

"Chẳng biết ai mà lại lịch thiệp thế nhỉ?" – Anh đưa mắt sang Lệ Chi – "Cô may mắn gặp một người tốt bụng đấy. Vừa đẹp trai vừa tốt bụng, hiếm có thật!"

Một lần nữa, Hoàng Cường lại "ngây thơ" tạo ra "mũi tên ngàm" bắn trúng người Lâm Kỳ Phong. Nhưng xem ra, lần này mũi tên khá to đây. Có lẽ là do cụm từ "vừa đẹp trai vừa tốt bụng" ấy mà. (^O^)

"Tôi sẽ đón xe buýt về, hai anh bảo có việc mà nên đi nhanh kẻo trễ. Đừng lo tôi có thể về đến nhà." – Lệ Chi nhét chiếc khăn vào túi áo khoác.

"Cô nhét "cái đó" vào coi chừng dơ áo tôi đấy!" – Kỳ Phong khoanh tay, mắt lơ đãng đâu đó, nói nhạt.

Tức thì, Hoàng Cường húc nhẹ khủy tay vào hông cậu bạn.

"Thôi được, vậy tôi sẽ cầm..." – Lệ Chi thở hắt.

Vừa đúng lúc xe buýt đến trạm, Hoàng Cường đỡ Lệ Chi lên xe. Nó cười chào anh rồi thoáng nhìn qua anh chàng họ Lâm, thấy anh vẫn không nhìn mình nên đành quay bước tìm chỗ ngồi thích hợp.

Xe lăn bánh chạy đi. Anh chàng tóc bạch kim quay sang Hoàng Cường:

"Chúng ta cũng đi thôi."

Nói xong lại bỏ đi một mạch. Hoàng Cường lắc đầu theo sau.

***

Sáng hôm sau, Lệ Chi đến trường, chân bước đi khập khiễng do vết thương chiều hôm qua. Khi gửi xe xong con bé bước ra khỏi hầm giữ xe. Đúng lúc ấy, Hồ Trúc đi đến:

"Chân bồ bị thương hả?"

"Tớ đi không cẩn thận nên vấp té. Mà sao trường mình nhộn nhịp thế?" – Lệ Chi nhìn đám học sinh nhôn nhao.

"Hình như nghe nói có anh chàng giám đốc khu thương mại lớn đến thăm trường mình. Chẳng biết anh ta đẹp đến cỡ nào mà mấy nữ sinh cứ hứng chí cả lên."

"Thế à." – Lệ Chi nói, mắt hướng ra phía xa thấy các thầy cô đang đi với ai đó, có lẽ là anh ta chẳng, xem ra họ rất vui vẻ.

Chuông vào lớp vang lên, Lệ Chi nhanh chóng bước vào.

Trưa tan học, Lệ Chi dẫn xe ra khỏi trường. Nghĩ đến việc phải đi siêu thị nấu bữa trưa cho hai anh chàng nọ nó đã thấy náo lòng. Mặc nọ người khác quả nhiên là khốn khổ!

Lệ Chi leo lên xe, chợt nhìn xuống, bánh xe bị nổ lốp nằm dẹp trên mặt đường.

"Không phải chứ? Sao tự dừng lại nổ lốp thế này! Còn phải đi siêu thị và qua nhà Kỳ Phong nữa, làm sao đây? Giờ này chắc ba đưa kia về mất rồi." – Lệ Chi ngó dáo dác xung quanh để tìm kiếm một tia hy vọng nào đó.

"Xe bị xì lốp sao?" – Giọng một người vang lên ở phía sau.

Lệ Chi quay qua, ngạc nhiên:

"Anh là..."

***

Khi ấy ở nhà, Kỳ Phong nằm vắt trên ghế sofa than thở:

"Đói bụng quá, sao Diệp Lệ Chi vẫn chưa đến?"

"Cậu cứ từ từ mới hơn 11giờ thôi mà. Bình thường cậu đâu đói nhanh vậy?" – Hoàng Cường nhìn đồng hồ.

"Làm sao biết được, tự dừng bụng réo."

"Dạo này cậu hay "đói bụng" nhỉ?"

Kỳ Phong nhíu mày, không hiểu ngụ ý trong câu nói của cậu bạn thân. Như biết Kỳ Phong nghĩ gì nên Hoàng Cường nói luôn:

"Ý tớ là hình như cậu "đang lớn" hay sao ấy, ăn bao nhiêu cũng không no."

Anh chàng tóc bạch kim cười phì trước lời nói đùa đó.

"Mà nè." – Hoàng Cường như nhớ ra điều gì – "Lát nữa Diệp Lệ Chi có đến thì cậu phải cư xử dịu dàng với cô ấy nhé. Hôm qua cô ấy bị thương, cậu không hỏi thăm đã đành còn "phán" ngay một câu vô tâm."

Chẳng hiểu sao khi nhớ đến chuyện hôm qua anh chàng họ Lâm thấy bực bực thế nào ấy.

"Tớ hỏi han làm gì?" – Kỳ Phong thản nhiên – "Cái cô Diệp Lệ Chi đó được anh chàng nhà giàu "vừa đẹp trai vừa tốt bụng" chăm sóc vết thương rồi đâu cần gì tớ."

"Cái cậu này..." – Hoàng Cường toan giáo huấn tiếp thì chợt nhìn qua cửa sổ thấy Lệ Chi – "Lệ Chi đến rồi! Cô ấy đi taxi chắc là chân đau."

Nghe thế, Kỳ Phong thấy hơi chột dạ. Anh chàng bỗng nhiên nhồm dậy nhưng để tránh sự "nghi ngờ" của Hoàng Cường nên anh vẫn giữ thái độ điềm nhiên đến bên cửa giả vờ như không có chuyện gì. Đã thế, để cho chắc ăn rằng cậu bạn sẽ không "suy diễn lung tung", Kỳ Phong còn "phán" thêm một câu:

"Giờ này mới đến, đói bụng chết đi được!"

Trước khi mở cửa, Kỳ Phong tự nhủ, sẽ đối xử dịu dàng với Lệ Chi chứ không cáu gắt nữa. Và anh còn "ngụy biện" với mình rằng: chỉ vì cô gái bị thương nên anh mới thay đổi thái độ chứ không có ý gì khác.

Kỳ Phong mở cửa ra nhưng khi thấy một cảnh tượng thì gương mặt anh chàng này đang cười hiền lành lập tức chuyển sang "mặt lạnh", không cười nữa. Thấy Kỳ Phong đứng nhìn gì ngoài cửa với "nét mặt khác lạ" nên Hoàng Cường đến gần xem thử. Anh bạn thấy Lệ Chi nói cười vui vẻ với chàng trai đi xe hơi chiều hôm qua. Không những thế anh chàng còn phụ con bé dẫn chiếc xe đạp vào trong sân, chưa hết anh lại lấy những túi thức ăn trong cốp xe ra đưa cho cô nàng cận thị. Xong cả hai trò chuyện với nhau thêm vài phút thì anh chàng đó lên xe chạy đi.

Lệ Chi ung dung bước vào trong chột thấy hai chàng trai, liền hỏi:

"Sao hai người lại đứng ở cửa thế?"

"Tại tưởng cô đi taxi về, sợ chân cô còn đau nên ra xem sao nào ngờ thấy cô và anh chàng hôm qua. Anh ta chở cô về sao?" – Hoàng Cường chỉ tay.

"Ừm." – Lệ Chi gật gù – "Bánh xe tôi nổ lốp may gặp anh ấy ở trường thấy tôi khó khăn nên anh ấy ngỏ lời đưa tôi về."

"Vậy à, cũng may nhỉ. Chứ nếu cô vừa đi vừa dẫn theo chiếc xe đạp thì khổ." – Hoàng Cường bảo.

"Ừ, may mà gặp được anh ấy." – Gật đầu tán đồng với ý kiến của Hoàng Cường xong Lệ Chi nhìn sang anh chàng nọ cười – "Chào Kỳ Phong!"

Kỳ Phong không nói với cô gái lời nào mà bỏ đi vào trong. Con bé ngạc nhiên:

"Anh ấy sao thế?"

"À, chắc tại cậu ấy đói bụng đó mà. Thôi cô vào nhà đi chứ ở ngoài mãi thế."

Anh chàng họ Hoàng chạy ra xách phụ đồ cho cô gái.

Sau một giờ nấu nướng mệt phờ, Lệ Chi thở ra. Con bé tháo tạp dề chuẩn bị dọn thức ăn lên bàn. Chợt nó thấy Kỳ Phong bước xuống dưới nhà, mở tủ lạnh lấy chai nước lã.

"Kỳ Phong, chiều nay tôi sẽ cố gắng tìm được đối tượng. Tôi vừa học hỏi thêm vài chiêu thức mới đảm bảo sẽ bắt được "cá" cho xem."

Lệ Chi nói hờn hờ nhưng Kỳ Phong vẫn không đáp lời. Thấy lạ, con bé liền lên la:

"Anh có nghe tôi nói không?" – Vẫn thấy đối phương sự im lặng, nó tiếp – "Có chuyện gì vậy? Anh giận tôi à? Tôi đã làm gì sai để anh phật lòng sao?"

Lệ Chi nhìn anh chàng tóc bạch kim như thể chờ câu trả lời. Cô nàng chợt không hiểu mình đã làm gì sai khiến anh lại có thái độ như vậy. Biết được sự sốt ruột của cô gái, Kỳ Phong miễn cưỡng trả lời nhưng nghe cộc lốc, vô cảm:

"Không có gì... tại tôi đang bận bịu vài chuyện..."

Lệ Chi toan hỏi tiếp thì Hoàng Cường xuất hiện, cất giọng:

"Thức ăn nấu xong chưa, bụng tôi kêu ầm ỉ."

"À xong rồi, để tôi dọn lên."

Trong suốt bữa ăn chẳng ai nói chuyện với ai, không khí im lặng kéo dài thật ngọt ngào. Lệ Chi thỉnh thoảng vẫn ngó sang Kỳ Phong để dò xét thái độ của anh chàng này nhưng vô ích dường như anh chẳng bận tâm gì đến nó. Con bé thở dài buồn bã.

Thấy vậy, Hoàng Cường bèn gợi chuyện:

"Lệ Chi, cô có biết tên anh chàng nhà giàu đó không?"

Kỳ Phong đang gấp thức ăn chợt dừng lại. Thế mới nói, Hoàng Cường tự dưng "khơi nguồn" ngay vấn đề đó khiến người bên cạnh bắt đầu "xao động".

"Hình như anh ấy tên Nguyên Quang Dương thì phải!"

"Nguyên Quang Dương? Tên nghe hay thật nhưng trùng hợp là cùng họ Nguyên với Kỳ Phong." – Hoàng Cường vừa cười vừa đặt tay lên vai cậu bạn.

Đột nhiên anh chàng họ Hoàng ngưng cười vì bắt gặp cái nhìn của Kỳ Phong chiếu về mình trông "không thiện cảm". Thế là anh bèn bẻ sang chuyện khác:

"Anh ta làm gì cô biết chứ?"

Hình như Hoàng Cường cố ý đây mà.

"Nghe nói anh ấy là giám đốc một khu thương mại."

Đã vậy người trả lời cũng hùa theo thì phải.

"Làm giám đốc chắc là giỏi lắm?"

"Ừ, tôi nghĩ vậy."

Hai người này quả nhiên tàn độc. Nãy giờ Kỳ Phong ngồi bất động y như bị gáo nước lạnh dội lên người.

"Xem ra anh chàng Quang Dương có vẻ đáng tin cậy?"

"Ừ, anh ấy rất tốt. Lúc nãy anh ấy còn ngỏ lời sẽ đưa đón tôi đi học trong khi chờ chân tôi lành hẳn."

Đột nhiên Kỳ Phong đứng bật dậy, lớn giọng khiến hai người nọ giật mình:

"Không được, đi xe hơi có gì hay chứ? Cô không biết đi xe đạp có nhiều lợi ích sao? Vừa không gây ô nhiễm lại tốt cho sức khỏe, ít gặp tai nạn. Còn xe hơi thì làm ô nhiễm không khí, mỗi lần đậu xe thì choáng chỗ."

"Thì tôi có nói là nhận lời đâu, sao anh lớn tiếng thế làm tôi giật cả mình. Mà hôm nay anh lạ vậy?" – Lệ Chi thấy khó hiểu.

Lúc bấy giờ Kỳ Phong mới phát hiện ra mình quá trớn. Anh lấy lại bình tĩnh và thấy hai người kia đang giương mắt nhìn mình như dò xét điều gì.

"Không ăn nữa, tôi no rồi."

Kỳ Phong bỏ đĩa xuống, hành động này có thể xem là trốn tránh. Anh rời bàn bỏ đi nhanh lên phòng. Có lẽ anh chàng tóc bạch kim sợ những người bạn sẽ phát hiện ra điều kỳ lạ trên mặt mình.

"Kỳ Phong hôm nay bị gì thế, khó hiểu thật?"

"Cậu ấy bị "bệnh" đó thôi."

"Bệnh? Bệnh gì sao không đi khám?"

"Cái "bệnh" này khó chữa lắm, ngay cả cả bác sĩ giỏi nhất cũng đành bó tay thôi. Cô yên tâm, tự nó sẽ khỏi!"

Lệ Chi nghĩ ngợi trước thái độ cười cười của Hoàng Cường. Tại sao anh chàng họ Hoàng có vẻ bí ẩn thế nhỉ? Bây giờ con bé mới thấy, con trai đôi lúc thật khó hiểu.

***

"Cô là sinh viên trường này sao?" – Quang Dương hỏi Lệ Chi với vẻ mặt thân thiện.

"Ừm, còn anh là sinh viên cũ của trường?" – Lệ Chi đáp lễ bằng một câu hỏi khác.

"Phải, tôi vừa du học về, một dịp tình cờ có công chuyện đi ngang qua đây nên tiện thể về thăm trường."

"Anh đi du học à? Giỏi quá nhỉ! Tôi cũng muốn được như anh, chắc người ta kính nể anh lắm." – Lệ Chi nói giọng đầy ngưỡng mộ.

Quang Dương cười nhẹ:

"Giống như tôi thì có gì là hay, vì tôi giỏi và giàu ư? Cũng chính điều đó nên tôi không biết ai thật lòng với mình. Tôi thà giống như Quang Nhân, em trai tôi, tự do muốn làm gì làm."

Nghe anh chàng nói vậy Lệ Chi tỏ ra thông cảm. Đúng là con người được cái này thì mất cái kia không bao giờ là trọn vẹn. Cuộc sống của những người giàu có đôi khi cũng chẳng vui vẻ gì.

Quang Dương thấy mấy cô nữ sinh ở gần đó cứ nhìn mình hoài bèn hỏi:

"Sao họ nhìn tôi mãi thế? Trông tôi ngộ lắm à?"

"Anh không hiểu hay giả vờ không hiểu vậy?" – Lệ Chi ngạc nhiên hỏi đùa – "Vì anh trông rất bảnh nên các cô mê mệt đấy thôi."

"Vậy ư, tôi bảnh à?" – Quang Dương thoáng nhìn qua cô gái đi bên cạnh, ngập ngừng hỏi – "Cô... thấy tôi thế nào?"

"Tôi thấy anh thế nào ư? Để tôi nghĩ xem..." – Lệ Chi rờ cằm – "Tôi thấy anh là một người tốt bụng, người nhà giàu hiếm khi có lòng tốt."

"Chỉ vậy thôi ư?"

"Vâng, chỉ vậy thôi. Thế anh mong tôi sẽ nghĩ gì về anh?"

"Không, tôi chỉ hỏi để biết." – Quang Dương mỉm cười vì thấy vui khi nghe Lệ Chi nói về mình như vậy.

Cả hai nói chuyện với nhau cho đến khi ra ngoài cổng. Quang Dương quay qua bảo:

"Có lẽ phải tạm biệt ở đây rồi."

"Vâng, tôi rất vui vì được nói chuyện với anh. Chào!"

Lệ Chi cười tạm biệt, xong quay bước đi vào hầm giữ xe. Bỗng, Quang Dương gọi, Lệ Chi liền quay lại nhìn. Anh chàng nhà giàu ngưng trong vài giây rồi mới tiếp:

"Diệp Lệ Chi, tôi muốn chúng ta... hãy quen nhau!"

"Dĩ nhiên, nếu anh muốn chúng ta sẽ là bạn."

"Không phải là bạn." – Thấy cô gái nhú mày, Quang Dương mạnh bạo – "Ý của tôi là hai chúng ta hãy tìm hiểu nhau!"

"Tìm hiểu nhau?!" – Lệ Chi tròn xoe mắt, kinh ngạc.

LỜI HỨA THỦY CHUNG

Võ Anh Thơ
dtv-ebook.com

Chương 11: Lệ Chi "Hẹn Hò" Với Quang Dương

Buổi trưa ở nhà Kỳ Phong, Lệ Chi nấu bữa trưa. Vừa làm con bé vừa nghĩ đến câu nói sáng nay của Quang Dương. Tìm hiểu? Ý anh ấy muốn mình làm bạn gái ư? Hay là anh ấy nói chơi vì những chàng trai nhà giàu thường đùa giỡn với những cô gái nhẹ dạ. Nhưng Quang Dương là người tốt với lại lúc sáng anh ấy nói trông rất nghiêm túc. Làm sao bây giờ khó xử quá, có lẽ mình nên cầu cứu Kỳ Phong. Không được, dạo gần đây anh ta bị gì ấy, chẳng nói chuyện với mình câu nào, lơ hời mà Kỳ Phong "không thèm trả lời" thì chỉ chuốc lấy nhục vào mình thôi. Rồi, Lệ Chi chợt nghĩ: Kỳ Phong sẽ phản ứng thế nào nếu biết Quang Dương ngỏ lời với mình, anh ấy sẽ nghĩ gì nhỉ? Chẳng biết nữa rồi trí quá đi mất...

"Lệ Chi! Nước sôi tràn kia!" – Giọng Hoàng Cường hét lớn.

Lệ Chi giật mình nhìn lại, nước sôi tràn cả ra ngoài ấm nước. Con bé lập tức hạ lửa nhỏ lại rồi nhanh chóng đặt ấm xuống, may mắn là không xảy ra sự cố.

"Sao hôm nay trông cô như người mất hồn vậy?" – Hoàng Cường hỏi thăm Lệ Chi vì sợ vết thương nơi đầu gối khiến "tinh thần" cô nàng bất ổn.

Lệ Chi đang lau vết nước trào, nghe hỏi vậy thì liền dừng lại. Mắt nó đảo liên tục như nghĩ ngợi, xong liền cất tiếng:

"Chả là sáng nay..."

Khi nghe cô gái họ Diệp kể hết mọi chuyện sáng nay với Quang Dương thì Hoàng Cường liền kêu lên:

"Sao? Quang Dương muốn cô trở thành bạn gái ư?"

Đúng lúc đó, Kỳ Phong bước xuống bậc thang, vừa nghe câu ấy của cậu bạn thì anh thoáng giật mình.

Tiếp tục cuộc nói chuyện của hai người họ, Lệ Chi đưa tay lên môi, suyt một tiếng:

"Anh làm gì mà nói lớn vậy?"

"Xin lỗi vì tôi bất ngờ quá. Thế cô nhận lời chưa?"

Đối diện, Lệ Chi sụ mặt, ỉu xiu:

"Chưa. Tôi rồi quá không biết phải làm sao, anh góp ý giúp tôi đi."

"Trời, vấn đề này riêng tư lắm làm sao tôi góp ý được."

Ngay chân cầu thang, không biết sao nhưng lòng Kỳ Phong thấy lo lắng...

"Có lẽ cô phải tự giải quyết thôi." – Hoàng Cường thấy cô bạn nãy nề bèn bảo – "Nhưng tôi thấy Quang Dương là một người tốt lại có học thức nếu có thể thì cô nên đồng ý."

Hừ! Tên Hoàng Cường bán đứng bạn bè đây mà! Không giúp người trong nhà đã đành đằng này lại tiếp tay giúp người ngoài, chẳng những thế lại giúp ngay kẻ đáng ghét. Kỳ Phong thấy tình huống có vẻ "khẩn cấp" nên cố nghĩ cách thật nhanh để tìm ra một cách vẹn cả đôi đường và dĩ nhiên phải có lợi cho anh.

Bên dưới, Lệ Chi còn đang phân vân:

"Anh nghĩ thế ư?"

Hoàng Cường toan "khuyên bảo" tiếp thì anh chàng này đột nhiên biến đổi sắc mặt không nói nữa vì thấy Kỳ Phong bước xuống với gương mặt "sát thủ".

Lệ Chi ngạc nhiên, quay ra sau nhìn thì bắt gặp anh chàng tóc bạch kim:

"Kỳ Phong, anh..."

Chưa kịp để cô gái nói hết thì Kỳ Phong đã lên tiếng:

"Không cần nói nữa, tôi nghe hết rồi. Theo tôi thì... cô nên nhận lời anh ta!"

Lệ Chi và Hoàng Cường hơi bất ngờ. Nhưng cũng không để hai người họ nói gì thì anh chàng tiếp:

"Khoan, tôi chưa nói hết. Thay vì cô phải vất vả hóa thân để "câu cá" thì bây giờ "con cá" đã tự đến rồi!"

"Ý anh là..." – Lệ Chi nhú mày.

"Phải! Anh chàng nhà-giàu-tốt-bụng tên con lươn gì đó sẽ là "đối tượng" để cô thực hành khóa học này!"

"Có nghĩa là... tôi sẽ giả vờ quen Quang Dương, sau đó là "đá" anh ấy?" – Cô nàng cặn có vẻ đã hiểu ra vấn đề.

Thấy Kỳ Phong gật đầu, Lệ Chi phản đối ngay:

"Không được! Tôi không thể làm như thế với Quang Dương!"

"Chẳng phải chính cô tự đến Hội không thủy chung sao? Cô không muốn bị bỏ rơi nữa mà. Cô đã học khóa này hơn một tháng lễ nào lại bỏ cuộc? Cô đã quên mình bị sỉ nhục thế nào trong buổi tiệc ư, chính bản thân cô quyết định sẽ không thủy chung nữa lễ nào cô quên?"

"Tôi không quên, dĩ nhiên tôi sẽ thực hành nốt phần cuối này nhưng bảo tôi lừa gạt Quang Dương thì không được, anh ấy rất tốt."

"Vậy cô đi tìm đối tượng để thực hành liệu cô có đảm bảo mình không "dụ dỗ" trúng người tốt? Chẳng có gì khác nhau cả, tự cô đã chọn lựa con đường này!" – Ánh mắt Kỳ Phong xoáy sâu vào cô gái.

Lúc bấy giờ Lệ Chi mới phát hiện ra điều đó. Kỳ Phong nói không phải là không có lý, lỡ như nó "dụ dỗ" trúng người tốt thì sao, cũng như nhau cả thôi... Nhưng vì đây là Quang Dương, một người tốt như thế nên Lệ Chi thấy khó xử. Suy nghĩ một lúc con bé bảo:

"Thôi được, tôi sẽ chọn Quang Dương, nhưng tôi sẽ "hẹn hò" theo cách của tôi, anh không được xen vào."

"Tùy cô!" – Kỳ Phong đưa một ngón tay lên – "Nhưng tôi có điều kiện, mỗi lần cô đi hẹn thì hai chúng tôi sẽ theo cô. Tất nhiên chúng tôi sẽ ở phía xa và không can thiệp gì cả."

Mắt đảo liên tục, xem ra cũng không có gì bất tiện, Lệ Chi gật đầu:

"Được tôi đồng ý, xem như chúng ta thỏa thuận xong. Tôi đi dọn thức ăn đây."

Khi Lệ Chi vừa xuống bếp thì Kỳ Phong khoanh tay, thở phào vì mình đã nghĩ ra cách này nhanh chóng. Chợt, anh chàng họ Lâm thấy Hoàng Cường nhìn mình rất lạ.

"Có chuyện gì sao?"

"Không, đâu có gì..." – Hoàng Cường xoay lưng đi.

Kỳ Phong cảm giác cái nhìn đó không bình thường. "Nó" giống như thế này: À, thằng Lâm Kỳ Phong không ngờ lại đều giả như vậy, ức hiếp con gái bắt người ta làm chuyện xấu xa bỉ ổi. Chắc Hoàng Cường nghĩ thế rồi, đúng là thằng bạn tồi. Đáng ghét thật!

***

Lệ Chi ngồi không yên từ nãy đến giờ do lòng thấy hồi hộp vô cùng. Con bé hết đứng đưa đôi chân rồi lại sẫm soi bàn tay. Là bởi lát nữa đây Lệ Chi sẽ phải nói câu nhận lời làm bạn gái với Quang Dương. Thật tình thì nó không muốn làm thế với anh nhưng vì bản thân không biết nên làm gì đã vậy Kỳ Phong còn thúc giục, anh ta "hứng chí" một cách lạ lùng. Ngồi chờ vãn vợ, chợt Lệ Chi nghĩ, hay là thôi đi để "dụ" đối tượng khác vậy nhưng lỡ đấy cũng là người tốt thì sao? Trời ơi, nhức cái đầu quá!

Ở phía xa, nơi lùm cây to nhất có hai mái đầu đang chụm vào nhau quan sát. Hóa ra là hai kẻ rình rập theo dõi, và dĩ nhiên đó là Lâm Kỳ Phong và Hoàng Cường. Hai cậu chàng muốn xem thử cuộc nói chuyện này sẽ diễn ra như thế nào. Thấy cô bạn đang "bút tóc bút tai", Hoàng Cường xoay qua:

"Có vẻ Lệ Chi rất khó xử thì phải." – Anh thở ra – "Hơi, tội nghiệp cô ấy chỉ vì có một người tàn nhẫn quá mà!"

Ngồi kế bên, Kỳ Phong biết Hoàng Cường ám chỉ mình nhưng mặc kệ. Tuy kế này quả thật hèn hạ, không phải nói là rất hèn hạ mới đúng, nhưng dẫu sao cũng còn tốt hơn là để Lệ Chi làm bạn gái thật của Quang Dương, như thế còn khùng khiếp hơn. Mà nói đi cũng phải nói lại, cô nàng cận ấy trở thành gì, là của ai thì cũng đâu liên quan gì đến Kỳ Phong vậy vì sao anh chàng tóc bạch kim lại lo lắng đến thế. Ngay cả bản thân "đương sự" còn không rõ hướng chỉ người ngoài.

Tất cả biến mất khi Nguyên Quang Dương xuất hiện. Thấy Lệ Chi, anh bước nhanh đến:

"Lệ Chi, cô ngồi chờ tôi có lâu không?"

"Không, tôi cũng vừa mới đến. Anh bận việc à?"

"Ừ, nhiều chuyện quá tôi phải cố gắng thu xếp mới đến được đây." – Quang Dương tháo lỏng chiếc cà vạt cho dễ thở.

"Xin lỗi tại tôi hẹn anh không đúng lúc."

"Không sao, cô chủ động gọi điện hẹn, tôi vui lắm. Có chuyện gì sao?"

Lệ Chi nhìn qua thấy anh chàng họ Nguyên đang giương đôi mắt to như chờ câu trả lời.

"Quang Dương!" – Cuối cùng Lệ Chi cũng cất tiếng – "Tôi đã suy nghĩ rất kỹ về câu ngỏ lời lần trước của anh..."

"Tôi đang chờ câu trả lời của em..." – Quang Dương mỉm cười.

Trong lùm cây, Hoàng Cường có vẻ thích thú:

"Chà, chưa chi đã gọi là "em" rồi!"

Còn Kỳ Phong thì bực bội, làm bầm: "Đồ con lươn chết tiệt!"

Sau mấy phút đắn đo, Lệ Chi tiếp tục:

"Khi suy nghĩ xong tôi quyết định..."

Lúc đó trong đầu Lệ Chi nghĩ "Tôi rất tiếc là phải từ chối lời đề nghị ấy, tôi không thể trở thành bạn gái nhưng sẽ là người bạn thân của anh", nó sẽ bảo thế. Vậy mà chẳng hiểu trời xui đất khiến thế nào, suy nghĩ một đằng nhưng lại nói một nẻo, dường như con bé không khống chế được lời nói của mình.

"Tôi... đồng ý! Tôi sẽ là... bạn gái của anh."

Khi vừa dứt lời thì Lệ Chi mới phát hiện mình nói không đúng với suy nghĩ. Về phía Quang Dương, như muốn chắc ăn hơn nên anh hỏi thật chậm:

"Thật chứ? Có thật là em đồng ý?"

Đây là cơ hội tốt để chữa lại thế nhưng Lệ Chi vẫn gật đầu. Rồi, đột nhiên Quang Dương ôm lấy Lệ Chi khiến cô gái vô cùng bất ngờ. À còn hai kẻ cũng bất ngờ không kém.

"Anh rất vui vì em đồng ý!" – Quang Dương nói khẽ vào tai Lệ Chi.

Cô nàng cận vẫn bất động trong vòng tay anh chàng nhà giàu và rồi nó khẽ mỉm cười. Lệ Chi nhủ thầm: đã lỡ phóng lao rồi thì phải theo lao thôi, Quang Dương à, xin lỗi anh nhé, tôi sẽ cố gắng để anh không bị tổn thương nhiều.

Thế là ngày hôm đó hai người quyết định quen nhau.

***

"Ngày mai tôi với Quang Dương sẽ có buổi hẹn đầu tiên, hai anh đi theo chúng tôi à?" – Lệ Chi vừa xới cơm vừa hỏi.

"Có lẽ thế, còn tùy thuộc vào người đã khơi nguồn ra ý kiến này!" – Hoàng Cường "liếc" sang Kỳ Phong.

Chẳng biết Kỳ Phong đã gặp chuyện gì mà từ lúc trở về nhà đến giờ anh chẳng nói tiếng nào, cứ ngồi khoanh tay trên ghế sofa. Dường như đang bực điều gì thì phải, gương mặt hằm hằm đầy sát khí.

"Kỳ Phong, anh nói gì đi." – Lệ Chi ngoái cổ nhìn ra sau.

"Nói gì là nói gì, chẳng phải chúng ta đã thỏa thuận rồi sao?" – Mắt Kỳ Phong vẫn gián vào không trung.

"Ừ." – Lệ Chi thở dài, lo lắng – "Chà hồi hộp quá, không biết ngày mai đi hẹn sẽ thế nào vì là hẹn hò giả."

Rồi có vẻ câu nói bình thường đó của cô bạn vô tình làm xuất hiện "sự bực bội không rõ nguyên nhân" của anh chàng họ Lâm vì vậy anh đã nói điều không nên nói:

"Lo chi cho mệt, cô đâu cần phải làm gì, chỉ cần nằm-yên-trong-vòng-tay-của tên con lươn ấy là được rồi!"

Khỏi phải nói, Lệ Chi lẫn Hoàng Cường đều "sửng sốt" trước lời nói của anh bạn này.

"Sao hai người nhìn tôi dữ thế?"

"Kỳ Phong, giọng điệu khi nãy của cậu giống như ghen tuông vậy? Trời ạ, khó nghe quá, chẳng giống cậu thường ngày chút nào."
– Hoàng Cường chưa hết kinh ngạc.

Nghe thế Kỳ Phong lập tức thấy bối rối. Giọng ghen tuông ư? Thật thế à? Chết rồi không dựng nói như vậy làm gì! Anh chàng tóc bạch kim nuốt nước bọt nghe khô ran. Phải đính chính lại mới được nếu không thì "sự nghiệp hàng trăm năm" sẽ khó giữ. Nhanh chóng nghĩ ra cách thoái lui, Kỳ Phong cất tiếng:

"À ừm, tôi đang luyện giọng. Hôm trước xem một vở kịch trên tivi, thấy giọng điệu người ta nói hay quá nên tập theo chứ không phải "ghen tuông" gì đâu. Tôi tập luyện ấy mà."

Lệ Chi thấy "kỳ kỳ" nhưng cũng gật gù tỏ vẻ đã hiểu. Riêng Hoàng Cường thì cứ nhìn Kỳ Phong bằng "ánh mắt ngờ vực". Tốt nhất là đừng để tên Hoàng Cường "hạch" nữa nếu không thì phiền lắm, nghĩ vậy Kỳ Phong giả vờ đứng dậy:

"Tôi lên phòng nghỉ một lát, khi nào dùng bữa thì gọi tôi xuống!"

Dứt lời anh chàng này đánh "bài chuẩn" một cách mau lẹ vì nếu để Hoàng Cường phát hiện ra điều gì thì toi. Còn Hoàng Cường thì bắt đầu nghĩ ra điều rất thú vị(!)

***

Sáng hôm sau, buổi sáng đẹp trời của ngày chủ nhật, thời điểm thích hợp để hẹn hò... Như đã định, Diệp Lệ Chi và Nguyên Quang Dương sẽ có buổi đi chơi đầu tiên. Đúng 8 giờ, Quang Dương đã lái xe hơi đến đón Lệ Chi, sau khi đã thống nhất sẽ đến đâu vui chơi thì

cả hai chạy xe đi. Trong khi đó, kể bên cột điện gần nhà Lệ Chi, Kỳ Phong và Hoàng Cường cũng phóng xe mô tô chạy theo.

Việc trước tiên muốn hẹn hò vui vẻ thì phải no bụng đã. Quang Dương đưa bạn gái mới của mình đến một tiệm ăn sang trọng. Lệ Chi được "bao" nên khỏi phải lo, còn hai anh chàng nghèo nọ thì... gương mặt có chút biến dạng. Những tiệm ăn như vậy khách hàng thường bị "chém" nhiều lắm nhưng đa số vì là người giàu nên chẳng sao. Còn người có "số phận thấp hơn" thì khỏi bàn cãi, chắc chắn sẽ bị "chém từ trên đầu chém xuống".

"Em muốn ăn món gì?"

"Tùy anh, em ăn món nào cũng được."

"Vậy anh sẽ gọi món." – Quang Dương cầm tờ thực đơn lên xem.

Cách đó mấy chiếc bàn, Kỳ Phong và Hoàng Cường cứ nhìn mãi tờ thực đơn màu hồng được thiết kế rất đẹp, món ăn rất ngon, phục vụ rất tốt và tiền cũng... rất nhiều! Người bồi bàn đứng bên cạnh dường như sắp mất kiên nhẫn, hai cậu chàng "liếc" qua và cũng thấy được điều đó. Cuối cùng, Kỳ Phong quyết định chơi sang: gọi liền ba món chất lượng cao.

"Cậu gọi nhiều thế?" – Hoàng Cường hỏi nhỏ khi tên bồi đã đi.

"Chứ bây giờ biết làm gì? Lẽ nào để người bồi bàn đứng hoài?" – Kỳ Phong bức bối – "Cũng tại tên con lươn..."

Nhắc mới nhớ, anh chàng họ Lâm nhìn sang "đối tượng". Cả hai đang ăn uống rất vui vẻ. Phải rồi, ăn xong họ sẽ đường hoàng bước ra khỏi tiệm ăn, còn Kỳ Phong và Hoàng Cường cũng phải ra thôi chỉ có điều không biết sẽ đi theo "kiểu nào".

Việc dùng điểm tâm cũng kết thúc, Quang Dương cùng Lệ Chi rời tiệm tiếp tục cuộc đi chơi. Dĩ nhiên hai kẻ theo dõi vẫn tiếp tục bám đuôi nhưng trông họ có vẻ đau khổ vì một khoảng tiền khá lớn đã đi tong.

Anh chàng nhà giàu dẫn Lệ Chi đến quán mì thương hạng. Khi vừa đọc xong bảng hiệu nhấp nháy ánh đèn Kỳ Phong lẫn Hoàng Cường đỡ không muốn nổi chiếc mô-tô. Số tiền trong người họ lại bị "gặm" mất một phần.

Tiếp, Quang Dương giới thiệu cho cô bạn gái biết quán kem hảo hạng bậc nhất. Lần này hai anh chàng nọ không dám nhìn bảng hiệu lẫn bảng giá, thà không thấy gì hết chứ nếu "ngó xem" thì đảm bảo họ sẽ "đốt trụi" cái quán này. Lúc bước vào trong các nhân viên phục vụ cứ nhìn Kỳ Phong và Hoàng Cường. Bởi họ thấy khó hiểu là tại sao hai người vừa ăn kem vừa... méo máo. Có vẻ cả hai đã trải qua khá nhiều "bất hạnh".

Thấy Lệ Chi lo lắng gì đó Quang Dương hỏi:

"Có chuyện gì sao, hay em bị gì?"

"Không, em không sao." – Lệ Chi cười lắc đầu nhưng thật ra là đang nghĩ đến "thân phận đáng thương" của hai anh chàng kia...

***

"Cô có biết ngày hôm nay chúng tôi đã "đốt" hết bao nhiêu tiền không?" – Kỳ Phong nhìn Lệ Chi một cách "trìu mến".

"Tôi không ngờ Quang Dương lại ăn những món sang trọng như vậy. Khi ăn kem xong anh ấy còn định đưa tôi đến hai, ba nơi hạng sang khác nhưng tôi từ chối. Ăn không của người ta như vậy thật

không tốt với lại tôi biết hai anh sẽ không chịu nổi." – Lệ Chi cúi đầu nói khẽ.

"Thôi, chuyện đã xong. Dù gì cũng đâu phải lỗi của cô ấy." – Hoàng Cường lên tiếng bảo vệ cô gái.

Kỳ Phong ngồi xuống ghế thở hắt:

"Nếu có thể thì cô nên bảo anh ta hạn chế đến những nơi quá sang như vậy."

"Tôi biết rồi."

***

"Em không muốn đến những nơi đó sao?"

"Em thấy mình không hợp với những nơi sang trọng."

Thấy nét mặt Quang Dương hơi buồn, Lệ Chi liền cười tươi:

"Anh đừng lo, chúng ta cứ đến những nơi bình thường như bao cặp tình nhân khác, em biết một nơi rất thú vị!"

.....

Nơi mà Lệ Chi nói chính là khu giải trí.

"Em nói ở đây thú vị sao?"

"Ừ, ở đây anh có thể ăn uống và chơi các trò chơi với một mức giá phải chăng."

Quang Dương gật gù, có vẻ như bản thân chưa bao giờ đến những nơi này, dù gì cũng nên thử xem.

Ở phía xa Hoàng Cường thấy nhẹ người:

"May mắn là Lệ Chi thuyết phục được anh ta."

Kỳ Phong cũng thở phào vì Quang Dương chịu đến đây nhưng bên cạnh đó anh thấy không vui khi nhìn anh chàng nhà giàu cùng Lệ Chi tay trong tay vui vẻ.

Lệ Chi đưa Quang Dương tham quan mọi nơi trong khu giải trí, con bé muốn anh tìm thấy niềm vui thật sự ở những nơi bình thường như thế này. Họ đã cùng nhau chơi trò chơi, xem vườn thú hoặc ngắm nhìn những đàn cá trong lòng đại dương. Để thêm chút hương vị, cả hai cùng ăn kẹo mút, kẹo bông gòn cả món mực xào thơm lừng.

"Xem ra họ rất vui!" – Hoàng Cường nhận xét.

Không cần anh chàng họ Hoàng nói ngay cả Kỳ Phong cũng thấy được điều đó. Nhìn Lệ Chi và Quang Dương nắm tay nhau vừa chơi vừa ăn, cái xuýt xoa hỏi han của cô nàng cận khi anh chàng nhà giàu bị phỏng miệng vì ăn mực nướng. Rồi nụ cười hạnh phúc của con bé lúc được Quang Dương tặng chú gấu bông, đó là phần thưởng anh có được do chiến thắng trong một cuộc chơi. Trong phút chốc, Kỳ Phong thấy ganh tị với Quang Dương. Không hiểu sao lúc này, trong lòng anh chàng họ Lâm trở nên hụt hẫng, thiếu thiếu điều gì... Mãi đứng buồn rầu vẫn vợ, Kỳ Phong giật mình khi nghe Hoàng Cường gọi.

Đi chơi mệt, Lệ Chi cùng Quang Dương vào quán kem, lần này là quán với giá "bình dân".

"Em thích ăn kem vani với quả hạnh nhân."

"Còn anh thích kem socola pha sữa."

Chiếc bàn ở gần đó, Hoàng Cường xem xong thực đơn thì quay sang cô phục vụ:

"Cho tôi ly kem táo, còn cậu bạn tôi thì một ly kem vani với quả hạnh nhân, món kem ưa thích của cậu ấy."

Cô phục vụ ghi chép lại rồi đón lấy tờ thực đơn từ tay khách. Trước khi đi cô còn cười cười rất lạ nhưng có vẻ cả hai không để ý lắm.

Kỳ Phong hầu như không rời mắt khỏi những "đối tượng" của mình. Bỗng, anh thấy Lệ Chi ăn món kem vani còn có cả quả hạnh nhân, không hiểu sao lòng lại mừng thầm:

"Hóa ra, mình và cô ấy có cùng sở thích. Thế thì xem như mình hơn tên con lươn đó rồi!"

Thế đấy, đôi lúc người ta cũng có những suy nghĩ thật trẻ con.

Hai ly kem được mang ra và thêm lần nữa, hai cậu chàng lại bắt gặp cái cười của cô phục vụ. Không những thế mà những người xung quanh cũng vậy, họ cứ xì xầm rồi lại cười. Tuy lạ nhưng hai người chẳng buồn để ý làm gì.

Dùng kem xong, cặp tình nhân rời khỏi quán. Trời đã trưa nên họ quyết định về nhà.

***

Dừng xe trước nhà Kỳ Phong, Quang Dương quay qua nhìn bạn gái, dịu dàng bảo:

"Hôm nay anh rất vui, cảm ơn em."

"Anh lại khách sáo nữa rồi, chúng ta là... là..." – Lệ Chi chột ngượng ngượng khi phải nói hai từ "người yêu".

Quang Dương cười:

"Ngày này thật đặc biệt, anh sẽ rất nhớ. Bình thường anh ít khi đi chơi thế này, nếu có thì lúc nào vệ sĩ cũng theo sát anh, chán lắm. Hôm nay được cùng em đi chơi lại không có ai bám theo như thế thì quá tốt rồi!"

Nghe vậy, đối diện Lệ Chi không cười nữa. Nó thoáng bất động vì dường như bạn suy nghĩ điều gì đấy.

Xe Quang Dương vừa chạy đi thì Kỳ Phong và Hoàng Cường xuất hiện, họ dẫn chiếc mô tô vào sân.

"Thế nào? Hôm nay chúng tôi đến khu giải trí rất vui còn hai anh?"

"Dĩ nhiên chúng tôi... cũng rất vui." – Kỳ Phong "đáp trả".

"Vậy thì tốt, tôi cứ sợ hai anh buồn chán. À, lúc này chắc hai người không có vào quán kem đâu nhỉ?"

Kỳ Phong lẫn Hoàng Cường đều ngạc nhiên trước câu hỏi đó. Anh chàng họ Lâm hỏi:

"Tại sao cô hỏi vậy?"

"Vì đó là quán kem tình nhân mà. Hai anh không đọc bảng hiệu à?"

Bấy giờ, hai anh chàng nọ mới lập tức té ngửa. Thấy sắc mặt khác thường của họ, Lệ Chi liền dò hỏi:

"Đừng nói là... hai anh vào ăn kem nhé?"

"Vì mãi đi theo nên chúng tôi không đọc bảng hiệu thế là vào ăn luôn. Thảo nào cứ thấy mọi người cười cười."

"Đây là quán kem dành cho tình nhân, lúc nào cũng chỉ có trai và gái thôi. Hai anh cùng là con trai thế mà lại vào người ta không cười mới lạ." – Lệ Chi bật cười.

"Cô còn cười, tại cô cả đấy!" – Kỳ Phong bực mình.

"Sao lại tại tôi, là hai anh "xón xác" chứ bộ." – Hể mà nhìn sang Kỳ Phong là Lệ Chi cứ cười miết.

"Cô nhìn tôi cười hoài vậy?"

"Xin lỗi nhưng mà cứ tưởng tượng cảnh hai anh cùng ngồi ăn kem, đã thế trông anh hơi hơi giống con gái nên... tôi không nhịn được. Buồn cười quá!" – Lệ Chi cười lớn hơn.

Kỳ Phong định nói lại thì bất chợt anh thấy nụ cười của Lệ Chi. Nhớ lúc nãy cô mỉm cười hạnh phúc khi đi chơi với Quang Dương nên Kỳ Phong bực bội, nhưng bây giờ chính anh lại làm cô cười hạnh phúc như thế. Tự dưng, lòng anh chàng họ Lâm cũng vui.

Thấy anh chàng tóc bạch kim im lặng, Lệ Chi bèn lên la:

"Sao thế, giận rồi à, hay tự ái?"

"Tôi không nhỏ nhen thế đâu." – Kỳ Phong bước vào nhà.

Lệ Chi chạy theo và không ngừng chọc:

"Sao, tôi thấy mặt anh tím tái lắm chắc đang rất giận đúng không?"

"Đã bảo tôi không giận..."

Nhìn theo bóng dáng hai người bạn, Hoàng Cường cười lắc đầu.

LỜI HỨA THỦY CHUNG

Võ Anh Thơ
dtv-ebook.com

Chương 12: "Giận Lươn Chém Bạn"

"Đã hơn 9 giờ rồi mà chẳng thấy bóng dáng Diệp Lệ Chi và tên con lươn đó. Rõ ràng giờ đi hẹn là 8 giờ." – Kỳ Phong không ngừng nhìn đồng hồ đeo tay, sốt ruột.

"Nhấn nài chút đi, có thể họ bận chuyện gì đó." – Hoàng Cường "vỗ về" cậu bạn đang mất kiên nhẫn.

"Không phải tởn nóng lòng mà là có chuyện gì đấy rồi. Nếu đến trễ thì nửa tiếng là nhiều đằng này lại hơn một tiếng. Chưa kể, nếu có đến trễ thì Lệ Chi cũng phải gọi điện chứ!" – Anh chàng họ Lâm trình bày những lý do như muốn xóa đi nghi ngờ của bạn về mình.

"Cậu nói cũng có lý, kỳ lạ thật!"

Kỳ Phong nghĩ thầm, chẳng biết hai người lại bày trò gì nữa đây.

Chợt, "Reng, reng!" chuông điện thoại của Hoàng Cường vang lên khiến cả hai giật mình. Anh chàng họ Hoàng bắt máy, vừa nghe giọng ở bên đầu dây thì anh thốt lên:

"Lệ Chi!"

Ngay lập tức, mắt Kỳ Phong liền quắt qua, nhìn chăm chú như muốn tìm hiểu sự tình thế nào. Nhưng cả hai to nhỏ gì đấy nghe không được. Tên Hoàng Cường này nói chuyện điện thoại mà làm như tình báo ấy chẳng nghe được gì cả, Kỳ Phong lăm bằm.

Hoàng Cường gác máy, chỉ chờ có thể là anh chàng "hứng chí" kia đã hỏi liền:

"Sao, Lệ Chi nói gì?"

"À cô ấy nói..." – Chợt, Hoàng Cường ngưng lại vì trong đầu lóe lên một ý tưởng vô cùng thú vị.

"Này, sao không nói tiếp?"

"Ừm, Lệ Chi bảo rằng không muốn hai chúng ta theo dõi nữa nên đã đổi điểm hẹn, cô ấy xin lỗi vì gọi điện trễ."

"Cái gì? Đổi điểm hẹn là thế nào?" – Kỳ Phong thấy sực sôi – "Mà tại sao lại đổi, tại sao không muốn chúng ta theo dõi?"

"Bình tĩnh nghe tớ trình bày đây. Lệ Chi nói rằng: Quang-Dương-của-tôi cứ ngỡ là đi chơi không bị ai bám đuôi nhưng kỳ thực thì có hai người chúng ta theo dõi. Lệ Chi còn nói không muốn có lỗi với Quang-Dương-của-tôi nên quyết định không cho chúng ta theo." – Hoàng Cường thỉnh thoảng hơi "cao giọng" nhằm nhấn mạnh "cụm từ quan trọng".

"Sao cơ? Xưng hô thân mật thế à? Con-lươn-của-tôi ư?" (chẳng biết lỗi tại anh chàng này có vấn đề gì không, Quang Dương mà cứ nói là con lươn T_T).

Kỳ Phong bức tức đến nổi hằm hằm bỏ đi về nhà không nói thêm câu nào. Còn cậu bạn thân thì đứng khoanh tay cười thích thú trước sự nóng nảy của Kỳ Phong. Sự thật thì cuộc nói chuyện của hai người diễn ra như sau:

"Hoàng Cường hả, xin lỗi vì tôi đã đổi điểm hẹn rồi!"

"Tại sao vậy?"

"Lần trước nghe Quang Dương nói, anh ấy đi chơi rất vui vì không bị ai bám đuôi, nhưng thật ra anh ấy đâu biết rằng mình bị theo dõi. Tôi đã lợi dụng Quang Dương nên tôi muốn anh ấy có những cuộc đi chơi đúng nghĩa. Anh nói với Kỳ Phong giúp tôi nhé, hai anh không cần theo dõi chúng tôi nữa đâu."

Chỉ đơn giản thế thôi làm gì có cụm từ "Quang Dương của tôi". Thế mới nói anh chàng này có nhiều lúc vô cùng hiểm ác.

***

Về đến nhà được nửa tiếng nhưng Kỳ Phong cứ đứng ngồi không yên, bởi đang lo lắng không biết cuộc hẹn hò của hai người nọ diễn ra như thế nào. Không có mình giám sát không biết là có xảy ra chuyện gì không đây, Kỳ Phong nghĩ thầm. Và chính ý nghĩ đó khiến anh càng lo lắng hơn.

Hoàng Cường nằm trên ghế sofa, thấy buồn bèn ngồi dậy bật tivi.

"Cậu mở tivi làm gì vậy???" – Giọng Kỳ Phong quát ầm làm Hoàng Cường giật mình.

"Thì tớ buồn muốn xem tin tức."

"Vì sao cậu lại buồn? Cậu có gì đâu phải buồn?"

"Ô hay, cậu hỏi lạ thế? Buồn vì chán, mà cũng đâu cần có lý do mới buồn."

Nghe cậu bạn nói chí lý, Kỳ Phong bắt đầu thấy lúng túng nhưng vẫn ngoan cố:

"Buồn thì cậu cứ buồn, mở tivi làm gì?"

"Tớ chán nên mở tivi xem, nhưng sao cậu lại "hạch" tớ về chuyện này?"

"Tớ bực bội nên nói đấy!" – Kỳ Phong bỏ đi lên phòng mặc anh chàng họ Hoàng vẫn ngơ ngác không hiểu chuyện gì.

Đây được gọi là "giận cá chém thớt". Không! Trong trường hợp này thì nên gọi là "giận lươn chém bạn" mới đúng. (O.O)

... Nằm trong phòng mà lòng Kỳ Phong vẫn không yên. Tâm trạng anh cứ lo nghĩ mãi, lòng thì nặng trĩu. Cuối cùng, anh quyết định gọi điện cho Lệ Chi.

« Alo, Diệp Lệ Chi nghe đây! »

"Lệ Chi! Sao cô lại đổi địa điểm hẹn?" – Giọng Kỳ Phong y như tra khảo tội phạm.

« Ủa, Hoàng Cường không nói với anh sao? »

"Nói rồi nhưng tôi... nhưng tôi..."

« Nhưng thế nào? » Lệ Chi ngạc nhiên hỏi.

"Không nói chuyện này nữa, bây giờ tôi muốn cô về nhà nấu bữa trưa, tôi đói rồi!"

« Chưa mười giờ mà nấu nướng gì, với lại bình thường mười hai giờ anh mới đói. »

"Hôm nay tôi đói sớm hai tiếng không được à? Tóm lại, cô về đi."

« Không được, tôi hứa với Quang Dương sẽ đi chơi đến mười một giờ nên không thể về. »

"Thế cô bỏ tôi chết đói à?"

« Anh ăn tạm gì đi, một tiếng sau tôi về sẽ nấu bữa trưa cho, thế nhé. »

Kỳ Phong định nói tiếp nhưng Lệ Chi đã tắt máy.

"Cái cô này! Ham đi chơi với tên con lươn lắm chắc! Bực mình thật!"

Kỳ Phong ngã xuống giường. Chưa kịp nghĩ gì thì anh chàng bỗng nghe Hoàng Cường nói chuyện với Ánh Nga qua điện thoại:

"Chiều nay em bận à? Nhưng em có nghỉ giữa giờ, phải không? Vậy chúng ta sẽ hẹn nhau lúc đó."

Đầu dây bên kia nói gì đấy, Hoàng Cường lại tiếp:

"Có gì đâu mà ít, một tiếng cũng đủ để chúng ta "bày tỏ tình cảm" và còn "làm nhiều chuyện khác nữa!"

"Làm nhiều chuyện khác" ở đây có thể người ta nói theo nghĩa trong sáng thế nhưng Kỳ Phong lại nghĩ theo ý đen tối. Nhiều chuyện khác là chuyện gì? Lệ Chi cũng một tiếng nữa mới về vậy cô ấy và tên con lươn cũng có thể "làm nhiều chuyện" lắm chứ. Nắm tay, ôm nhau, hôn nhau và... còn thân mật hơn nữa. Không thể được, nếu để xảy ra "chuyện gì" thì sao, phải gọi Lệ Chi về.

« Kỳ Phong, lại chuyện gì vậy? »

"Thì tôi đói bụng, cô mau về nhà cho tôi!"

« Đã bảo tôi không về, anh bị sao thế? »

"Tôi không bị gì cả, cô có về không? »

« Không về! Anh đừng gọi điện nữa! »

Tiếng "Píp! Píp" vô tình vang lên làm Kỳ Phong tức điên. Nói thế nào Lệ Chi cũng không về. Anh chàng tóc bạch kim tự nhủ sẽ không nghĩ gì nữa, đứng đi ngủ thôi. Kỳ Phong lên giường nằm xuống nhắm mắt lại. Nhưng quái ác là càng nhắm mắt thì những sự việc anh chàng này suy diễn từ cuộc hẹn hò của Lệ Chi và Quang Dương cứ lớn vồn.

Tức mình Kỳ Phong ngồi dậy, có lẽ nên ra ngoài đi dạo cho khoay khoả. Vừa bước ra khỏi phòng thì đột nhiên Kỳ Phong nghe "Rầm!" âm thanh ngã vang lên rất lớn, anh liền đưa mắt nhìn xem chuyện gì đã xảy ra. Hóa ra là Hoàng Cường trượt chân ngã từ trên cầu thang xuống.

"Ui da, đau chân quá!"

Một ý nghĩ lóe sáng trong đầu Kỳ Phong khi nghe tiếng than thở của cậu bạn thân. Anh chàng họ Lâm lấy điện thoại gọi cho Lệ Chi.

« Này Kỳ Phong, tôi đã nói sẽ không về, anh... »

"Tôi gọi cô về không phải để nấu bữa trưa nữa." – Kỳ Phong ngắt lời cô gái – "Hoàng Cường ngã xe, chân cậu ấy bị thương rất nặng và bây giờ đang làm sốt. Tôi không biết phải làm gì."

« Anh ấy bị nặng vậy sao? Hay anh đưa đến bệnh viện đi! »

"Dĩ nhiên nhưng một mình tôi làm sao vừa đưa cậu ấy vào bệnh viện vừa nấu cháo cho cậu ấy, lại còn nhà cửa ai sẽ trông coi?"

« Thôi được rồi, tôi sẽ về! »

"Ừm, cô về mau nhé."

Cúp máy xong, Kỳ Phong nhếch đôi lông mày, cái nhìn gian hết sức nói, cười khoái chí.

Cửa mở, Lệ Chi chạy vào trong với vẻ lo lắng. Thấy Hoàng Cường ngồi trên ghế, con bé liền chạy đến hỏi han:

"Anh lái xe thế nào mà để bị ngã vậy? Vết thương làm sốt thì không thể coi thường đâu. Sao Kỳ Phong còn chưa đưa anh đi bệnh viện?"

"Lệ Chi, cô nói gì tôi không hiểu?"

"Thì Kỳ Phong gọi điện bảo là anh bị ngã xe, vết thương còn làm sốt gì đó, nghe vậy tôi lập tức chạy về đây."

Hoàng Cường gãi đầu:

"Tôi bị ngã nhưng không phải ngã xe mà ngã từ trên cầu thang xuống, chân chỉ bị xước nhẹ chứ đâu có bị thương nặng càng không làm sốt gì cả."

"Thế thì tại sao Kỳ Phong..." – Lệ Chi ngó ra.

Đúng lúc, Kỳ Phong bước ra khỏi phòng.

"Cô về rồi à?"

"Kỳ Phong, sao anh nói với tôi..."

Anh chàng tóc bạch kim lại cắt lời:

"À xin lỗi, tôi nghe tiếng ngã lớn quá tưởng Hoàng Cường ngã xe nên mới nói vậy."

"Nhưng anh còn nói vết thương làm sốt."

"Vết thương gì chứ, có lẽ cô nghe lầm đấy. Chắc chỗ cô đi hẹn ồn ào quá chứ gì?"

"Rõ ràng tôi nghe anh nói như vậy không thể nhầm được."

"Thôi, đừng bàn về vấn đề này nữa." – Kỳ Phong xua tay – "Dù gì cô cũng đã về vậy chuẩn bị bữa trưa luôn nhé!"

Dứt lời Kỳ Phong quay lưng đi lên phòng cùng nụ cười đắc ý.

Khỏi nói, Lệ Chi bực mình vô cùng, thật không hiểu anh chàng này bị gì nữa.

=FR[,

LỜI HỨA THỦY CHUNG

Võ Anh Thơ
dtv-ebook.com

Chương 13: Kỳ Phong Tập Chạy Xe Đạp

"Mình không thể cứ làm cái chiêu gọi điện bảo về nấu bữa trưa mãi được. Phải nghĩ ra cách nào đó tiện lợi hơn nhưng là cách gì đây?" – Kỳ Phong vừa dạo bước trong sân vườn vừa nghĩ mưu kế.

Anh chàng ranh ma này đang cố gắng tìm cách để có thể giám sát được cuộc hẹn hò của Lệ Chi và Quang Dương. Để xem Lâm Kỳ Phong sẽ lại giở chiêu gì.

"Chắc mình nên giả vờ đồng ý với cách làm của Lệ Chi nhưng bên cạnh đó mình sẽ lén lút theo dõi. Muốn làm được điều đó mình phải tập lái xe. Xe mô-tô rất nguy hiểm với lại không nên để Hoàng Cường biết vì vậy xe đạp là tiện lợi nhất. Mình sẽ tập chạy xe đạp nhưng tập ở đâu và kiếm đâu ra chiếc xe đây?"

Anh chàng họ Lâm bắt đầu suy nghĩ miên man. Rồi chợt, Kỳ Phong nhìn sang sân nhà bên cạnh, chẳng biết thấy gì mà anh cười gian xảo.

... Kỳ Phong quay sang bên, cười:

"Thế nhé, chúng ta thỏa thuận như vậy đi!"

Kế bên, thằng bé trạc bảy tám tuổi giương mắt nhìn:

"Em cũng thích ăn kẹo lắm nhưng mà em thích ngồi xe đạp hơn. Anh trả xe cho em đi!"

Hóa ra anh chàng tóc bạch kim này đang dụ dỗ một cậu bé để cướp xe của nó.

"Ngoan, anh sẽ đưa thêm tiền để em mua thêm bánh kẹo đãi bạn bè. Anh chỉ mượn xe em ba tiếng thôi rồi anh sẽ trả!" – Kỳ Phong buông lời ngon tiếng ngọt.

"Không, em không chịu đâu." – Thằng bé lắc đầu – "Xe em nhỏ xíu hà, anh mà ngồi thì gãy xe mất."

Kỳ Phong nhìn lại chiếc xe đạp, quả thật nó hơi nhỏ một tí so với thân hình của anh. Xe đạp của đứa trẻ bảy tuổi mà. Nhưng nếu trả xe lại thì làm sao tập lái xe được. Nghĩ vậy anh chàng tiếp tục dụ ngọt:

"Anh hứa sẽ không làm gãy xe, được chứ. Thế nên em cho anh mượn một tí, một tí thôi."

"Em không chịu, anh trả xe đi!" – Thằng bé bắt đầu giãy nảy.

Kỳ Phong đang cười, thấy thái độ của bướng bỉnh của đứa trẻ, liền chuyển sang mặt đe dọa, giọng nói có chút kinh dị:

"Nhóc nghe lời đi, đừng để anh phải đóng vai ác!"

Cậu bé nọ chợt nhiên hơi hoảng trước gương mặt không thiện cảm của vị khách lạ. Nó gật đầu nhưng xem ra có vẻ bất loạn:

"Được anh cứ mượn đi..."

"Có thể chứ, đây anh đưa tiền để em mua kẹo."

Nhận tiền từ tay Kỳ Phong xong, thằng bé bước ra khỏi sân nhà anh với gương mặt ỉu xiu, buồn xo. Thế mới nói anh chàng Lâm Kỳ

Phong này có nhiều chiêu quái ác!

Còn lại một mình trong sân, Kỳ Phong bắt đầu tập chạy xe đạp. Việc tập lái xe không đơn giản như anh nghĩ. Đạp bàn đạp được mấy cái xe lăn bánh chưa được nửa vòng thì ngã. Nhưng điều đó không quan trọng, thứ quan trọng được đề cập ở đây là thấy thân hình to lớn của Kỳ Phong ngồi trên chiếc xe bé tí kia quả thật ai cũng phải cười. Vậy mà anh chàng này vẫn can đảm lái xe trong sân nhà.

Sau mấy trăm lần ngã lên ngã xuống thì Lâm Kỳ Phong có vẻ đã lái được tạm tạm. Vì lúc nhỏ anh cũng có đi xe đạp nhưng sau đó thì bỏ, do bỏ lâu quá nên sau này lớn lên không đi được xe nữa. Bây giờ tập lại tuy hơi khó nhưng dường như tập nhanh hơn bọn trẻ nhỏ.

Chợt, thằng bé, chủ nhân chiếc xe đạp đi vào sân:

"Anh ơi, trả xe cho em ba tiếng đã trôi qua rồi!"

Kỳ Phong nhìn lại đồng hồ, lúc mượn xe là tám giờ ba mươi phút bây giờ là mười một giờ ba mươi phút quả nhiên ba tiếng đã qua. Bản thân còn muốn tập thêm nên anh chàng liền thỏ thẻ:

"Anh tập sắp xong rồi, em cho anh mượn thêm một chút nhé. Khoảng một tiếng nữa thôi đến lúc đó anh sẽ trả!"

"Không được anh đã hứa chỉ mượn trong ba tiếng, em không cần biết gì hết anh trả xe cho em mau!"

Thái độ thằng bé có vẻ quyết liệt nên Kỳ Phong chuyển sang chiêu năn nỉ:

"Anh xin em đó, cho anh tập thêm một chút, nửa tiếng nữa nhé?"

Chợt, Kỳ Phong thấy thằng bé cứ nhìn nhìn gì đó sau lưng mình, khó hiểu nên anh liền quay lại xem sao. Gương mặt anh chàng tóc bạch kim đột nhiên biến dạng nặng nề, lúc đó thấy đất trời quay cuồng, một nỗi nhục nhã đang dâng trào. Chưa bao giờ Kỳ Phong ước mình hãy biến thành con chuột chũi đào đất chui tọt xuống đó luôn cho rồi. Ước muốn "giản dị" ấy chưa khi nào mãnh liệt như lúc này.

Lệ Chi đang ngồi trên chiếc xe đạp và giương mắt nhìn anh bạn đầy ngỡ ngàng. Trong thoáng chốc, con bé bất động không biết chuyện gì đang diễn ra nữa.

"Lâm Kỳ Phong, anh làm cái trò gì vậy?" – Một giây sau, Lệ Chi chợt tỉnh rồi hỏi liền.

Tuy nhục nhã nhưng Kỳ Phong vẫn phải trả lời:

"Cô không thấy à? Tôi đang tập... tập lái... lái... xe đạp!"

Lệ Chi quay mặt đi cười, cái nụ cười "không ngờ trên đời này lại có chuyện như vậy". Xong, con bé quay trở lại, tiếp:

"Tôi đi chiếc xe như thế năm tám tuổi, sau đó mười hai tuổi thì tôi đã không ngồi vừa nữa rồi. Còn anh, Lâm Kỳ Phong, anh bao nhiêu tuổi mà có thể "dũng cảm" ngồi trên chiếc xe đó vậy?"

"Thì tôi hai mươi ba tuổi, thế thì đã sao?" – Anh chàng họ Lâm có vẻ chưa hiểu rõ vấn đề.

"Hai mươi ba tuổi? Anh đã lớn như thế mà ngồi trên chiếc xe của đứa trẻ bảy tuổi nhìn giống như là "con voi mà ngồi trên lá cây" ấy!"

Mặt Kỳ Phong bốc lửa:

"Diệp Lệ Chi! Cô sĩ nhục tôi vừa phải thôi, tôi muốn tập lái xe thì có gì là xấu?"

Lệ Chi thấy khó hiểu:

"Nếu muốn tập lái xe thì sao anh không ra đầu phố mượn xe đạp hoặc nếu không anh có thể hỏi mượn xe của tôi, vậy mà anh lại đi cướp xe của đứa trẻ bảy tuổi."

"Ai nói tôi cướp? Tôi và nó giao dịch hàng hoàng đấy!" – Kỳ Phong "liếc sang" thằng nhỏ.

Thằng bé tội nghiệp vì sợ nên gật đầu.

Kỳ Phong ngênh mặt lên như thể muốn bảo mình không nói láo. Thở dài, Lệ Chi lắc đầu:

"Thôi anh trả xe cho nó đi, tôi cho anh mượn xe."

Bây giờ nổi nhục lên tận đầu rồi đành phải trả xe thôi, anh chàng tóc bạch kim trao xe cho đứa trẻ rồi đến bên cô bạn nhận xe..

"Tôi vào nhà nấu cơm đây, anh cứ từ từ mà tập." – Lệ Chi lấy thức ăn trên rổ xe xuống.

Cô nàng cặm quay bước đi, được một đoạn liền xoay lại hỏi:

"Kỳ Phong, có cần gắn thêm hai bánh xe nhỏ phía sau không để thành xe bốn bánh cho dễ chạy không?"

Biết cô gái giấu cọt mình, Kỳ Phong nghiêng răng:

"Diệp Lệ Chi!"

Lệ Chi cười bỏ chạy vào trong. Kỳ Phong làm bầm, nhìn qua chiếc xe của cô gái nghĩ:

"Tập xe của người lớn nếu ngã chắc đau lắm đây."

Chợt, anh chàng thấy đứa bé khi nãy nhìn mình. Có lẽ nó đang chờ xem "cậu bé to xác" này sẽ lái xe đạp của người lớn như thế nào. Dĩ nhiên Lâm Kỳ Phong hiểu và sẽ không để bị sỉ nhục thêm một lần nào nữa thế nên anh dẫn xe ra tận đầu phố (ở nơi hoang vắng không có ai). Chẳng biết Kỳ Phong tập thế nào nhưng thôi vấn đề này không còn gì quan trọng để bàn nữa...

***

"Chà mùi thức ăn thơm quá, làm bụng kêu ầm ỹ!" – Hoàng Cường nhìn thèm những món ăn được dọn lên bàn.

"Vậy thì anh ăn mau kẻo nguội." – Lệ Chi tháo tạp dề, ném bừa lên cái rổ quần áo.

Lệ Chi đi lại bàn ăn, vừa ngồi xuống thì Kỳ Phong bước vào. Xem ra việc tập lái xe có vẻ khó khăn nên trông gương mặt anh chàng rất mệt mỏi.

"Cậu làm gì từ sáng đến giờ thế?" – Hoàng Cường nhai nhóp nhép, quay sang hỏi.

Không thể để cậu bạn biết mình đang tập lái xe, nếu không sẽ lại bị nhục thêm lần nữa. Nghĩ thế, Kỳ Phong bịa đại một lý do:

"Tớ đến Hội xem lại vài thứ."

Tiếng ai đang cười khúc khích, Kỳ Phong nhìn qua thì ra là Lệ Chi, bởi cô bạn này biết rõ sự tình nên bật cười trước lời nói dối của anh.

"Có chuyện gì vui mà cô cười?" – Anh chàng họ Hoàng ngạc nhiên.

"Không, cũng chẳng có gì."

Lệ Chi nhún vai rồi lén nhìn lên Kỳ Phong, thấy anh dường như đang bị què. Anh chàng tóc bạch kim ngồi xuống với vẻ bực bội.

"Anh "đi Hội" về chắc mệt lắm, ăn nhanh kéo đói!"

Giọng điệu Lệ Chi quả nhiên là giễu cợt Kỳ Phong.

"Ừ, cảm ơn cô." – Kỳ Phong cười giả vờ, tay cầm đũa, mắt "liếc" đối phương.

Lệ Chi cười thầm, tiếp tục bữa ăn dang dở.

Cả ba đang ăn thì "Reng! Reng!" chuông điện thoại reo, Lệ Chi cầm lên xem là ai gọi. Xem xong cô nàng đứng dậy bảo đi nói chuyện điện thoại một lát.

"Là Quang Dương đấy!" – Hoàng Cường nói khi bóng cô gái đã khuất.

"Sao cậu biết?"

"Hồi nãy chuông đổ, tớ nhanh chóng nhìn vào màn hình điện thoại, thấy hai chữ Quang Dương!"

Mắt đảo tới đảo lui, Kỳ Phong gác đũa, nhồm người:

"Tớ vào phòng vệ sinh!"

"Ừ, tớ biết rồi, cậu lúc nào chả "đi vệ sinh"!"

Câu nói kia có vẻ kỳ lạ, ý Hoàng Cường là gì?! Nhưng thôi không nghĩ ngợi nữa, còn có "việc trọng đại" hơn.

Kỳ Phong vừa rời đi thì Hoàng Cường đã cười thích thú.

Trong phòng vệ sinh, Lệ Chi trò chuyện qua điện thoại với Quang Dương. Bên ngoài, Kỳ Phong áp tai nghe lén. Cô gái họ Diệp nói nhỏ quá làm anh chàng chả nghe được giả cả.

"Hừ, nói điện thoại sao không nói lớn cho người ta nghe với, làm gì cứ thủ thỉ, giống hệt Hoàng Cường, bực mình, không nghe gì hết!" – Kỳ Phong có vẻ mất kiên nhẫn.

Anh chàng họ Lâm bèn nhón chân lên, nhìn qua khe hở phía trên, giữa cánh cửa phòng với trần nhà, cốt có thấy được tình hình bên trong. Nhón một lúc, chân Kỳ Phong muốn rút gân, đau và mỏi không chịu thấu. Thế là chàng trai ranh ma liền đưa mắt nhìn xung quanh có vật gì "hỗ trợ" cho mình. May quá, ngay góc sát tường, một chiếc ghế cao hiện diện, chẳng cần nghĩ nhiều, anh bắt ghế cạnh cửa phòng rồi leo lên, đồng tai nghe.

Tuy giọng Lệ Chi rất nhỏ nhưng Kỳ Phong vẫn nghe loáng thoáng nào là chiều nay 2 giờ, công viên lần trước, đi chơi. Đúng là khi người ta đã muốn thì cái gì cũng làm được! (>_<")

Thấy Lệ Chi có dấu hiệu sắp xong, lập tức Kỳ Phong nhanh chóng leo xuống, dẹp ngay chiếc ghế. Toan bước ra ngoài nhưng nghĩ gì đấy, anh đi lại gần, áp tai nghe để chắc chắn rằng cô bạn không nói gì thêm.

"Rầm!" Tiếng động rất lớn vang lên, hóa ra Lệ Chi mở cửa phòng vệ sinh và vô tình cửa đập ngay vào mặt "kẻ nghe lén".

"Anh làm gì ở đây thế?" – Lệ Chi tròn xoe mắt.

Đối diện, Kỳ Phong đang quay mặt vào tường bởi không muốn cô nàng thấy gương mặt đỏ ngầu vì bị đập trúng.

"À, tôi... định xem thử cái cửa này có bị hư không." – Dù rất đau nhưng anh vẫn giả vờ đưa tay rờ rờ cánh cửa.

"Vậy tôi ra ngoài trước."

"Ừ cô ra đi, tôi ở lại xem một tí rồi ra sau."

Khẽ nhún vai, Lệ Chi rời khỏi phòng. Chỉ chờ có thế, Kỳ Phong xoay lại, ôm mặt:

"Trời ơi, đau quá! Cái cửa chết tiệt...!"

Hoàng Cường kinh ngạc khi cậu bạn đi đến với gương mặt đỏ bầm (không phải đỏ thường).

"Mặt cậu sao thế này?"

"À... ừm... tớ không cẩn thận nên va trúng tường."

Ngồi đối diện, Lệ Chi tặc lưỡi, lắc đầu:

"Sao anh đi đứng bất cẩn vậy, lớn già đầu rồi chứ có phải nhỏ nhít gì đâu. Lát nữa tôi cho anh mượn bôi thuốc, thoa mấy lần là khỏi."

"Cám ơn cô."

Giọng Kỳ Phong khá hậm hực bởi nguyên nhân của vụ va đập này là do cô gây ra chứ ai.

Tự dưng, Hoàng Cường cười ngặt:

"Chà không ngờ cậu "đi vệ sinh" mà lại "dữ dội" như vậy!"

Kỳ Phong, một lần nữa khó hiểu trước câu nói ẩn ý của bạn vì nó chứa nhiều cụm từ kỳ quặc.

>Cáp/,

LỜI HỨA THỦY CHUNG

Võ Anh Thơ
dtv-ebook.com

Chương 14: Kẻ Phá Đám

Trưa hôm ấy, khí trời mát mẻ, lòng ai cũng vui phơi phới. Riêng có kẻ thì không, tâm trạng kẻ này đang phập phồng, lo sợ điều gì chẳng rõ.

Kỳ Phong mặc chiếc áo khoác màu đen, bên trong là áo thun trắng. Ngó anh chàng thật nổi bật giữa lùm hoa màu đỏ rực. Đơn giản nơi Kỳ Phong núp là trum tâm chú ý của nhiều người, họ khó hiểu vì anh không ngắm hoa mà ngồi lấp ló, ắt hẳn có chuyện mờ ám đây.

Kỳ Phong nhớ lại các cụm từ đứt quãng nghe được sáng nay trong phòng vệ sinh.

"Lạ thật, mình nghe rõ ràng chiều nay 2 giờ, công viên lần trước, đi chơi, ghép lại sẽ ra "Chiều nay đúng 2 giờ, hẹn tại công viên lần trước, chúng ta đi chơi!". Chính vì thế, mình khẳng định Lệ Chi và tên con lươn sẽ hẹn gặp ở đây, nhưng sao giờ chưa đến?"

Anh chàng họ Lâm cứ mãi ngẩn ngừ mà không biết rằng, sự thật, anh đã đến sớm hơn nửa tiếng. Người theo dõi còn đi sớm hơn cả người bị theo dõi. (T__T)

"Lệ Chi, chúng ta đến băng ghế kia ngồi nhé."

"Ừ, được đây!"

Lỗi tai Kỳ Phong chợt nhiên to lên một cách lạ thường khi nghe câu trò chuyện của hai người nào đó. Lập tức anh vớ lấy tờ báo, đưa lên qua đầu, vờ như xem tin tức.

Bóng hai người kia vừa đi ngang qua, Kỳ Phong từ từ hạ tờ báo xuống ngó thử quả nhiên là Lệ Chi cùng với Quang Dương. Cả hai ngồi xuống băng ghế phía xa, nói chuyện rất rôm rả, trông vui vẻ lắm.

Kỳ Phong quan sát tỉ mỉ, mắt không rời đối tượng, hiển nhiên là trong tâm trạng bức bối. Tại sao tên con lươn kia được thoải mái trò chuyện thật sung sướng còn anh thì phải rình rình mò mò thế này?

Bất chợt, mắt Kỳ Phong xéch lên, cái nhìn như tia điện khi trông Quang Dương nắm tay Lệ Chi, nâng niu một cách nhẹ nhàng. Chưa hết, anh chàng nhà giàu còn quàng tay lên vai cô gái kéo gần lại. Về phía Lệ Chi, con bé không phản ứng gì trái lại còn cười cười ra vẻ sướng mê.

Thấy tình hình ra vẻ khẩn cấp, Kỳ Phong liền kéo cái nón áo khoác lên trùm hết mái đầu nhằm che mái tóc dài màu bạch kim. Để kỹ hơn, anh thò tay lấy chiếc kính mát đen đeo vào. Về phần hóa trang xem như ổn, tiếp anh chàng giữ trong tay tờ báo, bước ra khỏi lùm hoa, tiến về phía băng ghế, nơi hai người nọ ngồi.

Đang tâm tình vui vẻ thì Lệ Chi, Quang Dương nghe một giọng nói vang lên:

"Xin lỗi hai cô cậu, tôi ngồi ở đây được chứ?"

Người đó vừa nói vừa chỉ tay vào chỗ ở giữa Lệ Chi và Quang Dương. Ai vô duyên thế nhỉ, không thấy người ta là một cặp sao? Có chứ! Người này không những thấy mà còn biết rất rõ là đằng

khác chỉ là vì chướng mắt nên định bụng phá đám. Là Lâm Kỳ Phong chứ ai vô đây!

Lệ Chi lẫn Quang Dương đều nhìn nhau vẻ ái ngại. Chưa kịp để họ trả lời thì Kỳ Phong đã ngồi xuống, chen vào giữa cả hai.

"Ồ cảm ơn nhé, cô cậu thật tốt bụng."

Bất ngờ trước hành động "vô cùng có duyên" của người lạ, cặp tình nhân trẻ tỏ ra hơi "xúc động".

"Hai người xem báo hôm nay chưa?"

Vừa bắt chuyện sau khi đã "chơi" trò chen ngang, Kỳ Phong thật ghê gớm.

"À, chúng tôi chưa xem." – Quang Dương cười, vẻ lúng túng.

"Tiếc thế à?" – Kỳ Phong thở dài – "Báo đăng nhiều tin lắm, có cả việc các cặp tình nhân hẹn trong công viên bị kẻ xấu cướp của rồi... cắt cổ đấy!"

Trời ạ, chả biết anh chàng này đào đâu ra tin nóng hổi này nữa, dường như cố ý đe dọa hai người kia. (*__O)

Lệ Chi đảo mắt:

"VẬY Ờ, nhưng trường hợp đó rất ít khi xảy ra, vì họ hẹn hò nơi vắng vẻ lại vào buổi tối nên dễ gặp chuyện xui xẻo."

Kỳ Phong vẫn tiếp tục:

"Chưa hẳn, ngay cả buổi sáng, ở nơi đông người vẫn xảy ra tình huống không may ấy."

"Nói vậy thôi chứ ở chốn đông người chẳng kẻ xấu nào lại dám ra tay để bị tóm!" – Quang Dương khẳng định lập luận của bạn gái là đúng.

"Hừ, bênh nhau ư?" – Kỳ Phong nhủ thầm, xong cất tiếng – "Dĩ nhiên, chúng không dám ra tay trực tiếp mà ra tay thật thận trọng không ai nghi ngờ."

"Ra tay thế nào?" – Lệ Chi nghiêng đầu.

"Này nhé, hắn sẽ giả vờ là người vô tình đi ngang qua, sau đó làm như ngẫu nhiên, hắn chen vào giữa cặp tình nhân, tiếp tục bắt chuyện hỏi han và nhân lúc họ sơ hở sẽ ra tay chớp nhoáng. Đây, xem như tiêu đời, chẳng kịp kêu cứu!"

Kỳ Phong say sưa giảng giải mà chẳng hay những gì anh nói nãy giờ trông rất giống mình.

Thấy Lệ Chi lẫn Quang Dương giương mắt nhìn chăm chăm, Kỳ Phong ngạc nhiên:

"Sao, hai vị thấy khó hiểu chỗ nào?" (^O^)

"Không, chúng tôi hiểu..." – Hai người nọ đáp nhanh, đồng thời không giấu nổi vẻ bối rối.

"À tôi nhắc nhở thêm nhé." – Anh chàng họ Lâm thở thè – "Những kẻ có ý đồ xấu thường rất dễ nhận ra vì hắn ăn mặc vô cùng kỳ dị. Đa phần hắn hay mặc mấy bộ áo đen kín mít, nhiều tên còn tài tình hơn, đeo cả kính đen để che giấu..."

Kỳ Phong ngưng bật vì hai người kia đã biến đi đâu mất. Anh ngó dáo dác, chắc chưa hiểu ra vấn đề qua những lời nói khi nãy của

mình.

Bỗng phía xa xa, Kỳ Phong thấy một chiếc xe hơi màu đen, rất giống xe của Quang Dương, lăn bánh đi rất nhanh.

"Trời ạ...! Đi mà không báo gì cả!"

Anh chàng tóc bạch kim ném tờ báo lên rổ xe đạp, là xe của Lệ Chi, rồi mau chóng leo lên, phóng xe như bay ra đường.

Sáng nay tập đi xe còn ngã lên ngã xuống, giờ nhìn Kỳ Phong chạy cứ như người biết lái xe đạp từ rất lâu. Chưa kể xe đạp đuổi theo xe hơi là chuyến hành trình đầy vất vả, ầy vậy mà anh vẫn bám theo kịp, còn sát nút nữa mới ghê. Đúng thật, sức mạnh của "sự thù địch" lớn lao vô cùng!

Két! Kỳ Phong thắng xe, thở hắt hắt. Dĩ nhiên, đạp xe một quãng đường dài ba cây số không thở ra khói mới lạ. Anh đưa mắt nhìn lên bảng hiệu "Khu trò chơi". Lệ Chi và Quang Dương lại đến đây.

.....

"Quang Dương, anh xem cái vòng quay ngựa này đẹp quá!"

Lệ Chi reo thích thú khi trước mặt hiện ra cái vòng quay ngựa đủ màu sắc, có cả các em nhỏ đang chơi đùa vui vẻ với bố mẹ.

"Kiến trúc của vòng quay thật lạ mắt, em có muốn chúng ta chơi một vòng không?" – Quang Dương ngỏ lời.

"Vâng, cũng đã lâu em không chơi trò này."

Quang Dương cười, toan khoát tay lên vai bạn gái thì bất ngờ ai đó chen vào giữa cả hai khiến họ giật mình. Sau một lúc bình tĩnh lại, cặp tình nhân trẻ đưa mắt nhìn, là người mặc áo khoác đen khi nãy trong công viên. Và tất nhiên cũng là Kỳ Phong.

"Ồ lại là hai cô cậu ư? Chúng ta có duyên quá nhỉ?"

Kỳ Phong thật trơ trẽn khi nói ra câu ấy, chính anh bám theo người ta vậy mà giờ bảo "Chúng ta có duyên", tài đóng kịch của anh chàng thật tài tình.

"Ơ... ơ... xin chào." – Hai người kia chào nhưng nét mặt không bình thường chút nào.

"Vòng quay ngựa cổ này đẹp quá chứ, lúc mới khánh thành ít người đến đây lắm." – Kỳ Phong bắt đầu trò thuyết giảng.

"Xin lỗi anh, chúng tôi định sẽ chơi vòng quay ngựa nên đành cáo từ." – Quang Dương kiếm cớ thoái lui.

"Khoan đã!" – Kỳ Phong đặt tay lên vai cả hai, giữ lại – "Cô cậu tốt nhất đừng nên chơi, bởi cái vòng ngựa quay này có lời nguyền. Nếu không tin tôi, hai người cẩn thận kẻo đang ngồi vui vẻ bất ngờ trượt ngã... gãy cổ đừng trách!"

"Sao cơ?" – Lệ Chi thẳng thốt.

"Để tôi kể cho nghe..."

Anh chàng tóc bạch kim huyền thuyên dong dài không ngừng và chính thế, Lệ Chi và Quang Dương đã lỡ mất vòng quay ngựa tiếp theo. Cả hai tiếc hùi hụi.

Sau khi tìm cách thoát khỏi vị khách "dai như đĩa" kia thì cặp tình nhân trẻ chuyển sang trò tàu lượn siêu tốc.

Các hành khách lần lượt bước lên tàu. Lệ Chi ngồi một mình ở hàng ghế đầu vì Quang Dương bận đi mua vài thứ như socola, kẹo hoặc bánh ngọt để cùng nhấm nháp trong khi chơi trò tàu lượn ngạt thở này.

"Cô ơi, ở đây còn ai ngồi nữa không?" – Người soát vé chỉ hai chỗ trống cạnh Lệ Chi.

"Dạ có, còn một người, anh ấy sắp về rồi."

Dứt lời, cô nàng thấy Quang Dương từ phía xa liền kêu lớn:

"Quang Dương, mau lên!"

Anh chàng nhà giàu chạy hớt hải. Nhưng khi sắp đến nơi thì đột ngột có người bước lên tàu và ngồi xuống bên cạnh Lệ Chi. Lần này cả hai muốn bật ngựa bởi cũng lại người mặc áo khoác đen kia.

"Ủa, là cô gái lúc nãy. Trùng hợp thật! Anh chàng đi cùng cô đâu?" – Kỳ Phong giả vờ đảo mắt tìm người.

Đúng lúc, Quang Dương từ từ bước đến. Vừa thấy anh, Kỳ Phong reo ca:

"Anh đây rồi, bỏ đi đâu thế, chúng tôi chờ anh nãy giờ. Nào, lên ngồi cạnh tôi mau, tàu sắp chạy rồi đấy."

Tuy rất "xúc động" nhưng Quang Dương không còn sự lựa chọn nào khác. Thế là lần thứ ba, cặp tình nhân này bị chen ngang bởi kẻ phá đám khó ưa.

Tàu lượn chạy vù vù trên cao, Kỳ Phong hít hà hơi:

"Woa, mát ghê! Trò này vui quá!" – Anh quay qua thấy Quang Dương ngồi ử rử – "Anh cho tôi vài thanh socola nhé?"

"Tùy anh..."

Kỳ Phong chụp lấy, mở bọc ra nhai ngon lành. Trông vẻ mặt bơ phờ cả hai người ngồi cạnh, anh hỏi, vẻ ngạc nhiên:

"Sao cô cậu buồn vậy? Đi tàu lượn thích thế mà không vui hả?"

"Vui nổi gì, lần nào cũng bị chen ngang mất cả hứng. Sao cứ gặp anh ta hoài nhỉ?" – Quang Dương giấu tiếng thở dài trong bụng.

"Kỳ lạ, đi đâu cũng gặp, chẳng biết là vô tình hay cố ý. Người gì vô duyên, cứ chen vào giữa cặp người ta, chẳng rõ có ý đồ gì?" – Lệ Chi chống cằm, chán nản.

"Tưởng tôi không biết ai người nghĩ gì ư? Nhưng kệ, muốn nghĩ xấu về tôi cứ nghĩ, để xem hai người đi chơi có vui vẻ không khi có kẻ phá rối!" – Kỳ Phong cười thầm.

Tàu lượn kết thúc. Bước xuống, Kỳ Phong vươn vai cười tươi:

"Sao vui chứ, chưa bao giờ tôi vui thế này!"

Chẳng nghe trả lời, anh xoay ra sau nhìn, hai người kia biến mất...

Bị mất dấu đối tượng, Kỳ Phong đi lò dò trong khu trò chơi, mắt không ngừng nhìn qua nhìn lại hòng tìm ra họ. Lúc tình cờ đi ngang qua, anh vô tình nghe cuộc trò chuyện của hai phụ nữ đứng tuổi.

"Cặp ấy trông đẹp đôi quá!"

"Nhìn họ bỗng bẽ mặt mấy đứa nhỏ cứ như cặp vợ chồng mới cưới, làm tôi nhớ lại lúc mình con trẻ."

Cặp? Đẹp đôi? Vợ chồng mới cưới? Kỳ Phong dừng bước, quay lại nhìn nhìn hai người phụ nữ đó rồi khẽ "quất mắt" sang hướng đối diện.

Đầu anh chàng muốn bốc lửa khi thấy cảnh tượng Lệ Chi cùng Quang Dương chơi đùa với những đứa trẻ trong nhà cát. Đám nhỏ cứ chạy vòng quanh cặp tình nhân trẻ như thế họ là bố mẹ chúng. Chưa hết, Quang Dương đang bế trên tay cô bé gái xinh xắn, còn Lệ Chi thì làm trò chọc nó cười. Tuy rất phẫn nộ nhưng Kỳ Phong phải thừa nhận rằng, nhìn cả hai giống hệt đôi vợ chồng mới cưới.

Đang chơi vui vẻ bỗng Quang Dương lẫn Lệ Chi khi cảm giác ai đó lại chen vào giữa.

"Hai người yêu trẻ quá nhỉ?" – Kỳ Phong lên tiếng.

Khỏi nói, vừa thấy người vừa nghe giọng là tức thì hai người nọ xoay lưng đi, chán chường.

"Nét mặt hai vị trông hơi khó coi đấy!" – Kỳ Phong rờ cảm, ra điều suy xét – "Gặp một người đúng bốn lần thì phải vui lên, điều ấy chứng tỏ "duyên" của chúng ta rất lớn."

Rồi anh nhìn sang Lệ Chi:

"Cô và anh ấy định kết hôn à, có cần tôi cho vài lời khuyên?"

"Không, anh hiểu lầm rồi..."

Kỳ Phong ngắt lời cô gái:

"Đừng ngại, về lĩnh vực hôn nhân tôi cũng là chuyên gia."

"Này anh!" – Giọng Quang Dương cất vang, vẻ khó chịu.

Anh chàng họ Lâm quay qua:

"Hả?" (^O^)

Sau một lúc kiềm chế, Quang Dương tiếp:

"Tôi không cần biết anh là ai, muốn gì. Từ nãy đến giờ, anh đã bám đuôi và nhiều lần chen ngang vào cuộc vui của chúng tôi. Những sự gặp gỡ này là vô tình hay cố ý tôi không bận tâm. Nhưng tôi mong, giả sử đây là một trò đùa thì xin anh hãy kết thúc nó. Anh không thấy quá đáng khi làm vậy ư? Nếu anh còn tiếp tục, tôi buộc lòng sẽ gọi cảnh sát. Chào!"

Dứt lời, anh chàng nhà giàu nắm tay Lệ Chi rồi cả hai rời khỏi khu nhà cát.

"Này, thật ra thì tôi..."

Kỳ Phong nói với theo nhưng không kịp, hai người kia đã mất dạng. Anh chàng thở dài:

"Hình như mình hơi quá đà thì phải!" (+__+)

... Kỳ Phong lưỡng lự bước chậm chạp, bàn chân chẳng rõ vì sao lại nặng nề như thế. Không muốn bám theo Quang Dương và Lệ Chi nữa, lúc này tâm trạng anh buồn bã, sầu não lạ thường. Chính Kỳ Phong cũng chẳng rõ bản thân đang làm gì, vì sao lại làm vậy.

"Hóa ra trò rình rập phá đám người khác chẳng hay ho gì. Về nhà thôi!" (*__*)

Kỳ Phong vừa đạp xe vừa nghĩ miên man đủ thứ. Mất cả buổi chiều làm chuyện không đâu. Lúc nãy quả thật Lệ Chi, tên con lươn đều không vui, cả mình cũng thế... Thật là, khi không bám đuôi người ta làm gì, phá đám không thành còn bị người ta "cảnh cáo", nhục thật! Nhưng mình thật không yên tâm khi để hai người họ đi chơi với nhau. Rắc rối quá! Chẳng biết muốn cái gì nữa... Kỳ Phong cứ "bứt tóc bứt tai", "la lối" lắm nhằm khiến người đi đường kinh ngạc (o__O). Chính vì tâm trạng bất ổn, nên anh lạng tay lái, đâm xe vào cây đèn đường...

i-Y,

LỜI HỨA THỦY CHUNG

Võ Anh Thơ
dtv-ebook.com

Chương 15: Xúc Cảm

"Em uống nước đi, chắc anh ta không còn bám theo nữa đâu!" – Quang Dương đưa ly nước cho bạn gái.

"Vâng, cảm ơn anh." – Lệ Chi đón lấy, cười – "Người gì mà kỳ lạ, anh ta muốn trêu chúng ta thì phải."

"Sao có nhiều người rảnh rang thế. Thôi đừng nghĩ ngợi làm chi, để anh đi xem thử còn trò gì vui để hai ta chơi không!" – Quang Dương đứng dậy, bảo.

Thấy bóng dáng bạn trai đã khuất, bấy giờ Lệ Chi mới rút trong túi ra chiếc điện thoại di động. Màn hình đen thui, không hề có một tin nhắn hay bất kỳ cuộc gọi nào.

"Lạ quá, đã 5 giờ chiều rồi sao chẳng thấy Kỳ Phong gọi điện giục mình về nấu bữa tối, anh ấy bận chuyện gì hay quên mất mình rồi?" – Lệ Chi chột lắc đầu liên tục – "Mà tự dưng nhớ đến Kỳ Phong làm gì, không bị anh ta giục về, còn mừng nữa là..."

Tuy nói vậy nhưng Lệ Chi mong sẽ nhận được cuộc gọi của anh chàng tóc bạch kim. Nhét điện thoại vào túi, con bé tiếp tục chờ Quang Dương. Chợt thấy một người lái xe đạp ngang qua, bắt giác cô nàng cậ cười thầm. Chả là nó nhớ lại sáng nay, cảnh Kỳ Phong ngồi trên chiếc xe đạp nhỏ xíu chạy quanh sân.

Không biết sao lúc này, Lệ Chi bỗng thấy nhớ nhớ anh chàng khó tính. Trong đầu cô gái hiện giờ, toàn xuất hiện hình ảnh gương mặt Kỳ Phong lúc cười, lúc nói, lúc giận, lúc hét lớn... cả khi anh cư xử dịu dàng với mình. Tâm trạng nó khó tả quá.

Bỗng, mắt Lệ Chi sáng lên bởi thấy phía xa, một chàng trai mặc áo đen, mái tóc màu bạch kim. Vui mừng toan cất tiếng gọi thì người đó xoay lại nói chuyện với người đi bên cạnh, và khi trông rõ được gương mặt kia thì mí mắt nó chùng xuống, nỗi buồn len lỏi qua hàng mi. Nghĩ gì lạ vậy, Kỳ Phong làm sao có mặt tại đây. Tự dưng ngay bây giờ, Lệ Chi mong anh chàng họ Lâm ở bên cạnh, mong thấy được anh khó tính với mình và muốn...

Dòng suy nghĩ chợt vụt tắt do bàn tay ai đó chạm khẽ lên vai Lệ Chi. Giật mình quay qua, bất ngờ con bé bắt gặp gương mặt Quang Dương rất gần.

"Em suy nghĩ gì trông thần thờ thế?"

"Không, em đâu nghĩ gì..."

"Anh làm em giật mình à?"

Lệ Chi bối rối, gật khẽ:

"Ừm, mặt anh gần quá."

Không nghe tiếng Quang Dương đáp lại, tự dưng, Lệ Chi thấy lúng túng. Còn chưa hiểu diễn biến tiếp theo thì anh chàng nhà giàu nắm lấy bàn tay cô gái. Lệ Chi ngạc nhiên vì cái nhìn của anh rất lạ. Cùng lúc, người con trai đó từ từ kề gương mặt lại gần cô nàng cận, gần hơn, gần hơn nữa.

Lệ Chi hiểu hành động sắp diễn ra của Quang Dương là hôn mình. Khi ấy, con bé chẳng phản ứng gì, tuy không thích nhưng nó cũng nhẹ nhàng nhắm mắt lại, định bụng sẽ đón nhận nụ hôn kia.

Thế rồi, mí mắt chỉ vừa khép, trong tích tắc, hình ảnh Kỳ Phong hôn Lệ Chi lần ở Hội đột ngột xuất hiện... Tức thì, Lệ Chi mở mắt, đồng thời đẩy nhẹ Quang Dương nhằm giữ anh dừng lại.

"Xin lỗi, em vẫn chưa chuẩn bị tâm lý cho chuyện này." – Lệ Chi khẽ quay đi, tránh né.

Đối diện, gương mặt Quang Dương phút chốc hơi thay đổi khi nhận được phản ứng như vậy từ cô gái.

"Không, là lỗi của anh. Anh không nên làm thế!" – Quang Dương cười – "Thôi, chúng ta về, muộn rồi."

Lệ Chi gật gật, cúi đầu.

***

Tuy Quang Dương vẫn giữ thái độ bình thường nhưng Lệ Chi hiểu anh không vui vì chuyện lúc nãy. Biết sao được, tự nhiên hình ảnh đó xuất hiện khiến nó không thể chấp nhận nụ hôn của anh chàng nhà giàu và đã cư xử quá khích. Chính xác, tự đáy lòng cô nàng cận không muốn hôn ai khác ngoài...

"Em còn giận anh việc khi nãy?"

Giọng khẽ khàng của Quang Dương vang lên xóa tan màn suy nghĩ rối bời của Lệ Chi.

"Đâu có, em không giận anh, chỉ là..."

Lệ Chi dừng lại, trông lúng túng, chỉ vì không biết phải nói làm sao. Lẽ nào lại nói "trắng trợn" rằng: Anh biết không, em không thể đón nhận nụ hôn của anh, lý do chẳng phải là em chưa chuẩn bị tâm lý mà bởi em bận nghĩ đến người con trai khác! (OMG) Trời ạ, Lệ Chi không dám tưởng tượng về mặt Quang Dương sẽ như thế nào nếu nghe "tin sét đánh" ấy.

"Anh xin lỗi." – Quang Dương đột ngột ôm cô bạn gái vào lòng giống hệt đang ôm của quý.

Khá bất ngờ trước hành động lãng mạn, Lệ Chi chỉ biết nằm im thín thít... (O.O)

"Tại anh quá nóng vội nên khiến em thấy ngại. Em nói đúng, có lẽ chúng ta chưa thể làm vậy, còn nhiều thời gian thế nên hai ta cứ từ từ."

Từng câu từng lời, Quang Dương nói thật nhẹ nhàng như rót vào tai Lệ Chi. Nếu đây không phải cuộc hẹn hò giả thì cô nàng cận đã đắm chìm trong cơn mê ngọt ngào này.

"Có lẽ em phải vào nhà." – Lệ Chi rời khỏi lòng anh vì sợ bản thân sẽ "sa ngã". (^O^)

"Ừ em vào đi, mai gặp lại." – Quang Dương nắm tay cô gái họ Diệp, dịu dàng – "Lệ Chi, hãy yên tâm, sau này anh sẽ đối xử với em thật tốt, không để em phải đau khổ!"

Bỗng nhiên khi nghe câu nói kia xong, lập tức Lệ Chi biến đổi sắc mặt. Nụ cười trên môi tự dưng biến mất, lạnh băng. Con bé xoay qua mở cửa xe với thái độ không chút tình cảm. Bên cạnh, anh chàng nhà giàu ngạc nhiên trước điều đó...

"Anh về đây!" – Quang Dương nhìn ra tấm kính xe, buông lời chào tạm biệt.

"Anh về..." – Giọng Lệ Chi vẫn lạnh nhạt.

Chiếc xe hơi màu đen chạy đi nhanh. Cô nàng cặm dỗi theo đến khi nó mất hút. Trong đầu nhớ lại câu nói "... đối xử với em thật tốt, không để em phải đau khổ!" của người bạn trai, Lệ Chi không vui khi nghe vậy. Trước đây, Trần Đạt và cả Cao Tùng, người bạn trai thứ hai, cũng "buông" một câu giống hệt như thế. Cuối cùng thì sao, con bé bị bỏ rơi không thương tiếc. Ngày xưa, chỉ vì quá tin vào lời ngọt ngào nên nó tự chuốc lấy khổ.

Vừa rồi, nghe Quang Dương bảo xong câu ấy, bắc giắc Lệ Chi thấy anh mang gương mặt giống hệt hai kẻ bạn trai cũ. Cũng vì thế, nó đã xuống xe với thái độ không thiện cảm. Chẳng lẽ khi yêu, người con trai nào cũng buột miệng nói điều đó một cách dễ dàng? Nghe dối trá thật! Nói xong "lời hứa" ấy, cách mấy tuần sau, Trần Đạt, Cao Tùng đã "tặng" Lệ Chi câu chia tay.

.....

Nghe tiếng mở cửa, Hoàng Cường ngoái cổ ra sau:

"Lệ Chi, cô về rồi ư? Đi chơi vui vẻ chứ?"

"Cũng tạm thôi!"

Lệ Chi thả người xuống ghế, cả người mệt mỏi vô cùng, suốt cả buổi chiều cứ đi mãi, có được nghỉ ngơi đâu.

"Cô cũng biết giờ về sao?"

Tiếng Kỳ Phong vang vang, đồng thời có thể cảm nhận "ám khí" nặng nề. (T_T)

"Gì nữa chứ, mới 6 giờ chiều mà, tôi sẽ chuẩn bị bữa tối ngay." – Lệ Chi hắng giọng.

Chợt, cô nàng chợt thấy con mắt bên phải của anh chàng họ Lâm bầm tím, sưng vù.

"Mắt anh bị gì thế?"

"Tôi lái xe đạp không cẩn thận nên đâm vào đèn đường."

"Anh lái xe chưa vững đã chạy ra đường, lúc chạy không được nghĩ chuyện vãn vợ, rất nguy hiểm..."

Dường như chạm đến "nỗi đau trong lòng", Kỳ Phong bảo đầy gắt gỏng:

"Thì tại cô chứ ai!"

"Tại tôi?! Vì sao?" – Lệ Chi gãi đầu, khó hiểu.

Kỳ Phong bị bí. (*__O) Chẳng lẽ nói thẳng thừng: Vì mãi lo nghĩ đến cô nên tôi mới tông xe vào đèn đường! Dĩ nhiên không thể để cô bạn biết được điều đó, bằng không thì còn mặt mũi nào "nhìn thiên hạ".

"Ý tôi là..." – Anh chàng tóc bạch kim sửa giọng – "Tại nghĩ đến việc cô về trễ không chuẩn bị bữa tối kịp nên tôi tức giận, trong lúc lơ là mới tông xe."

"Xì, ai bảo anh nghĩ xấu về tôi." – Lệ Chi như nhớ điều gì liền hỏi – "Anh tông xe, vậy xe đạp tôi thế nào?"

Kỳ Phong vuốt nhẹ tóc, vờ đảo mắt nơi khác. Trông thái độ lẩn tránh kia, cô gái như hiểu ra hậu quả liền lập tức chạy ra ngoài sân xem thử. Hiển nhiên, Kỳ Phong cũng nhanh chóng ra theo.

Mấy giây sau, trong nhà, Hoàng Cường nghe tiếng họ inh ỏi...

"Trời ơi, anh làm hỏng xe tôi rồi!"

"Có hỏng gì đâu, chỉ là đứt thắng, cổ xe hơi gãy, bóng đèn bị bể, trầy xước sơ sài!"

"Như vậy mà anh bảo "có hỏng gì đâu" ư? (TT_TT) Thế anh muốn ra sao mới gọi là "hỏng"? Tôi không biết, anh đền đi, mai tôi còn đi học đó."

"Cô muốn sửa cũng phải đợi sáng mai chứ, giờ này còn tiệm nào mở cửa. Bất quá, tôi bảo Hoàng Cường chở cô đi học."

"Anh nhất định phải đem xe đi sửa cho tôi."

"Biết rồi, tôi sẽ bỏ tiền túi ra được chưa, đồ mít ưót!" (+__+)

Hoàng Cường vừa nhai râu mực vừa cười:

"Hai người này thật là... Nhưng như thế mới vui nhà vui cửa!"
(^____^)

***

"Sao, cô xin nghỉ chiều nay? Để làm gì?" – Tiếng Kỳ Phong trong điện thoại đầy soi mói.

"Chiều nay, Quang Dương hẹn tôi đi dự một buổi tiệc, tôi nghĩ phải đến khuya mới về nên chắc không làm bữa tối được." – Lệ Chi

trình bày.

Dự tiệc à? Nghe giọng cô có vẻ hứng chí nhỉ? (o__O) Kỳ Phong nhủ thầm rồi tiếp:

"Thôi được, cô muốn làm gì thì tùy."

"Cám ơn anh!"

"Không cần đâu. Mà cô định day dưa với tên con lươn ấy đến bao giờ nữa? Cô quen hắn cũng gần một tháng rồi đó. Nhiều lúc tôi nghĩ, không phải cô đang "thực hành" mà là hẹn hò thật!" – Kỳ Phong vẻ bức xúc.

"Anh nói gì khó nghe thế? Tôi đối với Quang Dương không có gì cả!" – Lệ Chi hạ giọng – "Được rồi, nếu có dịp tôi sẽ nhanh chóng kết thúc cuộc hẹn hò này."

"Ừm, thôi tôi gác máy."

Anh chàng tóc bạch kim cúp điện thoại mà lòng rộn ràng.

***

Píp! Lệ Chi đặt máy xuống bàn, lằm bằm:

"Kỳ Phong sao cứ giục mình mãi, hình như anh ta thích việc mình "đá" Quang Dương hay sao ấy. À, bây giờ phải lo tìm áo để dự tiệc."

Lệ Chi mở toang cửa tủ, mắt đảo nhanh một lượt. Không cần nhìn nữa, nó chẳng có lấy được bộ áo váy ra hồn. Tiếng thờ dài phát ra, lẽ nào lại đi mượn đồ. Rồi chợt, ánh mắt cô nàng cận tròn xoe khi thấy bộ áo váy màu sữa xếp gọn gàng trong góc tủ.

:p>&U,

LỜI HỨA THỦY CHUNG

Võ Anh Thơ
dtv-ebook.com

Chương 16: Quyết Định Của Lệ Chi

Buổi tiệc diễn ra tại một nhà hàng khá sang trọng. Không rõ mục đích nhưng đây là tiệc do công ty Quang Dương tổ chức.

Lệ Chi tự dưng nhớ đến tiệc sinh nhật lần trước ở công ty số 22. Nó hơi lo vì sợ sẽ gặp Trần Đạt và Lan Lan. Nhưng may mắn, con bé chẳng thấy tên hai kẻ đáng ghét đó trong danh sách khách mời nên yên lòng tâm hỷ.

"Em cứ thoải mái đừng quá căng thẳng!" – Quang Dương trấn an cô gái.

"Vâng, em chỉ hơi hồi hộp chút chút. Trông em buồn cười lắm phải không?" – Lệ Chi dùng tay khép chiếc váy màu sữa với vẻ lóng ngóng.

"Không, nhìn rất xinh, em thật tinh mắt khi chọn chiếc váy này, nó phù hợp với màu da của em."

Lệ Chi cười cười trước lời nói nịnh của chàng trai. Đây là bộ váy Kỳ Phong tặng Lệ Chi lần trước, con bé nghĩ sẽ rất hợp nếu mặc nó dự tiệc.

"Em đợi anh một lát, anh qua chào hỏi khách. Em cứ ăn uống tự nhiên, đừng nghĩ gì cả, được chứ?" – Quang Dương lựa lời dặn dò vì sợ cô nàng bơ vơ.

"Ừm, em sẽ thoải mái." – Lệ Chi gật đầu, mỉm cười.

Sau khi thấy anh chàng nhà giàu yên tâm rời đi, Lệ Chi liền xoay lưng lại nhìn những món ăn trên bàn. Con bé rờ bụng, âm thanh của cái bao tử rỗng kêu sùng sục. Chiều, nó để bụng đói chỉ vì muốn được ăn thật nhiều món ngon ở buổi tiệc. Tuy rất ham nhưng Lệ Chi cố kiềm chế, cần tỏ ra là người quý phái, vừa giữ thể diện cho mình vừa không làm mất mặt Quang Dương. Nghĩ thế, cô nàng cặm cầm đĩa lên, với tay lấy chiếc đũa dài, từ từ nhẹ nhàng gắp thức ăn. Vẫn còn nhớ bài học Kỳ Phong dạy, vậy là Lệ Chi bắt đầu trình diễn màn "cao quý" của bản thân.

Đang chọn món thì một cô hầu đi ngang qua, vô tình vấp phải chân vị khách nào gần đó nên té nhào, chiếc khay văng lên cao và nó sẽ rơi xuống ngay chỗ Lệ Chi đứng. Nhanh chân, con bé chạy ra xa tránh. Xui xẻo thế nào, chân do mang giày cao gót chưa quen nên nó bị trượt chân. Lệ Chi chơi vơi, suýt nữa ngã nhào vào bàn thức ăn giống hệt lần trước nếu không có Quang Dương mau chóng đỡ lấy nó.

"Em không sao chứ?" – Chàng trai lo lắng hỏi.

"Em không sao, may là có anh!" – Lệ Chi thở phào, nhẹ nhõm.

"Chân em hình như bị trượt rồi."

"Chắc do em mang giày gót cao chưa quen, cũng chẳng có gì, anh đừng lo."

"Sao không lo chứ, bị trượt như vậy em làm gì đứng nổi." – Quang Dương lập tức đảo mắt nhìn dáo dác – "À, chỗ kia có chiếc ghế, để anh đưa em đến đó."

"Cũng được ạ"

Quang Dương dìu Lệ Chi, nhưng đi chưa được hai bước, chân con bé khụy xuống. Lệ Chi nhăn mặt, xem ra bị trặc hơi nặng. (T^T) Thấy vậy, Quang Dương cúi xuống, kéo tay cô bạn gái vòng qua cổ mình.

Lệ Chi ngạc nhiên:

"Anh làm gì thế?"

"Cổng em chứ làm gì, cứ ngồi yên, anh đưa em đến ngồi ở ghế."

Lệ Chi vì chân đau quá nên đành chịu.

Anh chàng nhà giàu bước chậm rãi. Cô nàng cận thấy ngượng vì những người xung quanh giương mắt nhìn, có lẽ họ ganh tị.

Chưa bao giờ, Lệ Chi quan sát Quang Dương từ phía sau lưng. Mái tóc đen mượt, mềm mại trải dài, từng sợi len lỏi trong không trung khiến người khác cảm giác sự bông bênh, nhẹ tênh. Lúc này, con bé mới biết, đôi vai của Quang Dương cũng to lớn, vững chắc, có thể làm chỗ dựa an toàn cho một cô gái. (^__^).

Đột nhiên, Lệ Chi nhớ đến bờ vai màu áo đen của Kỳ Phong. Lần ấy, nó cũng trặc chân và được anh đưa về nhà. Đến tận phút này, Lệ Chi mới phát hiện, hóa ra, bản thân vẫn còn nhớ cảm giác kỳ lạ khi ở trên lưng anh chàng họ Lâm, tâm trạng thật khó tả. (>///<) Khi đó, Lệ Chi thấy vô cùng an tâm, cả lúc ngã đầu lên vai anh, cũng chẳng lo lắng, phiền muộn gì cả. Chẳng những thế, nó còn nhớ mùi thơm tỏa ra từ những sợi tóc bạch kim. Tất cả, tất cả vẫn còn trong tâm trí cô gái họ Diệp, rõ mồn một như thể vừa xảy ra hôm qua.

"Em thấy thế nào khi ở trên lưng anh?" – Quang Dương ngoái cổ ra sau, bất ngờ cất tiếng.

"Ừm, em thấy yên tâm."

"Yên tâm thôi ư? Em không có cảm giác khác lạ hay hạnh phúc à?"

"Em..." – Lệ Chi lúng túng, chẳng nói thêm được gì.

Quang Dương cũng khẽ mỉm cười, rồi không hỏi tiếp. Có vẻ như anh chẳng mấy bận tâm về vấn đề này.

Riêng Lệ Chi thì phát hiện, tại sao bản thân lại không hề có cảm giác kỳ lạ đối với Quang Dương. Con bé chẳng tìm được điều đặc biệt nào, điều chỉ thấy khi ngã đầu trên bờ vai Kỳ Phong...

Quang Dương dìu Lệ Chi ngồi xuống ghế. Con bé thở ra, lòng nhẹ hẳn vì có đã có nơi để nghỉ chân.

"Mắc cá chân của em bắt đầu sưng lên, tạm thời em không thể đi được." – Quang Dương dịu dàng bảo.

"Không sao, xiu xẻo đã đến thì khó tránh, em sẽ ngồi ở đây luôn vậy." – Lệ Chi cười như làm dịu sự lo lắng của bạn trai.

"Thôi thì thế này, anh sẽ cố gắng chào hỏi hết các vị khách, sắp xếp ổn thỏa công chuyện trong buổi tiệc, sau đó anh sẽ ở bên cạnh em nốt phần thời gian còn lại, được không?" – Anh chàng nhà giàu nắm tay, mắt nhìn âu yếm cô gái.

"Vâng, nếu thế thì tốt quá!"

Quang Dương vỗ nhẹ bàn tay Lệ Chi rồi đứng lên, đi nhanh. Sự cô đơn chợt kéo đến khi Lệ Chi thấy bóng Quang Dương mất hút trong đám người đang vui vẻ, cười nói. Lúc chờ anh, chắc nó sẽ buồn lắm.

"Ủa, cô là cô gái lần trước đây mà!"

Lệ Chi xoay qua nhìn, trước mặt là một anh chàng cao ráo, tuy khoác trên người bộ vét sang trọng nhưng vẫn không che đi điệu bộ của kẻ ăn chơi. Đặc biệt, gương mặt chàng trai này, con bé trông rất quen, nhất là cái cách anh ta nhìn chăm chăm vào nó.

"Không nhớ tôi ư? Tôi là người suýt tí nữa bị gán tội "tông chết người giữa đường" chỉ vì sự ngớ ngẩn của cô!"

Anh ta vừa dứt lời, tức thì mắt Lệ Chi sáng lên:

"Anh là Quang Nhân, em trai Quang Dương!"

"Vẫn còn nhớ tên tôi đấy, vinh hạnh quá!" – Quang Nhân bắt đầu giọng điệu giễu cợt – "Xem ra cô rất khỏe!"

Lệ Chi chẳng rõ thái độ đó là thế nào nhưng có vẻ Quang Nhân không thích nó, cách nói của anh ta không được thiện cảm.

Quang Nhân uống hớp rượu xong đảo mắt sang cô gái mặc áo váy màu sữa:

"Nghe nói, cô và anh tôi đang hẹn hò? Cô... cũng ghê gớm thật! Chỉ một lần tình cờ đụng xe mà với được ông anh khờ khạo của tôi. À mà chả biết lúc ấy là tình cờ hay cố ý nữa..."

"Anh nói gì tôi không hiểu?" – Lệ Chi nhú mày.

Giọng cười pha chút mỉa mai của Quang Nhân nghe thật nhỏ. Đặt ly rượu lên bàn, anh tiếp:

"Chắc cô cũng rõ, anh trai tôi là giám đốc khu thương mại lớn nên rất giàu có. Không ai mà không biết, anh tôi vừa trẻ, vừa giỏi, lắm tiền lại thêm cái mã đẹp trai nên cả khối cô theo. Những cô gái ấy, cô nào cũng hám của chứ làm gì có tình yêu. Biết thế nên Quang Dương chẳng bao giờ đụng đến con gái, nhưng rồi dùng một cái, tôi hay tin anh tôi đang hẹn hò với một cô nàng bình thường... Vậy chẳng phải cô tài lắm à?"

Bây giờ Lệ Chi đã hiểu thái độ giấu cợt của Quang Nhân, thì ra anh nghĩ con bé là dạng người ham tiền nên giả vờ quen với Quang Dương.

"Tôi nghĩ anh hiểu lầm rồi. Tôi và Quang Dương quyết định quen nhau trong một dịp gặp gỡ tình cờ không phải lần đụng xe đó và khi ấy tôi chẳng cố tình gì hết."

"Ồ! Vậy cô và anh tôi có duyên ư? Thú vị, lãng mạn lắm!" – Quang Nhân vỗ tay, tỏ vẻ khoái chí.

"Tùy anh muốn nghĩ thế nào cũng được, tôi không bận tâm."

"Cô cứ tỏ ra thanh cao đi, chỉ cần tôi còn ở đây thì hạng người như cô đừng mong moi được tiền của nhà họ Nguyễn."

Lệ Chi quay mặt sang nơi khác bởi bản thân không muốn thấy hoặc nói chuyện với dạng người này.

Quang Nhân chợt cúi xuống, môi kề sát tai cô gái, thì thầm:

"Tôi nhắc cô cũng đừng quá mơ mộng, Quang Dương, anh trai tôi không hẳn là người chung tình đâu. Anh ấy đã từng hứa với bố tôi, nhất định sẽ lấy cô gái của gia đình có địa vị hoặc chí ít cũng xinh đẹp, bản lĩnh. Anh ấy quen cô chỉ là qua đường, đến lúc chán thì sẽ đá cô mau lẹ!"

Đôi mắt Lệ Chi mở to bản thân khi nghe đến từ "đá". Lẽ ra, Lệ Chi phải nhớ rằng, Quang Dương là người giàu có. Cũng có thể giống như Quang Nhân nói, anh trai hẳn chỉ đùa giỡn với nó. Những lời khi nãy của Quang Nhân khiến Lệ Chi nhớ lại câu nói hôm qua từ Quang Dương "... đối xử với em thật tốt, không làm em phải đau khổ!". Chẳng hiểu sao, lúc này đây, lòng con bé xuất hiện nỗi sợ, sợ sẽ bị bỏ rơi thêm lần nữa. Không! không được! Lệ Chi không thể để điều đó xảy ra vì như vậy xem như lần thực hành này sẽ thất bại và điều quan trọng là, con bé không hề muốn trở thành người bị "đá". Nó vẫn luôn ám ảnh bởi nỗi đau bị người khác bỏ rơi.

"Quang Nhân! Em lại làm gì Lệ Chi vậy?"

Quang Dương cất tiếng, đồng thời rải những bước dài đến chỗ hai người họ. Anh sợ cậu em trai quậy phá của mình sẽ nói điều gì không hay.

"Bình tĩnh đi anh trai, em chỉ muốn hỏi thăm bạn gái anh thôi." – Quang Nhân đối diện với Quang Dương, nhún vai rồi nhìn lại Lệ Chi – "Chúc vui vẻ, cô em!"

Anh chàng dân chơi cầm ly rượu, rời đi cùng nụ cười mỉa mai.

"Quang Nhân có làm gì em không? Đừng bận tâm những gì nó nói, nó rất thích chọc phá người khác." – Quang Dương giải thích.

"Em hiểu." – Lệ Chi đáp nhưng giọng có chút khác lạ.

"Thế thì anh yên tâm. Anh đã thu xếp ổn thỏa mọi việc, từ giờ anh sẽ ở bên em!" – Quang Dương vuốt tóc cô nàng.

"Vâng."

Đầu óc Lệ Chi vẫn cứ lờn vờn những điều rối rắm, tất nhiên cả câu nói của Quang Nhân cùng các suy nghĩ lo sợ.

"Quang Dương!" – Lệ Chi tự dưng lên tiếng, thật trầm – "Sáng mai, anh rảnh không? Em muốn gặp anh."

Anh chàng nhà giàu đảo mắt:

"Sáng mai anh rảnh. Nếu em muốn thì mai anh sẽ đưa em về nhà anh chơi!"

Lệ Chi gật đầu đồng ý rồi ánh mắt hướng vào khoảng không với cái nhìn trống rỗng bởi con bé đang nghĩ đến một chuyện. Nó đã quyết định, sự quyết định tàn nhẫn...

***

Khi tiệc kết thúc, Quang Dương lái xe đưa bạn gái về. Lệ Chi bảo anh đưa mình đến nhà Kỳ Phong vì muốn báo cho anh chàng họ Lâm nghe việc nó sắp làm vào ngày mai.

Xe dừng trước khu vườn của ngôi nhà nhỏ, Quang Dương quay qua hỏi ân cần:

"Có cần anh dìu em vào nhà?"

"Không cần đâu chỉ mấy bước chân thôi với lại em thấy đỡ hơn nhiều rồi."

"Ừm, vậy cẩn thận, em vào đi!"

Lệ Chi toan mở cửa xe nhưng lưỡng lự điều gì. Vài giây sau, nó xoay lại nhìn người bạn trai, bảo:

"Em muốn ôm anh một lát."

Quang Dương ngạc nhiên lẫn vui mừng, đây là lần đầu tiên cô gái bày tỏ thái độ thân mật. Không chần chừ, anh giang hai tay, thật rộng như muốn nói anh sẽ luôn che chở cho em.

Lệ Chi, một cách nhẹ nhàng, ngã đầu vào lòng Quang Dương, đồng thời vòng hai tay ôm chặt lấy anh... Tuy rất ngắn ngủi không rõ ràng nhưng vào khoảnh khắc kỳ diệu ấy, nó thấy hạnh phúc!

Rồi như sợ điều gì, Lệ Chi nhanh chóng rời khỏi vòng tay ấm áp kia và cố để Quang Dương không thấy khác lạ.

"Em vào nhà, mai gặp anh."

Vì hành động hơi đột ngột từ cô gái khiến Quang Dương lẩn nhẩn có cảm giác hụt hẫng nhưng anh vẫn cười tươi:

"Ừm, em nghỉ sớm, sáng anh sẽ đón em."

Lệ Chi xuống xe, không quên nhìn vào tấm kính để mong được thấy gương mặt Quang Dương mỉm cười lần cuối với mình. Rất nhanh, nó buột miệng:

"Xin lỗi anh!"

"Hả, em nói gì?"

"Không, em chỉ muốn nói..." – Cô nàng cậ cười rạng rỡ – "Cám ơn vì những gì anh đã làm cho em, Quang Dương!"

Chàng trai họ Nguyễn nghiêng đầu rồi cũng nở nụ cười. Chiếc xe hơi chạy đi, Lệ Chi dõi mắt theo, có nỗi buồn dâng lên, chiếm ngự hết cả lòng. Cô gái họ Diệp đã đi đến quyết định, ngày mai sẽ chấm dứt cuộc hẹn hò giả này.

.....

Lệ Chi mở cửa bước vào nhà với cái chân khập khiễng. Thấy cô bạn về, Hoàng Cường ngồi trên ghế sofa liền quay người qua hỏi:

"Cô đi dự tiệc vui chứ? Mà chân cô bị gì thế?"

"Tôi bị trặc chân nhưng giờ đỡ rồi."

Ngồi cạnh Hoàng Cường, Kỳ Phong nghe sự tình nên thấy hơi lo. Giả vờ điềm nhiên một lúc, anh chàng họ Lâm đứng dậy toan hỏi thăm thì bất chợt thấy cô gái mặc chiếc áo váy màu sữa anh tặng cô lần trước... Là cái lần Kỳ Phong thức khuya giặt sạch nó và ủi ngay ngắn.

"Kỳ Phong, tôi muốn cho anh biết..."

"Cô..." – Kỳ Phong ngắt lời cô bạn – "... mặc chiếc váy tôi tặng đi chơi với người con trai khác ư?"

Lệ Chi tròn xoe mắt:

"Vì tôi không còn chiếc váy nào phù hợp với buổi tiệc sang trọng kia nên mới mặc."

"Tại sao cô lại làm thế?"

"Kỳ Phong, anh sao vậy? Tôi chỉ mặc đi dự tiệc cùng Quang Dương, tôi giữ gìn nó rất kỹ."

"Sao cô không bảo người bạn trai giàu có ấy tặng cô bộ váy mới? Mặc áo của một người con trai tặng đi chơi với người con trai khác, cô không thấy quá đáng à?" – Xem ra, anh chàng tóc bạch kim rất giận về điều này.

"Quá đáng?! Tôi chỉ mặc đi dự tiệc mà quá đáng sao?" – Lệ Chi bắt đầu khó chịu – "Tôi không biết là anh lại đặt nặng vấn đề chiếc áo váy, lẽ nào tôi cứ xếp xó nó ở trong tủ, anh kỳ lạ thật!"

Trông tình hình đang xấu đi, Hoàng Cường đành vào ngăn:

"Hai người đừng cãi nữa, có gì từ từ nói."

"Tôi tắm rửa và thay áo đây, tôi mệt lắm..." – Lệ Chi bước khập khiễng về phía phòng tắm, bảo nhật.

Vẫn nhìn theo cô gái họ Diệp, lòng Kỳ Phong chợt thấy đau lẫn buồn bã một cách khó chịu. Ánh mắt quay phắt, anh bước nhanh lên phòng. Có tiếng thở dài phát ra, Hoàng Cường lắc đầu.

.....

Gió đêm mãi cứ thổi không ngừng, Kỳ Phong đứng trên sân thượng, mắt đăm đăm nhìn vào màn đêm huyền hoặc. Đôi mắt xám xoáy sâu như đang tìm thứ gì mơ hồ, không rõ. Bây giờ tâm trạng Kỳ Phong rối bời, ngổn ngang chẳng định hình. Sự việc lúc nãy quả thật Lệ Chi nói đúng, chiếc váy đó dùng để đi dự tiệc nên cô mặc là điều dĩ nhiên vậy sao anh lại làm lớn chuyện khiến cả hai dẫn đến

bất hòa?... Sự thật thì anh chàng tóc bạch kim thấy không vui khi Lệ Chi mặc áo váy màu sữa mình tặng đi chơi cùng người con trai khác, mà đó lại là Quang Dương.

Tiếng thở dài ngao ngán, Kỳ Phong cảm giác dạo gần đây mình cư xử rất lạ, đặc biệt là với Lệ Chi. Mỗi lần gặp mặt cô thì trong anh xuất hiện dòng cảm xúc là lạ, khó tả. Cuối cùng thì mình bị làm sao vậy? Kỳ Phong gãi tóc soàn soạt.

"Anh đứng lâu, coi chừng cảm lạnh đó. Có giận tôi thì cũng phải lo cho bản thân chứ!" – Giọng Lệ Chi vang lạnh lạnh. (^O^)

Tắm rửa xong, tinh thần thoải mái hơn nên Lệ Chi ngồi suy nghĩ. Nó không muốn sự bất hòa kéo dài và đã lên đây tìm gặp Kỳ Phong hòa giải.

Lệ Chi lân la đến chỗ anh bạn đứng, mở lời bắt chuyện nhằm cứu vãn tình hình:

"Xin lỗi vì giọng điệu lúc nãy của tôi hơi khó nghe, vì có vài việc khiến tôi mệt mỏi nên tâm trạng bức bối, anh bỏ qua nhé."

Nghe lời xin lỗi "bùi ngùi" nọ khiến Kỳ Phong "xao động". Anh cất tiếng khẽ khàng:

"Tại tôi vô cớ gây chuyện trước, tôi cũng có phần lỗi!"

"Được rồi, tôi hứa sẽ không mặc chiếc váy màu sữa đi chơi với người khác nữa, chỉ khi nào đi cùng anh tôi mới mặc." – Cô nàng cậ trịnh trọng tuyên bố.

LỜI HỨA THỦY CHUNG

Võ Anh Thơ
dtv-ebook.com

Chương 17: Chia Tay

Tự dưng câu nói ấy làm Kỳ Phong chợt dạ vì vậy anh lúng túng bảo vẫn vơ:

"Tôi có nói là chỉ khi đi cùng tôi cô mới mặc đâu. Tôi đã tặng nó cho cô thì là của cô, muốn làm gì tùy."

"Thế anh hết giận tôi rồi nhé?" – Lệ Chi lém lỉnh.

Kỳ Phong im lặng, không nói. Chính xác là anh không biết phải nói gì bởi lúc này chợt nhiên thấy ngượng thế nào ấy.

"Nếu anh còn buồn bực thì cầm lấy cái này đi!"

Lệ Chi đưa ra trước mặt Kỳ Phong một que gỗ.

"Cái gì vậy?" – Anh chàng họ Lâm đón lấy, ngạc nhiên.

"Cây pháo hoa đó, tôi với anh đốt pháo hoa chơi."

Lệ Chi kéo vội Kỳ Phong ra giữa sân thượng, nơi có mấy cây pháo hoa nằm ngổn ngang dưới đất.

"Nào chúng ta sẽ khai mạc một buổi tiệc nho nhỏ, bắt đầu!"

Dứt lời, Lệ Chi dùng quẹt ga đốt phần đầu của chiếc que. Vài giây sau, trên đầu que xuất hiện những tia lửa nhỏ bắn xòà như tia nước ngầm. Con bé đưa qua đưa lại, cười:

"Anh làm thử đi, trò này vui lắm!"

Kỳ Phong cũng thấy thích thích nên làm theo.

Chẳng bao lâu trên sân thượng xuất hiện hàng ngàn các tia lửa mỏng nhấp nháy sáng rực. Hai người nọ cầm trong tay ba, bốn cây pháo hoa hết giờ lên giờ xuống lại sang trái sang phải, trông họ giống hệt những đứa trẻ đang say mê với trò chơi của mình.

Cả hai bắt đầu cười lớn, không khí rộn ràng khoáy động sự tĩnh lặng của đêm đen.

Chơi một lúc thấy mệt, hai người liền ngồi xuống, dựa lưng vào nhau, thở. Có lẽ do họ vừa chạy nhảy vừa cười hết cỡ nên đâm ra thế này.

"Mệt quá nhưng vui!" – Kỳ Phong thở hển hển.

"Dĩ nhiên, mỗi lúc buồn cứ đốt cây pháo hoa, nhìn sự rực rỡ của nó thì nỗi phiền muộn cũng tan mất."

"Chưa bao giờ tôi vui như vậy, cảm ơn cô."

"Đừng khách sáo, bạn bè với nhau thôi." – Lệ Chi đột nhiên thở dài – "Chán thật, ngày mai chẳng biết sẽ ra sao."

"Ngày mai cô có chuyện gì hả?"

"Tôi đã quyết định, sáng mai chia tay với Quang Dương!" – Cái nhìn của cô gái thật trông buồn bã.

"Chia tay? Ngày mai ư? Nhanh thế?" – Kỳ Phong vô cùng bất ngờ.

"Tôi nghĩ không nên tiếp tục kéo dài nữa, như vậy sẽ làm tổn thương Quang Dương nhiều hơn, dù gì cuộc hẹn hò giả cũng kéo dài gần một tháng rồi,"

"Tùy cô, thấy lúc nào thích hợp thì làm. Mai hai người "tổ chức chia tay" ở đâu?" – Kỳ Phong xoay xoay thanh que.

"Ở nhà Quang Dương. Sáng mai, anh ấy đón tôi sang nhà chơi."

"Vậy có cần tôi chạy xe đạp bám theo chờ trước cổng để đón cô về? Cô "đá" người ta như vậy chắc người ta không tốt bụng đến mức bảo tài xế xe hơi đưa cô về tận nhà đâu." – Kỳ Phong cười khi, bảo đùa.

"Ừm, thế thì làm phiền anh. Woa, mệt mỏi cả người! Kỳ Phong này, tôi có thể dựa vào lưng anh một lúc không?" – Lệ Chi tự dưng ngỏ lời.

"Tùy cô..." – Anh chàng này hình như chỉ nói được có vậy thôi thì phải.

Lệ Chi cười bẽn lễn. Đưa mắt nhìn tấm lưng rộng cùng bờ vai màu áo đen vững chắc kia là tâm trạng xôn xao hân, dường như cô nàng cần muốn tìm lại cảm giác trước đây.

Lệ Chi từ từ dựa mái đầu xuống lưng Kỳ Phong. Trong thoáng chốc, anh chàng tóc bạch kim cũng giật thót cả tim. Không hiểu sao, lúc cô gái vừa ngã đầu lên lưng anh thì trái tim trong lồng ngực bất chợt loạn nhịp, chỉ một chút thôi.

Trở lại Lệ Chi, nó quả nhiên thấy sung sướng. Đúng rồi, đúng là cảm giác này, vừa an tâm vừa bình yên. Khi ấy Lệ Chi dường như quên mất nỗi buồn phiền, chẳng còn biết mọi thứ xung quanh diễn

ra điều gì. Nhẹ nhàng hạnh phúc! Con bé lại ngửi thấy mùi thơm tỏa ra từ những sợi tóc dài bạch kim. Mùi của ký ức...

Cô gái họ Diệp nhắm mắt lại, mỉm cười, tận hưởng điều ngọt ngào.

Về phía Kỳ Phong, anh vẫn ngồi yên không hề động đậy, có lẽ vì không muốn đánh thức sự yên tĩnh của cô gái. Chẳng biết làm gì, Kỳ Phong liền ngược nhìn bầu trời đêm nhấp nháy ánh sao. Một sự thanh thản lẫn hạnh phúc chợt nhiên xuất hiện. Từ trước đến nay, chưa bao giờ anh có cảm giác đó.

"Chà, trông hai người y như tình nhân!" – Giọng Hoàng Cường chợt nhiên vang lớn.

Bấy giờ, hai người nọ mới sực tỉnh. Họ nhanh chóng đứng bật dậy với dáng vẻ lúng túng.

"Hoàng Cường, anh nói gì kỳ thế?" – Lệ Chi cảm nhận mặt mình đang đỏ. (>///
<)

"Chứ gì nữa, vừa nãy còn giận hờn sau đó làm lành rồi đốt pháo hoa, tiếp đến ngồi dựa lưng vào nhau tâm tình, hồng giống tình nhân chớ giống gì?" – Hoàng Cường cười ngất.

"Hoàng Cường, cẩn thận cái mồm của cậu!" – Tiếng Kỳ Phong đầy gắt gỏng nhưng nghe vụng về lắm.

Hoàng Cường quay đi phẩy tay:

"Có tình cảm với nhau thì cứ nói đại, làm gì phải che giấu!"

Lệ Chi lẫn Kỳ Phong cùng nghiêng răng, đồng thanh:

"Hoàng Cường!"

Thế là đêm ấy, anh chàng họ Hoàng bị rượt chạy khắp nhà, xem như là vận động trước khi ngủ.

***

Hôm sau, mới sáng sớm, Quang Dương đã lái xe đưa Lệ Chi đến ngôi biệt thự sang trọng. Dĩ nhiên, Kỳ Phong bám đuôi theo trên chiếc xe đạp.

Trên suốt quãng đường, Quang Dương cứ huyên thuyên giới thiệu về "ngôi nhà to xác" của mình với tâm trạng rộn ràng hơn hờ giống hệt đứa trẻ được quà. Chính điều đó mà anh không hề biết, một nỗi buồn nặng trĩu đang lớn vồn trong lòng cô bạn gái. Bởi Lệ Chi chẳng biết phải "trình trọng" chia tay với anh chàng nhà giàu như thế nào.

Phía sau, Kỳ Phong không ngừng ho sặc sụa do ngửi những làn khói đen kịt thả ra từ chiếc xe hơi. Như vậy thử hỏi, làm sao anh chàng không ghét xe hơi được!

Ngôi biệt thự của Quang Dương nằm giữa một khu vườn rộng lớn, được thiết kế theo kiểu vườn hoa cổ xưa, cổ kính, uy nghiêm và sang trọng. Đây là ngôi biệt thự khác của nhà họ Nguyễn, không phải ngôi biệt thự trước kia Kỳ Phong sống thế nên ắt hẳn, anh sẽ chẳng biết được Quang Dương là cậu em trai cùng cha khác mẹ của mình.

Chiếc xe màu đen lăn bánh vào bên trong trên con đường đầy sỏi đá rồi dừng lại trước cửa ngôi biệt thự. Quang Dương nhanh chóng mở cửa xe mời cô gái xuống.

Nếu như bình thường thì Lệ Chi đã há hốc mồm, mắt mở to thao láo, nhìn say mê ngôi nhà lớn này thế nhưng bởi hiện tại tâm trạng nó vô cùng sầu não nên chẳng còn "thiết tha" để ý đến điều gì khác.

Cánh cửa mở toang, trước mặt Lệ Chi là vô số người hầu đang đứng đợi. Họ xếp thành một hàng dài, đến nỗi chẳng thấy người cuối hàng đâu (*nổ banh*)

Tất cả đồng thanh, cúi người:

"Cậu cả!"

Quang Dương xoay lại nhìn Lệ Chi:

"Nếu em cần gì thì cứ gọi, họ sẽ mang đến cho em ngay!"

Lệ Chi khẽ gật gật. Quả thật bản thân nó không thích người ta hầu hạ mình. Làm gì có ai chăm sóc ta tốt hơn chính bản thân ta.

Tiếp, Quang Dương dẫn Lệ Chi đi tham quan ngôi biệt thự. Gia đình giàu có đúng là khác! Từ những thứ lớn nhất cho đến những thứ nhỏ nhất đều toàn là đồ đắt tiền, nhìn muốn chói cả mắt. Tất cả vật dụng ở đây rất khác so với nhà của Lệ Chi hoặc nhà Kỳ Phong. Chính lúc này, cô nàng cận mới thấy được, khoảng cách giữa người giàu và người nghèo. Con người của hai tầng lớp khó mà hòa hợp!

Cuối cùng, Quang Dương cho Lệ Chi xem căn phòng của anh. Phòng ốc rộng rãi, thoáng mát, cách bố trí bày biện trông vẻ đơn giản nhưng chẳng kém phần lịch lãm, sang trọng. Điều ấy cũng hợp với tính cách của Quang Dương.

"Em thấy thoải mái chứ?" – Anh chàng nhà giàu hỏi bạn gái khi cả hai đang đứng ngoài hành lang phòng, lộng gió.

"Vâng, nhà anh lớn thật."

"Thế à? Dòng họ anh còn một ngôi biệt thự, trước đây gia đình anh sống ở đó. Khi hai anh em lớn, mẹ anh quyết định để cả hai về đây sống." – Chợt Quang Dương trông Lệ Chi có vẻ không vui, liền hỏi – "Em mệt hay không vừa ý chỗ nào?"

"Không, em không sao!" – Lệ Chi lắc đầu, cười gượng.

Nghe bảo vậy, Quang Dương không hỏi gì thêm. Anh đưa mắt nhìn về phía trước, giọng thì thầm như muốn cô nàng nghe lời tâm sự của mình:

"Sau này khi mẹ anh mất, Quang Nhân sẽ là chủ của ngôi biệt thự bà đang sống. Ngôi nhà này chỉ còn mỗi anh... Anh nhất định sẽ rất cô đơn vì vậy luôn mong tìm cho nó một nữ chủ nhân! Một người vợ anh mong đợi!"

Lệ Chi thoáng nhìn Quang Dương, lòng hiểu anh muốn nói gì. Thế nên tâm trạng nó càng ngổn ngang, lo sợ hơn nữa.

Những điều Quang Dương bày tỏ nãy giờ như thể ngỏ lời với Lệ Chi và anh chờ câu trả lời của cô. Thấy cô gái họ Diệp vẫn im lặng, Quang Dương bước đến gần hơn rồi đột ngột nắm tay cô:

"Lệ Chi, anh hy vọng em sẽ trở thành nữ chủ nhân của ngôi biệt thự, hai chúng ta hãy..."

"Đủ rồi!" – Lệ Chi bắt ngờ lớn giọng.

Quang Dương giật mình, ngạc nhiên:

"Em sao vậy, Lệ Chi?"

Đã đến lúc phải kết thúc... Lệ Chi nhắm mắt, hít sâu, thu hết can đảm ngược nhìn Quang Dương, ánh mắt kiên quyết lạ lùng:

"Quang Dương, em nghĩ... chúng ta nên chia tay!"

"Chia tay? Em nói gì thế?" – Quang Dương không giấu nổi sự kinh ngạc.

"Em không muốn kéo dài cuộc tình này thêm nữa vì... vì nó là giả tạo!"

"Em mệt ư, hay anh..."

"Không, không là gì cả! Tôi đến với anh chỉ là một trò đùa! Tôi xin lỗi!" – Lệ Chi rút tay ra khỏi tay Quang Dương.

"Lệ Chi, em đùa ư? Anh không thích chút nào!" – Quang Dương dường như bối rối.

"Anh nhìn mặt tôi giống như đang đùa sao?" – Lệ Chi xoáy sâu cái nhìn vào đôi mắt bản thân của anh chàng nhà giàu.

Quang Dương nói đứt quãng, như muốn níu kéo điều gì đó:

"Nếu anh có lỗi, em hãy nói, anh sẽ sửa."

"Quang Dương, tôi lặp lại một lần nữa, tôi không thật lòng khi đến với anh và bây giờ tôi muốn chia tay!" – Lệ Chi dứt khoát, chưa bao giờ con bé nói với ai tàn nhẫn như vậy.

Lặng người, Quang Dương đứng bất động, đôi mắt không chớp. Rất nhanh, vài giây sau, anh hỏi khẽ:

"Vậy là... em lợi dụng tôi? Đến lúc này thì bỏ rơi tôi?"

Cố giữ cảm xúc, Lệ Chi đáp gọn:

"Phải!"

Vào giây phút này, Quang Dương biết rằng sự tình chẳng thể cứu vãn được nữa. Anh đã bị một cô gái lợi dụng, trêu đùa sau cùng thì bị "đá" không thương tiếc! Gương mặt Quang Dương bình thản lạ lùng, ánh mắt trống rỗng, không còn cảm xúc. Trông anh chàng nhà giàu khi ấy thật tội nghiệp, giống đứa trẻ lạc mẹ, bơ vơ không biết về đâu.

Không muốn sự khó xử kéo dài, Lệ Chi cất tiếng:

"Nếu anh không còn gì để nói, tôi xin phép."

Quang Dương vẫn lặng thinh, dường như đang rất sốc. Lệ Chi nhìn chàng trai lần nữa trước khi nhanh chóng rời khỏi phòng.

Còn lại một mình, Quang Dương tự dưng cười cười trông cay đắng. Lòng quặn thắt, đau đớn khôn tả. Anh ngồi phịch xuống giường, cảm giác mắt bắt đầu cay cay...

***

Ở ngoài, Kỳ Phong chờ đợi trong dáng vẻ sốt ruột vì không biết cuộc chia tay kia diễn ra thế nào. Chợt, cổng biệt thự mở, Lệ Chi bước ra chậm chạp. Lập tức, anh chàng họ Lâm dẫn xe đạp đến bên cô gái.

"Thế nào, cô chia tay với Quang Dương rồi ư?"

Lệ Chi cúi gầm mặt, gật khẽ.

"VẬY... SẮC MẶT ANH TA RA SAO?"

Cô nàng cậ không trả lời.

Biết Lệ Chi còn buồn, Kỳ Phong nói sang chuyện khác:

"Xem như cô đã hoàn thành xong khóa học, sắp tới cô định làm gì? Còn tôi thì chẳng biết "xếp" cô vào loại nào: tốt, trung bình, khá hay xuất sắc hoặc yếu kém." – Nói xong, anh cười hắc hắc.

Lệ Chi vẫn nhích từng bước, cúi đầu trong im lặng.

"Chiều nay cô nấu bữa tối cuối cùng cho tôi, thế là hết nợ." – Kỳ Phong chợt thấy lòng buồn buồn.

Thấy cô gái họ Diệp chẳng phản ứng cũng chẳng lên tiếng, anh chàng tóc bạch kim dò hỏi:

"Cô không sao chứ?"

Cô nàng cứ im thin thít. Bực bội, Kỳ Phong đặt tay lên vai cô kéo lại:

"Này, Diệp Lệ Chi!"

Lúc Lệ Chi xoay lại thì mắt Kỳ Phong mở to kinh ngạc khi trông những giọt lệ chảy dài ướt đầm gương mặt cô. Biết điều đó, Lệ Chi dùng hai tay lau lau như thể ngăn mấy dòng nước mặn chát ấy. Nhưng vô ích, càng lau nước mắt càng tuôn xối xả, tràn trụa xuống cằm.

"Lệ Chi..."

"Xin lỗi... nhưng tôi không kìm được. Lúc này, khi bỏ rơi Quang Dương, tôi thấy anh ấy nhìn tôi rất buồn lẫn thất vọng, không những thế còn vô cùng đau khổ. Rồi trong khoảnh khắc đó, nhìn Quang

Dương tôi lại thấy chính mình!... Lúc bị bỏ rơi, tôi cũng giống hết anh ấy!" – Lệ Chi nước nở hơn – "Vì sao? Vì sao tôi lại làm thế với Quang Dương? Tôi từng bị bỏ rơi, lẽ ra tôi là người biết rất rõ nỗi đau đó. Thế mà giờ tôi lại làm vậy với người khác. Quang Dương đã rất tốt với tôi."

"Lệ Chi, cô hãy bình tĩnh!"

"Lẽ ra, tôi không nên tham gia lớp học này! Tôi thà là kẻ thủ chung ngốc nghếch chứ không muốn như vậy! Tôi sai, tôi đã sai! Tôi thật sự sai từ lúc đầu!..."

Lệ Chi khóc thét, lòng đau đớn vô vàn. Nó đã đứng đấy, bật khóc tức tưởi. Con bé cứ khóc mãi và chưa bao giờ thấy ân hận như lúc này.

Còn Kỳ Phong chỉ biết nhìn Lệ Chi trong lặng im. Anh không biết rằng, cô lại đau khổ đến thế và chính anh là người đã gây ra điều đó. Chẳng ngờ được, việc Kỳ Phong bảo Lệ Chi lừa gạt Quang Dương lại khiến cô gãi ân hận đến mức khóc nước nở trên đường.

Anh chàng họ Lâm thật sự không biết làm sao để xoa dịu vết thương cho Lệ Chi. Anh giơ tay lên nhưng có điều gì đã ngăn anh không thể ôm cô. Kỳ Phong siết chặt tay, từ từ hạ xuống rồi khẽ quay mặt.

Tim Kỳ Phong nhói đau như thể bị ai ghim hàng ngàn mũi kim. Lòng ngực anh thắt lại mỗi khi nghe tiếng Lệ Chi khóc lớn hơn, nhưng anh chẳng thể làm gì ngoài việc đứng lặng đi.

LỜI HỨA THỦY CHUNG

Võ Anh Thơ
dtv-ebook.com

Chương 18: Nụ Hôn Và Lời Hứa Trong Cơn Say

"Tối nay cậu bận à, vậy là cậu không về nhà?" – Kỳ Phong nói chuyện với Hoàng Cường qua điện thoại.

« Ừm, có gì cậu với Lệ Chi cứ ăn tối đừng chờ phần cho tớ, sáng tớ về. »

"Thôi được, với lại tớ nghĩ tối nay Lệ Chi cũng chẳng còn lòng dạ để chuẩn bị bữa tối." – Kỳ Phong giấu tiếng thở dài, bảo.

« Hả, cậu nói gì Kỳ Phong? »

"À không có gì, cậu cứ làm việc đi, tạm biệt!"

Kỳ Phong gác điện thoại, xong khẽ xoay qua nhìn Lệ Chi đang ngủ ngon lành trên ghế sofa. Buổi sáng, khi khóc một trận xong, cô nàng lăn ra ngủ khò. Đôi mắt nó sưng to vì khóc nhiều. Thỉnh thoảng, trong lúc ngủ, con bé còn nấc lên khe khẽ, cơn đau có lẽ đã dịu nhưng dường như còn vương vấn.

"Tối nay chắc phải ăn cơm tiệm." – Kỳ Phong thở ra.

Anh chàng họ Lâm lấy chăn đắp cho Lệ Chi rồi ngồi xuống chiếc ghế đối diện, mắt cứ nhìn chăm chăm cô gái. Lướt lự chốc lát, Kỳ Phong vén mái tóc của Lệ Chi, tay đặt nhẹ nhàng lên mái đầu đang say giấc. Cái vuốt tóc ấm áp như thể anh muốn che chở cho người

con gái đó. Nghe tiếng nấc khẽ của con bé, đôi mắt xám kia lại rũ buồn, cái buồn nặng dần trong Kỳ Phong.

"Xin lỗi, tất cả là vì tôi nên cô mới thế này, tôi chỉ biết nghĩ cho bản thân mà không quan tâm đến cảm xúc của cô. Lệ Chi, tôi không muốn thấy cô khóc!"

Giọng Kỳ Phong thì thầm, lời xin lỗi thấp dần đó càng làm cho không gian của buổi chiều thêm thênh thang.

Chợt, Lệ Chi cựa mình, từ từ mở mắt ra, cái nhìn mệt mỏi hướng về phía anh bạn ngồi ngay bên cạnh.

"Kỳ Phong, tôi đang ở đâu vậy?"

Kỳ Phong cười cười đồng thời nhanh chóng rút bàn tay còn vỗ về trên mái tóc cô gái:

"Cô đang ở nhà tôi. Sáng, cô khóc suốt sau đó thì bảo buồn ngủ nên tôi đưa cô về đây."

"Vậy ư?" – Lệ Chi chậm chạp ngồi dậy, đảo mắt qua chiếc đồng hồ trên bàn – "Đã 4 giờ chiều rồi sao, tôi ngủ nhiều quá!"

"Ừm, giờ cô rửa mặt cho tỉnh táo, ngồi nghỉ một lát tôi và cô cùng đi ăn tiệm. Tối nay Hoàng Cường không về, còn cô chắc cũng chẳng còn tâm trạng nấu nướng gì."

Lệ Chi ngồi ngẩn người, lại nhớ đến chuyện sáng nay. Hễ nhớ thì lại muốn khóc thôi, nếu khóc mãi có lẽ con bé sẽ chết mất. Lệ Chi mong mình quên hết tất cả, nói thế thì quả là không đúng, nhưng thật sự thì nó sợ hãi khi nghĩ về việc đã làm với Quang Dương.

"Cô trông nhà, tôi sẽ mua bữa tối cho hai chúng ta, ăn xong tôi sẽ đưa cô về nhà. Đừng lo nghĩ gì nữa, phải giữ gìn sức khỏe chứ."

"Kỳ Phong!" – Lệ Chi gọi nhỏ, mắt thì nhìn ra cửa sổ – "Tôi chẳng còn tâm trạng gì để ăn cả, tôi chỉ muốn..."

.....

Kỳ Phong nhìn đồng hồ trên bàn rồi ngó sang Lệ Chi đang ngồi mân mê lon bia:

"Thế đấy, ăn tối thì không chịu lại muốn nhậu."

"Phải!" – Lệ Chi lắc lắc lon bia, có vẻ đã say – "Ăn làm gì, nhậu thế này mới vui, đúng không? Anh cũng uống đi chứ!"

"Thôi, tôi không muốn say khướt như cô đâu."

"Anh đúng là..." – Lệ Chi kêu lớn, gương mặt đỏ ngầu – "Lâu lâu ngồi tâm sự với nhau mà anh cũng không chịu, đúng là người bạn xấu."

"Lệ Chi, cô say rồi, đừng có uống nữa."

Kỳ Phong với tay định chụp lấy lon bia thì tức thì Lệ Chi đứng bật dậy, cười nhăn nhăn:

"Gì, định cướp của tôi hả? Ở kia còn mấy lon kia, sao anh không lấy lại đi cướp của người khác?"

Nói xong, cô nàng cật bước loạng choạng, tay hươ hươ múa hát ngông nghênh. Anh chàng họ Lâm lắc đầu, chán nản liền đứng lên, đến gần giữ cô gái lại vì sợ cô sẽ ngã:

"Cô thôi đi, đừng uống nữa."

"Không! Anh không được cướp bia của tôi!" – Lệ Chi hét ầm –
"Anh tránh ra! Đừng đụng vào tôi!"

"Cô say quá rồi, đưa lon bia cho tôi."

"Đừng hòng!" – Lệ Chi giấu cái lon bia trên tay ra sau lưng.

Khẽ thở dài, Kỳ Phong bảo:

"Cô muốn thế nào mới ngừng uống?"

"Thế nào hả?" – Lệ Chi tự dưng cười ha hả – "Được, tôi sẽ không uống nữa với điều kiện anh phải uống hết một lon bia."

"Đã nói tôi không uống!"

"Anh không uống thì tôi sẽ uống tiếp..." – Lệ Chi đổ bia vào miệng, thứ nước có gas tràn xuống cổ nó ướt đầm áo.

Thấy thế, Kỳ Phong giữ tay cô nàng cận lại, giọng nhún nhường:

"Rồi, rồi, tôi sẽ uống nhưng chỉ một lon thôi đấy."

Anh chàng tóc bạch kim miễn cưỡng chụp lấy lon bia, mở nắp rồi từ từ đưa lên miệng.

"Ha ha, anh uống rồi, vui quá! Uống tiếp nào!" – Lệ Chi vỗ tay hò hét.

Để cô gái không làm trò "điên rồ" nữa, Kỳ Phong đành ực hết cả lon.

"Cay quá!" – Kỳ Phong khè lười – "Tôi uống hết rồi, cô ngừng uống đi."

Cười cười, Lệ Chi gian xảo:

"Không, anh uống thêm ba lon nữa thì tôi sẽ về nhà."

"Sao, ba lon ư?" – Kỳ Phong há hốc.

"Phải, nếu anh không chịu thì tôi chẳng về, tôi sẽ ở đây uống đến sáng." – Lệ Chi ném lon bia trên tay, vồ đến lấy lon khác.

Kỳ Phong lập tức ngăn, vẻ nhượng bộ:

"Ừ, ừ, tôi uống. Nhưng có chắc là, tôi uống xong ba lon cô sẽ về?"

"Tôi xin thề!" – Lệ Chi giả vờ tỉnh táo giơ tay lên hứa.

Kỳ Phong vẫn còn đang lẩn tránh thế nhưng khi trông dáng vẻ lơ ngơ của cô bạn thì anh dứt khoát nốc cạn ba lon bia cùng lúc. Chính vì vậy Kỳ Phong cũng lâm vào "mê hồn trận" giống Lệ Chi.

Cả hai nằm vật ra sàn nhà, cười hắc hắc như bị điên.

"Một, hai, ba ngôi sao kìa!" – Kỳ Phong hú vang.

"Xạo! Làm gì có sao trong nhà chứ, ngốc ời là ngốc, khùng ời là khùng!"

"Cô nói ai ngốc chứ? Tôi thấy sao rõ ràng mà."

"Anh xin rồi, Kỳ Phong." – Lệ Chi lơ mơ.

"Ai nói tôi xin, cô mới xin, Lệ Chi!"

Bất chợt không nghe âm thanh nào nữa, Kỳ Phong quẹo đầu sang bên, thấy Lệ Chi ngồi dậy tự lúc nào với dáng vẻ bất động.

"Làm gì nghếch mặt thế?"

"Tôi hả?" – Lệ Chi chỉ chỉ vào mặt mình – Tôi đang nhớ đến Quang Dương... Tôi rất hối hận khi làm tổn thương anh ấy!"

Câu nói đó vừa dứt là Kỳ Phong ngừng cười ngay tức khắc. Anh nhồm dậy, nổi buồn đột nhiên tràn về thay thế cho cơn say.

Lệ Chi làm bầm, đầu óc vẫn còn ngất ngư:

"Cứ ngỡ khi say sẽ quên mọi chuyện, nào ngờ càng buồn hơn."

Lặng thinh trong chốc lát, Kỳ Phong đưa mắt quan sát dáng vẻ bản thân của cô gái.

Còn Lệ Chi thì bắt đầu cảm giác sóng mũi cay cay:

"Tôi lại sắp khóc rồi. Ôi buồn quá! Bây giờ tôi không biết phải làm gì, tôi có nên xin lỗi Quang Dương không, tôi rối lắm! Tôi thật là ngốc!"

Những giọt lệ bắt đầu ứa ra, chảy dài xuống cằm, Lệ Chi dùng tay lau lau:

"Xin lỗi, sao cứ khóc mãi..."

Bỗng, Lệ Chi thoáng giật mình bởi bàn tay ai đó chạm nhẹ vào gương mặt nó. Nhanh chóng mở mắt, con bé gặp ngay cái nhìn kỳ

lạ của Kỳ Phong. Đôi màu mắt xám trở nên lung linh, ấm áp vẻ như anh đang dành một tình cảm yêu thương cho mình.

"Lệ Chi." – Kỳ Phong đột ngột gọi, nghe nhẹ tênh – "Anh xin lỗi vì đã khiến em khó xử lẫn đau khổ thế này, vậy nên từ giờ anh nhất định sẽ làm em hạnh phúc, không để em phải rơi lệ."

Cái nhìn của Lệ Chi tròn xoe, thật bất ngờ khi nghe anh chàng họ Lâm bảo thế. Trái tim trong lồng ngực bắt đầu đập mạnh, Lệ Chi bối rối:

"Chuyện... chuyện gì vậy? Anh say rồi."

Kỳ Phong ngắt lời bằng giọng quả quyết:

"Hãy tin anh! Anh hứa sẽ làm em hạnh phúc, em tin chứ?"

Đôi tay anh áp sát vào gò má đang ửng hồng của Lệ Chi. Dẫu còn trong cơn say và chẳng đủ tỉnh táo phán đoán điều gì, không biết những câu nói dịu dàng ân cần từ người con trai kia là thật hay chỉ do nhất thời nhưng tận đáy lòng Lệ Chi rất sung sướng lẫn hạnh phúc khi nghe thế.

"Kỳ Phong, anh..."

Đột ngột và bất ngờ, Kỳ Phong liền đặt môi mình lên môi Lệ Chi. Dẫu chỉ là một nụ hôn ngắn ngủi thoáng qua nhưng cũng đủ để Lệ Chi cảm giác thời gian như ngừng trôi.

"Không... không phải lúc dạy hôn đâu... Kỳ Phong..." – Lệ Chi lắp bắp.

Anh chàng họ Lâm lắc đầu:

"Anh không dạy hôn... Anh muốn hôn em! Lời anh hứa, em tin chứ?"

Lệ Chi nhìn sâu vào đôi mắt nồng nàn của Kỳ Phong và lòng chợt yếu mềm hẳn. Vẻ như vào đúng khoảnh khắc đó, cả hai thấy tỉnh táo không còn trong cơn say. Khẽ khàng đặt hai tay lên vai chàng trai, cô gái họ Diệp gật đầu:

"Em tin lời anh hứa!"

Chỉ cần chờ có thể, Kỳ Phong tiếp tục hôn vội lên bờ môi Lệ Chi. Không phản ứng gì cả, con bé chỉ nhắm mắt rồi cùng anh đắm chìm với cái hôn nồng nàn ấy. Kỳ Phong siết chặt Lệ Chi vào lòng, như muốn làm cô tan chảy trong mình. Mãnh liệt, nồng thắm, yêu thương, đó là cảm xúc cả hai dành cho nhau lúc này và họ thật sự thấy cần nhau.

Thình lình, chân Kỳ Phong va trúng chân bàn sát bên cạnh làm thùng nước to trên đấy rớt xuống, cùng lúc trúng vào đầu hai người. Thế là họ... bất tỉnh(!) lăn đùng ra chẳng còn hay biết gì nữa.

Kết quả, hai người đã ngủ một giấc ngon lành cả đêm. T___T

***

Tảng sáng, cửa nhà mở toang, Hoàng Cường bước vào, vừa vươn vai vừa ngáp uể oải:

"Ôi, mệt quá! Phải chớp mắt thôi."

Keng! Anh chàng đá ngay một lon bia dưới chân, nó lăn lông lốc.

Đảo mắt nhìn xuống, bấy giờ Hoàng Cường mới ngạc nhiên vì sao trong nhà có nhiều lon bia thế kia. Còn chưa rõ đã xảy ra chuyện gì thì anh chàng họ Hoàng neho mắt bởi thấy ở ngay chân bàn có dáng hai người nào nằm ngủ la liệt. Tiến đến gần xem thử, anh không khỏi kinh ngạc khi đó lại là Kỳ Phong và Lệ Chi. Cậu bạn thân nằm dưới nền nhà, còn cô gái thì nằm đè lên người anh. Cả hai vẫn ngáy khò khò.

"Này! Này! Hai người làm gì vậy? Dậy mau!" – Hoàng Cường lay lay hai người bạn, miệng gọi lớn.

Bị đánh thức mạnh bạo, hai kẻ say mới choàng tỉnh, từ từ mở mắt. Lệ Chi ngồi dậy trước, mắt mở chẳng lên nổi, lừ đừ bảo:

"Hoàng Cường, tự nhiên gọi tôi thế?"

Bên cạnh, Kỳ Phong cũng dựng người lên đồng thời đưa tay rờ đầu, ra điều bực bội:

"Đau đầu quá! Hoàng Cường, có tin tức sẽ đập cậu không?"

"Cả hai tỉnh lại đi! Đêm qua hai người uống say rồi có làm chuyện gì không?"

"Chuyện gì là chuyện gì?" – Hai người nọ còn hỏi đầy khó chịu.

"Trời ơi! Hai cô cậu mở mắt ra ngay! Hai người nằm ngủ bên cạnh nhau kìa!"

Vừa nghe xong câu nói oang oang của Hoàng Cường thì y như rằng có dòng điện cực mạnh xẹt ngang qua khiến hai người nọ sực tỉnh, mắt mở to thao láo. Và rồi bấy giờ họ mới nhìn nhau, sự việc đêm qua ùa về, những lời hứa cùng cả nụ hôn dài.

"Tôi... tôi... về đây!" – Lệ Chi bật dậy, lập tức rời khỏi nhà như bị ai đuổi.

Hoàng Cường nói với theo:

"Lệ Chi! Áo khoác của cô!... Haizzz, sao mà đi nhanh vậy." – Xong, anh xoay sang người còn lại – "Kỳ Phong, đêm qua..."

"Tớ... vào phòng vệ sinh!" – Kỳ Phong nhanh chóng đi về phía phòng vệ sinh với trạng thái không bình thường.

Nhíu mày, khó hiểu, anh chàng họ Hoàng nhún vai:

"Họ sao vậy? Lẽ nào đêm qua..."

***

Về đến nhà, Lệ Chi đã lao nhanh vào giường, đồng thời lấy gối đè lên đầu.

"Chuyện gì thế này? Đêm qua, hình như mình uống say rồi tiếp theo mình... mình và Kỳ Phong..."

Hình ảnh Kỳ Phong hôn Lệ Chi hiện ra vô cùng rõ ràng, cả cái cảnh anh và nó ôm siết lấy nhau.

"Trời ơi! Mình và anh ấy... hôn nhau!" – Lệ Chi nhắm mắt, miệng không ngừng rửa rửa bản thân.

Nằm im một lúc, Lệ Chi bật người lên rồi đưa tay ôm mặt! Nóng ran! Nó cảm giác gương mặt đỏ bừng. Mắc cỡ quá!

"Đêm qua, Kỳ Phong chủ động hôn mình." – Cô nàng cậ dùng ngón tay chỉ chỉ vào đôi môi, tự nhủ – "Không phải dạy hôn mà là

hôn thật. Anh ấy còn nói sẽ làm mình hạnh phúc, điều đó là thật sao? Trời ạ, ngượng quá chừng!"

Lệ Chi lại vùi đầu vào chiếc gối mềm, vùng vằng cái gì chẳng rõ. Bỗng, chuông điện thoại reo khiến con bé giật mình. Đưa mắt nhìn màn hình cháy sáng, là Hoàng Cường gọi.

***

Trưa hôm đó tại quán café cuối phố, Kỳ Phong, Hoàng Cường và Lệ Chi hẹn gặp nhau. Chẳng là sáng nay, Hoàng Cường gọi điện vì muốn cùng cô gái giải quyết một vài chuyện.

"Tôi đã nghe chuyện giữa cô và Quang Dương, xem như cô hoàn thành xong khóa học này. Còn về việc thiếu nợ thì..."

"Lẽ ra tối hôm qua mới là kết thúc nợ nhưng vì đêm qua... đêm qua... đêm qua... (bắt đầu cà lăm) tôi đã không chuẩn bị bữa tối nên trưa nay tôi sẽ nấu bữa cuối cùng xem như kết thúc nợ." – Lệ Chi lúng túng thấy rõ.

"Ừ, cũng được." – Hoàng Cường thấy hai người kia chẳng nói với nhau câu nào, hiểu vấn đề nên bèn bảo – "Tôi có việc đến Hội một lát, cả hai cứ từ từ trò chuyện."

"Này, Hoàng Cường!" – Hai người nợ lập tức đồng thanh gọi.

"Xem ra cả hai có nhiều vấn đề đấy!" – Hoàng Cường cười rồi "cáo từ" ngay.

"Tên Hoàng Cường quá đáng thật." – Kỳ Phong làm bầm rồi khẽ quay người lại.

Thế là sự im lặng kéo đến, cả hai cứ ngồi yên không nói lời nào. Người thì giả vờ nhìn khắp nơi cốt để tìm ra một thứ nào đó khiến mình quan tâm. Người còn lại thì hình như khát nước lắm hay sao mà cứ uống nước liên tục không ngừng. Nhưng họ đều có một điểm chung là vã mồ hôi, tim đập không ngừng và vô cùng hồi hộp.

"Cô..." – Cuối cùng Kỳ Phong cũng cất tiếng – "Cô kết thúc khóa học này rồi nhỉ."

"Ừm, nhanh thật!" – Lệ Chi vuốt vuốt tóc, trông cứ ngại ngùng.

"Tôi không biết nên "xếp loại tốt nghiệp" nào cho cô. À, không nên nhắc đến chuyện đó nhỉ, chắc cô còn buồn." – Kỳ Phong cười xoa.

"Không sao, dù nhắc hay không thì sự việc cũng đã xảy ra."

"Ừ... ừm, cái tiệm này nóng quá!"

"Tôi thấy bình thường mà."

"Ừa vậy hả, có lẽ tại tôi mặc áo hơi chật."

"Áo chật rồi thì anh nên bỏ, mua cái mới."

Hai người này cứ nói chuyện lan man đi đâu, không rõ chủ đề. Khi nói xong những câu lảm nhảm thì họ lại tiếp tục... lặng thinh.

"Sao Kỳ Phong không nói về vấn đề đêm qua?" – Lệ Chi vừa lén nhìn anh chàng tóc bạch kim đang ngồi im vừa thở ra – "Lẽ nào mình lại mở lời, thế thì ngại lắm nhưng dù sao cũng nên làm rõ vấn đề đó."

Nghĩ tới nghĩ lui và bên đối phương vẫn chẳng có động tĩnh gì nên sau cùng Lệ Chi quyết định "hỏi cho ra lẽ" xem thử thế nào. Thu hết can đảm còn sót lại và cử động lưỡi để đảm bảo trong lúc nói sẽ không bị quíu, cô nàng cặm toan mở miệng thì thành linh Kỳ Phong đã "chen vào":

"Chuyện đêm qua..."

"Bây giờ mới chịu nói, có biết người ta chờ lâu không?" – Lệ Chi vờ giận ngầm nhưng thích lắm.

"Chuyện đêm qua cô hãy xem như chưa có gì xảy ra!"

Đang cười cười thì lập tức Lệ Chi ngừng lại, nét mặt thay đổi nhanh chóng trước câu nói khi nãy từ Kỳ Phong.

"Anh nói gì?"

"Cô cũng biết, khi say người ta thường hay làm những điều ngớ ngẩn, thậm chí là ngốc nghếch!"

"Ngớ ngẩn? Ngốc nghếch?" – Lệ Chi lặp lại và giọng thấp dần.

"Phải, đêm qua tôi đã say thế nên..." – Kỳ Phong vẫn giữ vẻ điềm nhiên – "Tôi có làm gì hoặc nói gì thì cô cứ quên hết, đừng nhớ gì cả!"

Khi ấy nếu Kỳ Phong nhìn thẳng vào Lệ Chi thì chắc anh đã thấy được gương mặt của cô gái: đầy thất vọng lẫn đau khổ. Lệ Chi không ngờ Kỳ Phong lại nói vậy. Con bé vẫn nhìn anh chàng này trong khi anh lại dán mắt vào không trung, cũng có thể anh sợ phải đối diện với ánh mắt bần thần kia.

Suýt chút nữa, nếu không kịp thời ngăn thì Lệ Chi đã rơi lệ. Khẽ khàng, con bé quay mặt đi để giấu đôi mắt đang đỏ hoe.

Sau vài phút kiềm nén, Lệ Chi xoay lại, cười tươi:

"Không cần anh nói, chẳng ai tin lời kẻ say bao giờ, tôi cũng thế, tôi không ngốc vậy đâu. Tôi đã quên chuyện đêm qua, quên hết những lời anh nói và cả việc anh làm."

"Thế thì tốt!" – Kỳ Phong cũng cười nhưng có điều gì ẩn chứa qua nụ cười kia – "Lần sau, cô đừng bảo tôi uống bia nữa."

"Ừ, tôi sẽ không bao giờ bảo anh uống bia." – Thấy cổ họng sắp nghẹn, Lệ Chi mau chóng đứng lên, nói nhanh – "Thôi, tôi phải đi siêu thị..."

"Tôi nghĩ không cần đâu!" – Kỳ Phong đột ngột cắt ngang, lạnh nhạt – "Tôi miễn trưa nay cô không cần nấu bữa ăn. Nợ của chúng ta đến đây chấm dứt!"

Một lần nữa, người con trai này lại làm tim Lệ Chi đau thắt. Nhói lăm. Con bé đã đứng lặng đi cùng ánh mắt mở to trống rỗng.

"Nếu vậy thì cảm ơn anh, tôi được rảnh rang. Chắc cũng không còn chuyện gì, tôi về đây." – Lệ Chi đưa mắt nhìn Kỳ Phong, mong sẽ níu kéo lại một chút hy vọng nhưng vô ích vì anh vẫn nhìn nơi khác – "Tạm biệt, Lâm Kỳ Phong!"

Dứt lời, Lệ Chi rời khỏi tiệm café. Còn lại một mình, Kỳ Phong vẫn ngồi bất động. Rồi nghĩ gì đó, anh liền xoay người ra sau như muốn dõi theo bóng dáng cô gái. Hình như Lệ Chi đã đi rất nhanh nên anh không còn thấy cô nữa và bây giờ đôi mắt xám mới ánh lên nỗi buồn vô hạn.

"Tạm biệt, Diệp Lệ Chi!"

LỜI HỨA THỦY CHUNG

Võ Anh Thơ
dtv-ebook.com

Chương 19: Nhớ...

Bước chân Lệ Chi nặng dần trên con đường nhựa. Lúc rời khỏi quán café cho đến bây giờ, con bé cứ như người mất hồn và chẳng hiểu vì sao bản thân lại thấy buồn như vậy. Chẳng những buồn mà còn đau đớn, đến mức nó chỉ muốn đứng khóc cho thoả sức.

Lệ Chi không hiểu lý do nào khiến Kỳ Phong không thừa nhận đêm qua anh đã hứa những gì với mình và cả nụ hôn. Chẳng lẽ, tất cả đều do say ư? Đối với Kỳ Phong, các hành động đó thật sự không có một chút ý nghĩa nào sao? Nhưng còn Lệ Chi thì khác, nụ hôn cùng lời hứa của Kỳ Phong đối với nó mang ý nghĩa là "Anh yêu em nên anh sẽ bảo vệ em." Vậy mà cuối cùng Kỳ Phong lại bảo, hãy quên hết đừng nhớ gì cả. Đêm qua, Lệ Chi nói "Em tin lời anh hứa!" đó là lời nói thật lòng chứ chẳng phải do bông bột hay say sấn. Sự thật cô nàng cần rất vui khi nghe anh chàng họ Lâm hứa như thế.

"Anh cảm thấy xấu hổ nếu nói thích em?"

Lệ Chi dừng bước, nước mắt bắt đầu ứa ra. Rồi bất chợt, con bé nhớ đến Quang Dương, người con trai bị mình làm tổn thương đến nỗi chẳng nói được gì, thậm chí một câu trách mắng cũng không. Tự dưng Lệ Chi cười cười, nụ cười xót xa. Đúng, nó đang bị trả báo, bỏ rơi một người nay lại bị người khác bỏ rơi.

"Đáng đời mày lắm, Diệp Lệ Chi! Mày ra nông nổi này là phải còn khóc lóc gì nữa chứ, mày đáng bị như vậy...!"

Lệ Chi vừa khóc vừa thầm trách bản thân. Vô tình lúc ấy, có người đi đường đụng vào vai khiến nó ngã xuống. Cô nàng cựa ngời bật dưới đất. Cũng như lần trước, con bé bật khóc nức nở. Tiếng khóc tức tưởi của Lệ Chi không hề làm những người xung quanh bận tâm. Họ vẫn bước đi lặng lẽ như chiếc bóng, giống như Kỳ Phong, một người vô tình đi qua cuộc đời Lệ Chi.

***

"Lâm Kỳ Phong, cậu có nghe tớ gọi không?"

Nghe giọng Hoàng Cường vang lớn ngay bên cạnh, Kỳ Phong giật mình quay qua. Thấy cậu bạn đang nhìn mình, anh ngạc nhiên:

"Chuyện gì thế?"

"Chuyện gì à? Tớ gọi tên cậu muốn khản cả cổ đấy. Cậu sao vậy, suốt buổi chiều cứ như người mất hồn, lúc nào cũng thấy cậu nhìn chằm chằm ngoài cửa sổ với vẻ thiếu ngủ, cậu buồn điều gì ư?"

"Không... chỉ là tớ đang nghĩ sắp tới nếu không còn học viên nào đến đăng ký thì chúng ta làm sao có tiền." – Kỳ Phong cười gượng.

"Cậu đừng lo, tớ vẫn còn công việc làm thêm. Chúng ta tiết kiệm một chút sẽ đủ cho tháng sau." – Hoàng Cường vỗ mạnh vai bạn thân – "Nào về nhà, cũng gần tối rồi."

Kỳ Phong gật đầu, đứng dậy:

"Ừm, thời gian qua nhanh thật, không biết Lệ Chi đã mua đồ chuẩn bị bữa tối chưa."

Hoàng Cường liền xoay lại cùng về mặt vô cùng kinh ngạc. Anh chàng họ Hoàng thấy Kỳ Phong vẫn đang thu xếp đồng sổ sách với thái độ bình thường như thể người con trai đó không hề biết bản thân vừa nói một câu kỳ lạ.

Hoàng Cường cất tiếng, thật khế:

"Kỳ Phong!"

"Gì?" – Kỳ Phong hỏi, mắt chưa rời đồng sổ.

"Cậu nói gì vậy, Lệ Chi đã hết nợ chúng ta. Cô ấy sẽ không chuẩn bị bữa ăn nữa đâu."

Tức thì Kỳ Phong khựng lại trong vài giây, bấy giờ anh mới nhớ ra điều đó. Có lẽ Kỳ Phong đã quên và cứ ngỡ Lệ Chi còn trong Hội, còn tiếp tục nấu những món ăn ngon.

"À ừ, tớ quên. Vậy tối nay chúng ta ra tiệm cũ."

Tuy Kỳ Phong chẳng biểu hiện gì nhưng Hoàng Cường vẫn thấy được nỗi buồn trên mặt anh, ngẩn mà rõ ràng.

.....

Hai anh chàng rời công ty số 22, rảo bước về nhà. Đến nơi, họ chợt nhìn thấy chiếc xe đạp trong sân, chiếc xe màu xám giống hệt xe của Lệ Chi.

Hoàng Cường gãi đầu:

"Xe đạp của ai thế? À chắc là..."

Anh còn chưa nói hết câu thì Kỳ Phong đã cắt ngang:

"Của Lệ Chi!"

Dứt lời, anh chàng tóc bạch kim chạy nhanh vào nhà. Vừa mở cửa, anh đã cất tiếng gọi:

"Lệ Chi, cô đến sao?"

"Kỳ Phong!" – Giọng một cô gái vang lên từ phía sau.

Kỳ Phong vui mừng quay lưng lại:

"Lệ Chi..."

Sự rạng rỡ trên mặt anh mau chóng tan biến, thay vào đây là nỗi thất vọng tràn đến chiếm ngự hết lòng. Trước mặt Kỳ Phong là Ánh Nga, bạn gái Hoàng Cường. (T^T)

"Kỳ Phong, anh gọi tên ai vậy?" – Ánh Nga tròn xoe mắt, ngạc nhiên.

"Không... không ai hết." – Kỳ Phong hạ giọng – "Em đến đây làm gì?"

"Nghe anh Cường nói cô giúp việc nhà các anh xin nghỉ, sợ hai anh phải ăn tiệm nên em quyết định làm bữa tối. Sao anh không vui ư?"

Kỳ Phong lắc đầu:

"Anh rất hoan nghênh. Anh lên sân thượng lấy quần áo, trời sắp mưa."

Kỳ Phong bước lên những bậc thang, lòng nghe nặng nề. Mái tóc bạch kim trải dài theo nỗi buồn man mác nào đó.

Đúng lúc, thấy Hoàng Cường đi vào, Ánh Nga liền hỏi khẽ:

"Anh Kỳ Phong bị gì thế?"

"Bị gì là sao?" – Hoàng Cường nhú mày.

"Trông anh ấy rất buồn, đã vậy khi này còn gọi tên Lệ Chi. Là ai vậy?"

Hoàng Cường đầy nhẹ đầu bạn gái, thở hắt:

"Em đừng thắc mắc nữa, mau chuẩn bị bữa tối là vừa."

Ánh Nga ôm đầu, chề môi.

.....

Ngoài sân thượng, Kỳ Phong bước ra với dáng vẻ thất thần. Đưa mắt nhìn phía trước bỗng anh kinh ngạc bởi thấy bóng dáng một cô gái đang thu xếp những bộ quần áo phơi trên thanh xà ngang. Còn gần người thì cô gái ấy từ từ xoay lại, đôi mắt xám của Kỳ Phong mở to vì đó là Lệ Chi.

Lệ Chi mỉm cười:

"Kỳ Phong, hôm nay anh về trễ thế?"

Chậm rãi tiến đến chỗ cô gái, Kỳ Phong ngạc nhiên hỏi:

"Lệ Chi, sao cô ở đây?"

"Anh nói gì lạ vậy? Giờ này tôi phải làm việc nhà và nấu cơm tối cho anh."

"Chẳng phải tôi bảo cô hết nợ rồi ư?"

"Ừ, nhưng tôi vẫn muốn ở đây cùng anh."

"Thật chứ?"

Lệ Chi cười tươi, gật gật, hai bím tóc lắc lắc. Kỳ Phong cũng mỉm cười, lòng vui khi nghe cô nàng nói thế. Nhìn gương mặt rạng rỡ của Lệ Chi bất giác Kỳ Phong thấy ấm áp lẫn hạnh phúc. Sau vài phút im lặng, anh chàng tóc bạch kim nói khẽ:

"Lệ Chi, thật ra..."

"Kỳ Phong!" – Giọng Hoàng Cường thành linh vang lớn.

Kỳ Phong giật mình, quay người ra sau. Mau chóng tiến đến gần cậu bạn thân, Hoàng Cường ngó dáo dác:

"Cậu đang nói chuyện với ai vậy?"

"Tôi nói chuyện với Lệ Chi."

"Lệ Chi? Cô ấy làm gì có ở đây mà nói chuyện?"

"Cậu nói sao, Lệ Chi đứng cạnh tôi đây này. Lệ Chi, cô nói gì với Hoàng Cường đi."

Kỳ Phong đưa mắt nhìn trở lại nhưng trước mặt anh giờ đây chỉ là sân thượng vắng vẻ cùng những làn gió nhẹ thổi qua. Không hề có bóng dáng của người nào, mọi thứ như vừa bốc hơi.

"Kỳ Phong, cậu thấy mệt trong người à? Sân thượng đâu có người, càng không có Lệ Chi." – Hoàng Cường trấn tĩnh bạn.

Kỳ Phong đảo mắt nhìn khắp nơi, đúng là không có ai cả, nếu vậy thì lúc nãy là ảo ảnh? Lệ Chi sẽ không ở đây nữa, sự thật là thế. Đôi mắt xám của Kỳ Phong chùng xuống, chưa bao giờ anh thấy buồn đến vậy, buồn đến nhói cả tim.

"Hay là cậu vào phòng nghỉ cho khỏe, để tớ thu xếp quần áo giúp cho."

"Ừ, phiền cậu..."

Kỳ Phong chậm chạp lê từng bước đi ngang qua cậu bạn. Phía sau, Hoàng Cường dõi theo lắc đầu, thở dài.

Kỳ Phong xuống dưới nhà, dĩ nhiên là trong tâm trạng lẫn thẩn chính vì thế khi nghe tiếng lục đục dưới bếp mà quên rằng Ánh Nga đang làm bữa tối. Nghĩ gì, anh chàng họ Lâm từ từ đi vào bếp xem thử và thấy Ánh Nga lúi húi bên nồi canh.

Có tiếng động, Ánh Nga xoay lại:

"Ừa, anh vào đây làm gì?"

Ánh Nga ngạc nhiên không hiểu sao Kỳ Phong cứ nhìn mình cười cười. Vì cô chẳng ngờ là trong mắt anh chàng không hề thấy Ánh Nga mà chỉ thấy Lệ Chi.

"Lệ Chi, cô đã đến?"

"Hả?!" – Ánh Nga trố mắt.

Còn chưa hiểu gì thì Kỳ Phong tiến lại gần rồi thành linh nắm chặt lấy tay Ánh Nga, anh cười tươi như thể tìm được vật bị mất:

"Đúng! Không phải ảo ảnh! Tôi chạm được cô và còn thấy hơi ấm. Lệ Chi, cô đến đây thật rồi!"

"Kỳ Phong, em là Ánh Nga chứ không phải Lệ Chi gì hết!"

"Lệ Chi, tôi mừng lắm! Cuối cùng cô cũng trở lại, tôi có nhiều điều muốn nói với cô."

"Kỳ Phong, bỏ tay em ra! Anh bị gì thế?"

"Lệ Chi, sao cô lại vùng vẫy? Tôi biết cô còn giận tôi vì sáng nay tôi bảo cô quên chuyện đêm qua nhưng kỳ thật tôi..."

"Kỳ Phong! Em là Ánh Nga!" – Ánh Nga hét ầm. (>O<)

Đúng lúc, Hoàng Cường đi xuống thấy Kỳ Phong đang giữ tay Ánh Nga, còn cô bạn gái thì không ngừng giãy nãy, cố thoát. Lập tức, anh liền chạy lại sốt sắng:

"Chuyện gì vậy, Kỳ Phong?"

"Anh Cường, anh Kỳ Phong ngỡ em là cô Lệ Chi nào đó nên cứ nắm tay và nói những điều khó hiểu, anh mau giúp em với!" – Ánh Nga cầu cứu.

"Kỳ Phong, cậu mau buông tay ra! Đây là Ánh Nga, cậu làm rồi." – Hoàng Cường giữ tay cậu bạn, ra sức ngăn.

Nhưng Kỳ Phong lại chẳng thể nhận ra điều ấy, cứ khẳng khẳng trong "cơn mơ":

"Không! Đây là Lệ Chi, cậu mới nhìn nhầm."

Quá tức giận, Hoàng Cường đánh vào mặt Kỳ Phong một cái thật mạnh. Anh chàng tóc bạch kim ngã xuống đất. Khi đó bản thân mới sực tỉnh, anh đưa tay lau vết máu nơi khoé miệng. Bỗng, "Ào!" Hoàng Cường đổ cả tròng nước lên người cậu bạn thân, lớn giọng:

"Cậu tỉnh chưa, Lâm Kỳ Phong?! Cậu bị điên à? Cậu nhớ Lệ Chi đến phát điên rồi!"

Dưới đất, Kỳ Phong vẫn ngồi im lặng, đôi mắt xám nhìn vào khoảng không, có điều gì lắng đọng. Mái tóc bạch kim ướt nước, rũ xuống che hết gương mặt bất thần của anh. Chính bản thân Kỳ Phong cũng không rõ mình bị gì. Nhắm nghiền mắt, anh ôm đầu, tiếng nói nghe lạc hẳn:

"Tớ... tớ chẳng biết điều tệ hại nào đang đến với mình. Nhìn ở đâu tớ cũng thấy bóng dáng Lệ Chi, phải làm sao đây?"

"Đây!" – Hoàng Cường đưa điện thoại ra trước mặt Kỳ Phong.

Anh chàng họ Lâm ngược lên:

"Gì vậy?"

Hoàng Cường nhìn bạn, nhẹ nhàng:

"Cậu hãy gọi cho Lệ Chi, nói hết tâm sự của mình cho cô ấy biết. Kỳ Phong... cậu yêu Lệ Chi, đúng không?"

Kỳ Phong lại khẽ cúi đầu, lặng thinh. Đối diện, Hoàng Cường thở ra:

"Cậu nhớ Lệ Chi, lúc nào cũng thấy cô ấy, buồn bã khi cô ấy không có bên cạnh, như thế là yêu đấy, hiểu không?"

Có nghĩa là yêu sao? Mình yêu Lệ Chi ư? Kỳ Phong tự hỏi rồi bất chợt lắc đầu:

"Không, tớ không thể!"

"Vì sao?"

"Tớ ghét sự thủy chung, tớ tự hứa với bản thân sẽ không yêu cô gái nào..."

Kỳ Phong chưa dứt câu thì Hoàng Cường đã nắm cổ áo anh kéo dậy vẻ tức giận:

"Đó là bởi cậu luôn ám ảnh chuyện của mẹ cậu. Kỳ Phong, yêu không có lỗi, cậu bỏ rơi người mình yêu mới là lỗi làm không thể tha thứ. Cậu đã hứa gì với Lệ Chi nào, không phải là do say, sự thật cậu yêu cô ấy nên mới hứa!"

Nghe lời hùng hồn từ phía cậu bạn, Kỳ Phong bấy giờ mới nhận ra, có thật đêm qua những lời hứa cùng nụ hôn chỉ do xuất phát trong cơn say? Mí mắt Kỳ Phong chùng xuống, trông sâu nảo đến đáng thương.

"Kỳ Phong." – Hoàng Cường thả lỏng cổ áo của bạn, giọng buồn bã – "Hơn ai hết cậu là người hiểu rất rõ sự quan trọng của việc giữ lời hứa. Một khi đã hứa thì phải giữ lời. Cậu đã hứa thật lòng thì hãy thực hiện nó!"

"Hoàng Cường!"

"Tớ luôn mong cậu hạnh phúc và mẹ cậu cũng thế. Lệ Chi là cô gái mà cậu phải thực hiện lời hứa thủy chung! Vì vậy hãy gọi điện

cho cô ấy, tớ tin rằng, cô ấy sẽ rất hạnh phúc khi nghe được lời bày tỏ của cậu."

Kỳ Phong đón lấy điện thoại, đưa mắt nhìn, ánh nhìn sâu thẳm. Tay anh giữ chặt.

***

Lúc này Lệ Chi đang ở nhà. Con bé ngồi trên chiếc ghế cạnh cửa sổ, đôi mắt bất động, chăm chăm hướng ra bầu trời cam vàng bên ngoài. Nỗi buồn thả trôi theo hoàng hôn dần buông. Chiếc điện thoại lạnh ngắt nằm trong lòng bàn tay. Con bé không biết có nên gọi điện cho Quang Dương để nói lời "Xin lỗi"? Nó sợ, sợ nghe giọng của anh vì bây giờ, mỗi câu nói từ người con trai đó sẽ như những lời buộc tội ghê gớm đối với nó. Nhưng nếu không xin lỗi Quang Dương thì Lệ Chi mãi mãi chẳng yên lòng, sự ray rứt sẽ chẳng buông tha cô gái. Phải làm gì đây? Hoàn toàn mất phương hướng, Lệ Chi đã gục ngã và bất lực chẳng thể đứng dậy được.

Từ từ co người lại, gương mặt cúi hụp lên đầu gối, vài phút sau, Lệ Chi ngẩng mặt lên một cách chậm chạp, không hiểu sao lại nhớ về Kỳ Phong. Càng nhớ anh, Lệ Chi càng đau. Đau đến rạc người. Con bé biết mình đã yêu người con trai ấy, rất nhiều. Cũng chính thế, cảm giác tội lỗi của nó với Quang Dương thêm chồng chất.

Lưỡi Lệ Chi mằn chất, có dòng lệ chảy vào khoé miệng, đắng chát. Tự lúc nào con bé đã khóc. Không tức tưởi, nước nở nhưng trận khóc này dai dẳng, kéo dài trong nỗi đau âm ỉ. Từng giọt, từng giọt tranh nhau rơi, đôi mắt mở to không chớp đầy nước, căng mọng đến giờ thì trực trào chẳng ngừng.

"Reng! Reng!" Lệ Chi thoáng giật mình, tiếng chuông điện thoại vang lên tê tái, nao cả lòng. Nhìn vào màn hình cháy sáng, con bé kinh ngạc khi thấy dòng chữ "Kỳ Phong" hiện lên rõ rệt. Người đó lại gọi điện. Lệ Chi không rõ bản thân nên vui hay buồn. Trước đó, cô nàng cận cũng mong anh sẽ gọi nhưng bây giờ thấy cuộc gọi của anh thì lại không dám bắt máy. Lệ Chi sợ Kỳ Phong sẽ nói điều gì làm tổn thương mình.

Chuông điện thoại vẫn reo liên hồi khiến ruột gan Lệ Chi nóng lên. Sau cùng, sự yếu đuối cũng chiến thắng... Từ từ mở điện thoại ra, con bé lau khô nước mắt.

"Tôi nghe." – Ngưng bật vài giây, Lệ Chi mới tiếp – "Có chuyện gì?"

Đầu dây bên kia không vang lên âm thanh nào. Thời gian như muốn rút ngắn khoảng cách nên bước qua thật mau, sự im lặng của Kỳ Phong không kéo dài khi giọng anh vang lên thật nhỏ:

"Lệ Chi, tôi có chuyện muốn nói với cô. Chúng ta gặp nhau ở công viên gần nhà tôi, hy vọng cô sẽ đến."

"Tôi sẽ đến...!" – Lệ Chi nhận lời mà không kịp suy nghĩ gì cả.

Hạ điện thoại xuống, đầu óc Lệ Chi bắt đầu miên man.

***

Ngoài công viên, Kỳ Phong ngồi lặng lẽ trên băng ghế. Vẻ mặt vẫn điềm nhiên nhưng lòng anh thì nóng như lửa đốt. Anh chàng không biết nên nói thế nào với Lệ Chi và rằng cô gái sẽ phản ứng ra sao nếu nghe những lời bày tỏ kia. Như vậy có vội vàng quá chăng?

Liệu Lệ Chi sẽ đồng ý đến với Kỳ Phong sau khi đã làm tổn thương Quang Dương? Bao nhiêu vấn đề nảy sinh khiến anh nhức cả đầu.

Nhìn vào đồng hồ, càng gần đến giờ hẹn, tim Kỳ Phong càng đập mạnh. Cố lấy bình tĩnh bằng cách nhắm mắt, hít sâu một hơi dài, ít giây sau anh chàng họ Lâm mở mắt ra và tình cờ trông thấy Lệ Chi đứng bên kia đường. Có vẻ cô nàng chờ đèn dành cho người đi bộ bật sáng mới qua đây.

Chẳng rõ vì lý do gì mà khi bóng dáng Lệ Chi xuất hiện trong đáy mắt màu xám thì Kỳ Phong thấy lòng nhẹ hẳn, một chút bình yên hạnh phúc cùng niềm vui len lỏi dâng trào.

Đèn đã bật sáng, Lệ Chi chậm rãi đi qua đường. Kỳ Phong dõi theo từng bước chân của cô gái. Đột nhiên, khi Lệ Chi ra được giữa đường thì một chiếc xe khách chạy đến áp sát giống như không cho con bé sang đường bên này. Rồi chiếc xe thắng gấp, dừng ngay trước mặt Lệ Chi. Còn chưa rõ sự việc tiếp theo thì thành linh cửa xe mở, nhanh như cắt, hai tên đàn ông lao xuống bắt nó đưa lên xe. Sự việc diễn ra quá nhanh làm người đi đường chỉ đứng ngó ra nhìn theo.

Kỳ Phong hốt hải chạy ra đường. Không thể đuổi theo chiếc xe khách bằng cách chạy bộ được nên anh liền đưa mắt nhìn xung quanh tìm cách. Bỗng, thấy một chiếc taxi dừng lại để đón khách, không chần chừ, Kỳ Phong lao đến đẩy mạnh vị khách ra, leo lên xe.

Người tài xế bực mình toan xoay ra sau gắt thì đã bị anh chàng tóc bạch kim bóp cổ, giọng đầy hối thúc lẫn đe dọa:

"Mau đuổi theo xe khách ở phía xa kia! Nếu không nhanh lên thì ông đừng trách!"

Ngỡ Kỳ Phong là tên côn đồ nên ông tài xế hoảng sợ, tức tốc lái xe đuổi theo.

***

Trên xe khách, sau khi đã trói tay chân Lệ Chi xong, một giọng đàn ông vang vang:

"Đại ca, con bé này hét ghê quá!"

"Dán miệng nó lại!" – Thêm một giọng nữa ra lệnh – "Mày nhớ bịt mắt nó thật chặt, sau đó chúng ta sẽ đem nó đến một nơi rồi xử lý!"

Câu nói ấy vừa kết thúc là Lệ Chi thấy sợ hãi. Con bé không biết ai đang bắt cóc mình và vì mục đích gì. Nó cố gắng vùng thoát nhưng vô ích, tay chân bị trói chặt chẳng nhúc nhích gì được. Lệ Chi không rõ mình được đưa đi đâu, chỉ biết, đó là một quãng đường dài... Lệ Chi càng không ngờ ở phía sau, chỉ vì muốn đuổi theo xe khách này mà Kỳ Phong không ngừng đe dọa ông tài xế. Chiếc taxi chạy thực mạng.

LỜI HỨA THỦY CHUNG

Võ Anh Thơ
dtv-ebook.com

Chương 20: Bắt Cóc

Két! Chiếc xe khách thắng lại, Lệ Chi ngã nhào về trước theo quán tính. Chưa kịp hoàn hồn thì nó bị lôi xuống xe rồi được đưa đi đâu đó.

Đúng lúc, chiếc taxi nọ cũng dừng lại ngay sau đó mấy giây. Kỳ Phong mừng là mình đuổi kịp bọn bắt cóc. Mau chóng xuống xe, anh chàng cẩn thận lén vào bên trong ngôi nhà hoang mà chúng vừa kéo Lệ Chi vào.

... Bịch! Lệ Chi bị ném vào góc tường thật mạnh. Thế rồi, trong phút chốc không gian trở nên im lặng, như thể càng đáng sợ hơn, con bé không nghe động tĩnh gì nữa. Lệ Chi ngồi dậy, lùi dần ra phía sau, cố gắng tìm chỗ dựa an toàn.

Tách! Âm thanh đầu tiên vang lên, Lệ Chi lắng tai nghe, hình như có tiếng bước chân, ai đó đang tiến lại gần. Nỗi sợ của cô gái họ Diệp càng tăng cao khi cảm nhận được hơi thở của một người, ở rất gần. Chưa hết, nó còn thấy hơi nóng lan toả như thể có ngọn lửa ngay bên cạnh.

"Chà, dưới ánh lửa tôi thấy được sự run rẩy của cô đấy, Diệp Lệ Chi!"

Gì vậy? Kẻ bắt cóc biết tên Lệ Chi ư? Rồi cuộc người này là ai?

"Tôi biết cô đang thắc mắc chúng tôi là ai, vì sao lại bắt cóc cô. Yên tâm, xử lý cô xong, tôi sẽ cho cô biết." – Người đó cười lớn rồi đứng dậy.

"Các người muốn gì? Nếu là bắt cóc tổng tiền thì các người nhằm đối tượng rồi, tôi chỉ là một sinh viên nghèo!"

Người khi nãy buông câu nhạt nhẽo:

"Ai nói là tôi bắt cóc tổng tiền? Tôi chỉ muốn hành hạ cô!"

"Thật ra tôi đắc tội gì với các người và các người định làm gì?"

"Ở đây có sáu người con trai ở cùng một cô gái, vậy theo cô chúng tôi sẽ làm gì nào?"

Lời tuyên bố của người đó vừa dứt thì Lệ Chi vô cùng sợ hãi, muốn khóc. Sáu tên này sẽ làm gì nó?

"Tôi không thù oán và chẳng hề quen biết những tên giang hồ như các người."

"Không đâu, chúng ta biết nhau đấy! Chỉ lát nữa khi nghe tên tôi xong cô sẽ nhận ra!"

Là ai? Hẳn là ai? Lệ Chi không ngừng nghĩ ngợi trong hoang mang.

Chợt, một giọng vang vang từ bên ngoài vọng vào:

"Đại ca Nhân, em đã xem kỹ, khu này rất vắng vẻ."

Lập tức Lệ Chi thốt lên kinh ngạc:

"Nhân?! Quang Nhân, là anh đúng không?"

Biết bị phát hiện, Quang Nhân quát tên đàn em:

"Đồ ngu! Tự xưng mày gọi tên tao làm chi?"

"Dạ, em xin lỗi."

"Nói tôi nghe, anh là Quang Nhân?" – Lệ Chi tiếp tục gặng hỏi.

Có tiếng thở dài.

"Phải, tôi là Quang Nhân!"

"Tại sao anh bắt cóc tôi? Anh muốn gì khi làm thế? Tôi đâu đắc tội với anh!"

"Ừm." – Quang Nhân rờ cằm – "Cô không đắc tội với tôi nhưng cô lại đắc tội với anh trai tôi, Quang Dương."

"Quang Dương?!" – Bấy giờ Lệ Chi mới hiểu sự việc – "Anh muốn trả thù cho Quang Dương?"

Khi ấy, phía sau cột tường ở gần chỗ mấy tên nọ, Kỳ Phong đứng núp và cũng đã rõ mục đích của cuộc bắt cóc này.

"Hoá ra là em trai Quang Dương, hẳn định trả thù cho anh trai nếu vậy thì hẳn sẽ không tha cho Lệ Chi."

Giọng Lệ Chi lại vang lên:

"Quang Nhân, đây là chuyện giữa tôi và Quang Dương, với lại tôi cũng đang muốn xin lỗi anh ấy!"

Quang Nhân cười lớn, vẽ giễu cợt:

"Xin lỗi?! Cô bỏ rơi anh trai tôi xong bây giờ lại bảo sẽ xin lỗi à?"

"Tôi... tôi biết mình có lỗi với Quang Dương. Anh ấy trách mắng tôi thế nào cũng được, tôi sẽ không oán trách nửa lời."

"Oán trách sao? Cô có tư cách gì mà trách? Đồ con gái không biết liêm sỉ! Anh trai tôi chẳng hề nói gì, một lời trách cô cũng không. Vì cô mà sau một đêm, anh ấy ngã bệnh, bây giờ nằm liệt trên giường."

"Sao, Quang Dương ngã bệnh ư?" – Lệ Chi lo lắng – "Quang Nhân, tôi xin anh, hãy để tôi được gặp anh ấy! Tôi xin anh..."

Quang Nhân hét lớn:

"Diệp Lệ Chi, cô thật độc ác! Cô làm anh trai tôi ra nông nổi này vậy mà còn đòi gặp anh ấy! Cô còn muốn hành hạ anh tôi đến bao giờ?"

Đứng nghe nãy giờ, cái nhìn của Kỳ Phong trở nên buồn bã vì không ngờ cô gái họ Diệp đối với Quang Dương lại quan trọng đến vậy. Chính thế, anh chàng tóc bạch kim càng tự trách mình hơn.

Về phía Lệ Chi, con bé chỉ im lặng. Miếng vải đen che hết đôi mắt nhưng không ngăn được những dòng lệ chảy dài trên gương mặt nó. Chính mình đã hại Quang Dương, anh ấy ngã bệnh là vì mình! Lệ Chi tự nhủ, môi cắn chặt để không bật khóc.

"Cô khóc cái gì? Người khóc phải là anh tôi mới đúng!"

Lệ Chi cố kiềm cảm xúc, ngược mặt lên dút khoát:

"Phải, tôi đã hại Quang Dương thâm! Được! Quang Nhân, anh muốn làm gì tôi cứ làm, chỉ cần khiến cho Quang Dương dễ chịu thì tôi mặc anh hành hạ!"

"Khá nhỉ? Làm bộ trước mặt tôi! Để tôi xem, cô còn giả nhân giả nghĩa đến bao giờ!"

Phía sau, Kỳ Phong từ từ đưa mắt nhìn ra. Anh thấy Quang Nhân cầm trên tay một cây gậy dài. Không cần nói cũng biết, anh ta sẽ đập Lệ Chi một trận thâm thương.

Còn Lệ Chi không rõ Quang Nhân sắp làm gì mình nhưng cô nàng cận đã quyết, dù bị hành hạ ra sao cũng sẽ chịu đựng, con bé sẵn sàng đón nhận hình phạt.

Quang Nhân chậm rãi tiến đến gần Lệ Chi hơn, đập đập cây gậy vào tay mình rồi giơ lên cao định giáng xuống thì:

"Dừng tay! Đừng đánh cô ấy!"

Quang Nhân lẩn mấy tên đàn em liền quay lại, trước mặt đám du côn là Kỳ Phong, trên tay giữ thanh sắt dài để có bề gì còn ứng phó.

"Mày là ai?" – Quang Nhân bẻ cổ, khó chịu hỏi.

"Là ai không quan trọng, hãy thả cô ấy ra!"

Lệ Chi lắng tai nghe, giọng nói của người này khá nhỏ chẳng nghe rõ được gì.

"Hừ, làm anh hùng hả? Được thôi, mày sẽ phải hối hận khi đã bám đuôi bọn tao! Ba đứa bây dạy cho thằng đó một bài học!" – Quang Nhân ra lệnh.

Ba tên nọ y lệnh tiến đến chỗ Kỳ Phong. Anh chàng tóc bạch kim nắm chặt thanh sắt và thầm mong cảnh sát sẽ mau chóng đến đây. Thế là cuộc chiến diễn ra.

Bị giữ chặt bởi hai gã, Lệ Chi đang cố nghĩ xem người tốt bụng kia là ai. Lẽ nào là Quang Dương? Không! Quang Dương đang bệnh với lại nếu là anh ấy thì Quang Nhân sẽ chẳng bao giờ sai đàn em ra tay. Vậy thì là ai?... Hoàng Cường? Không, không thể! Vậy lẽ nào là Kỳ Phong? Cũng không, anh ấy không biết mình ở đây. Vụ bắt cóc lúc nãy diễn ra rất nhanh, có thể anh ấy chẳng kịp thấy. Thế thì, rốt cuộc, người này là ai?

Lệ Chi không biết làm gì ngoài việc chờ đợi. Âm thanh bên tai nó chẳng có gì ngoài tiếng va chạm của những chiếc gậy.

Về phần Kỳ Phong, lúc đầu xông trận rất hăng nhưng sau đó thì yếu dần, một phần do chúng nhiều người phần khác là bởi anh vốn không phải là tay chuyên gia đánh nhau. Nhìn cục diện thì rất có thể anh sẽ thua.

Quả nhiên đúng như vậy, trận chiến ngã ngũ khi một tên dùng gậy đánh vào chân Kỳ Phong. Dù là người khỏe đến mấy cũng phải ngã nhào xuống hướng chỉ là anh. Nhanh như chớp, tên khác trong đám giữ lấy tay Kỳ Phong bẻ ra sau và đè anh xuống đất. Sau một hồi trấn tĩnh, thấy mình đã bị bắt, Kỳ Phong bèn nhìn lên, hình ảnh Quang Nhân chậm rãi đi lại, tay lê chiếc gậy gỗ kéo dài trên sàn, cùng nụ cười khoái trá hiện ra trong đôi mắt xám.

"Mày nghĩ là mày có thể đánh lại bọn tao hả? Tao rất tiếc không thể tha cho mày, tội bây kéo nó dậy!"

Đám đàn em kéo xốc Kỳ Phong lên, Quang Nhân mân mê thanh gậy một lúc rồi ánh mắt sắc lạnh liếc quắc về phía kẻ phá đám cùng lúc là cú đánh mạnh giáng vào bụng đối phương. Kỳ Phong muốn ngã nguy trước đòn mạnh bạo đó. Anh cắn răng, cố chịu đựng những trận đòn tới tấp từ Quang Nhân.

"Quang Nhân, đừng đánh nữa! Tôi mới là người có lỗi! Xin hãy đánh tôi!" – Tiếng Lệ Chi đột ngột cất lên.

Quang Nhân đang hăng máu chợt dừng lại, quay phắt qua cười cợt nhả:

"Đến nước này còn giả bộ làm người tốt! Đáng ghét! OK, tôi toại nguyện cho cô."

Ba tên nọ buông tay Kỳ Phong. Anh ngã lăn ra đất nhưng mắt vẫn dõi theo bóng dáng Quang Nhân tiến lại chỗ Lệ Chi.

"Đừng... đừng đánh cô ấy!" – Anh chàng họ Lâm giơ tay ngăn, giọng yếu ớt.

"Lệ Chi, chuẩn bị đón nhận hình phạt đi!" – Quang Nhân bảo khi đã đến sát bên cô gái.

Chuẩn bị tinh thần xong, Lệ Chi bị đẩy ngã xuống dưới sàn nhà. Nó cắn chặt môi để không thét lớn khi cây gậy đánh mạnh vào cánh tay, vai và cả lưng. Cứ thế, Quang Nhân như một tên điên liên tục giáng đòn không ngừng vào thân hình yếu đuối kia. Lệ Chi vẫn kiên cường chịu đựng dù cơ thể bồng rập, nhứt nhối, đau ê ẩm, đến mức nước mắt trào ra lúc nào không biết nhưng nó vẫn im lặng, không la một tiếng.

Kỳ Phong mệt mỏi ngược nhìn cảnh Quang Nhân đánh dữ dội lên người Lệ Chi nhưng anh hoàn toàn bất lực vì chẳng còn đủ sức đứng dậy. Kỳ Phong cố gắng nhích cơ thể từng chút một đến gần chỗ Quang Nhân đứng.

Sau khi đã thoả mãn cơn tức giận, Quang Nhân dừng tay. Bên dưới, Lệ Chi thở khó nhọc, thân thể đau cùng cực. Tay chân không cử động được, con bé nằm im với ý nghĩ, mình sẽ phải bỏ mạng ở đây.

"Cô cũng kiên cường lắm, chả kêu la gì cả. Nếu không vì anh tôi thì tôi đã đánh chết loại người như cô rồi!"

Lệ Chi nằm bất động, không nói, cơn đau khiến miệng chẳng mở nổi. Thân thể Lệ Chi muốn rã ra, đau buốt lắm. Lệ Chi mơ mơ màng màng chìm vào cơn mê dù vậy tai vẫn nghe có ai đang nài nỉ Quang Nhân đừng đánh nó. Tiếp đến hình như là một trận đòn ập lên người đó. Lẽ nào người tốt bụng kia lại bị Quang Nhân đánh? Là ai? Đó là ai? Sao cứu mình...? Hàng loạt những suy nghĩ rối rắm lộn xộn trong cơn mê của cô gái họ Diệp.

"Đại ca ơi, đánh vậy đủ rồi chắc hẳn không chịu nổi nữa đâu."

"Mày nói đúng! Hắn mà chết thì tao sẽ đi tù."

"Thế giờ làm gì với tên tóc bạch kim này?"

Tóc bạch kim?! Đột ngột Lệ Chi sực tỉnh, chẳng lẽ người đó là... Lệ Chi lập tức bật dậy, quên cả đau đớn, nói như van lơn:

"Đừng... đừng đánh anh ấy!... Tôi xin các người đừng đánh anh ấy!"

Quang Nhân ngạc nhiên trước thái độ kích động từ cô gái. Vừa lúc, Kỳ Phong gọi khẽ, mắt mở không lên:

"Lệ Chi!"

Lần này giọng nói nghe rất rõ, vô cùng quen thuộc. Bấy giờ, Lệ Chi khẳng định dứt khoát, người cứu mình chính là Lâm Kỳ Phong.

"Là anh, đúng là anh rồi!" – Lệ Chi mừng rỡ nhưng khi nghĩ đến cảnh Kỳ Phong bị đánh nằm vật dưới đất thì liền bật khóc – "Anh cứu em làm gì?"

"Lẽ nào anh bỏ mặc em...?"

"Thà anh bỏ mặc em còn hơn là anh bị thế này... Quang Nhân! Quang Nhân!" – Lệ Chi kêu thất thanh – "Tôi van anh hãy tha cho anh ấy! Anh cứ đánh tôi, đánh chết cũng được!"

"Lệ Chi... em nói gì vậy... Các người cứ đánh tôi, đừng đánh cô ấy!"

Những tên nọ đứng ngơ mặt chưa kịp hiểu chuyện gì đang diễn ra. Vài giây sau, Quang Nhân nhíu mày như thể phát hiện điều gì:

"Hoá ra cô và tên này... Hà, thân thiết nhỉ? Người nào cũng muốn mình bị đánh để người kia thoát. Diệp Lệ Chi, cô bỏ rơi anh trai tôi là vì hắn đúng không? Không thể tha thứ được!"

Nghiến răng, Quang Nhân nhìn sang Kỳ Phong:

"Nếu thế thì tôi phải đánh chết hắn để cô đau khổ suốt đời!"

Lệ Chi sợ hãi, cố đứng dậy chạy về phía Quang Nhân nhưng bị hai tên côn đồ chặn giữ.

"Quang Nhân! Đừng, làm ơn! Đừng đánh chết anh ấy!"

Quang Nhân, với cái nhìn căm ghét hướng vào Kỳ Phong nằm dưới sàn, tay giơ cao toan

giáng xuống thì tức thì Lệ Chi thét lên:

"ĐỪNG! Đừng giết Kỳ Phong!"

Và sau tiếng hét đó, Quang Nhân đột ngột ngừng lại, mắt mở to và hết sức kinh ngạc:

"Cái... cái gì? Kỳ Phong?!"

Quang Nhân nhìn người con trai đang nằm bất động. Mái tóc màu bạch kim... Đúng rồi, sao nãy giờ anh không nhận ra. Không chần chừ, Quang Nhân cúi xuống túm lấy cổ áo Kỳ Phong kéo dậy, hỏi bằng giọng lạc hẳn:

"Mày... mày tên Kỳ Phong?... Nguyên Kỳ Phong đúng không? Trả lời mau! Mày là Nguyên Kỳ Phong?"

Kỳ Phong từ từ mở mắt, hỏi thều thào:

"Sao... sao lại biết tôi họ Nguyên?"

Quang Nhân bất động bởi đã thấy màu xám ẩn hiện trong đôi mắt mệt mỏi của Kỳ Phong. Thả tay ra, Quang Nhân đứng lên với vẻ bần thần:

"Không, không thể như thế... Làm sao lại là anh ta chứ? Mái tóc bạch kim, đôi mắt xám, cái nhìn lạnh băng trong buổi chiều mưa đó..."

Quang Nhân đưa mắt sang anh chàng họ Lâm lần nữa:

"Lẽ nào, chính là anh ta?!"

Bỗng, tiếng còi cảnh sát hú vang. Tức thì, bọn đàn em sợ hãi:

"Đại ca! Cảnh sát đến! Mau chuồn khỏi đây thôi!"

Thấy Quang Nhân vẫn đứng thờ người nên cả đám liền lôi nhanh anh đi, chúng trốn bằng cửa sau của ngôi nhà hoang.

Lệ Chi mò mẫm đến gần Kỳ Phong và không ngừng khóc:

"Kỳ Phong, anh không được chết... Nhất định không được chết, em xin anh."

"Đừng khóc, em đừng khóc! Anh đã hứa sẽ không làm..."

Chẳng kịp nói hết câu là anh chàng họ Lâm đã ngất lịm, bên tai còn nghe văng vẳng tiếng khóc của cô bạn gái.

***

Qua hôm sau ở bệnh viện, Hoàng Cường tức tốc chạy đến khi vừa nhận được điện thoại của Kỳ Phong.

Phòng 306, Hoàng Cường đẩy cửa bước vào thấy Lệ Chi nằm trên giường, mắt nhắm nghiền, bên cạnh, Kỳ Phong ngồi im. Bàn tay anh nắm chặt tay cô gái.

"Kỳ Phong, cậu và Lệ Chi không sao chứ?"

Kỳ Phong sực tỉnh quay qua nhìn Hoàng Cường với đôi mắt mệt mỏi, gương mặt hốc hác có cả vài vết bầm tím, ắt hẳn là do bị đánh

hôm qua.

"Hai người sao ra nông nổi này?" – Hoàng Cường nhăn mặt.

Kỳ Phong chợt đứng lên:

"Cậu chăm sóc Lệ Chi giúp tớ. Tớ có việc phải đi. Đừng hỏi gì hết, giúp tớ nhé?"

Nghe giọng cậu bạn thân sầu não nên Hoàng Cường chẳng hỏi gì thêm chỉ gật đầu:

"Ừm, cậu yên tâm!"

"Cám ơn cậu."

Kỳ Phong khẽ quay qua Lệ Chi, nhẹ nhàng tháo tay cô gái ra. Đột nhiên, Lệ Chi cựa mình rồi nói trong cơn mê:

"Kỳ Phong, đừng đi!"

Kỳ Phong đứng lặng trong vài giây, xong từ từ cúi xuống hôn lên trán Lệ Chi:

"Anh xin lỗi!"

***

Ở ngôi biệt thự họ Nguyễn, Quang Dương đánh vào mặt em trai sau khi đã biết rõ mọi chuyện:

"Em điên à Nhân? Bắt cóc và hành hung người khác là phạm pháp! Em đã bao nhiêu tuổi rồi mà hành động như thế?"

Quang Nhân rờ mặt, biện minh:

"Em điên ư? Em cũng vì trả thù cho anh."

"Trả thù cái gì? Anh đâu cần em trả thù. Nếu em bị cảnh sát bắt thì sao?"

Quang Nhân bực bội:

"Anh lo cho em? Hừ, anh lo cho Diệp Lệ Chi thì đúng hơn. Cô ta có gì tốt chứ?"

"Quang Nhân!" – Quang Dương ho sặc sụa – "Anh đã nói bao nhiêu lần đừng để anh lo lắng. Anh không cần Lệ Chi nhưng anh không thể mất em vì em là em của anh!"

Mắt Quang Nhân tròn xoe khi nghe anh trai bảo vậy. Lặng thinh hồi lâu, anh cúi đầu:

"Em xin lỗi."

Quang Dương ngồi phịch xuống giường. Anh còn rất mệt vì bệnh giờ đây lại phải lo chuyện em trai có thể đi tù nếu Lệ Chi báo cảnh sát.

"Em ra ngoài đi."

"Anh à, em..."

"Anh sẽ thu xếp chuyện này, em mau về phòng."

Chẳng thể cãi lời, Quang Nhân đành quay gót. Nhưng khi sắp ra đến cửa thì anh bỗng nhớ ra một điều vô cùng quan trọng nên liền xoay lại:

"Em đã gặp Nguyên Kỳ Phong!"

"Cái gì?!" – Quang Dương ngược lên, kinh ngạc.

Đúng lúc cửa phòng mở, người quản gia bước vào, cúi người:

"Thưa, có người tên Kỳ Phong muốn gặp cậu cả ạ!"

Hai anh em Quang Dương nhìn nhau sửng sốt:

"Sao?!"

***

Trở lại bệnh viện, khi vừa mở mắt, Lệ Chi đã thấy Hoàng Cường:

"Hoàng Cường, tôi ở đâu đây?"

"Đây là bệnh viện, cô không nhớ chuyện đã xảy ra ư?" – Hoàng Cường đỡ cô gái dậy.

Lệ Chi rờ đầu, cả người ê ẩm:

"Ừm, tôi bị Quang Nhân bắt cóc, sau đó bị đánh rồi Kỳ Phong..." – Mắt nó mở to vì nhớ đến anh chàng họ Lâm – "Đúng! Kỳ Phong cũng bị đánh! Anh ấy thế nào? Vết thương có nặng lắm không?"

"Cô đừng lo, Kỳ Phong bị nhẹ hơn cô. Sáng nay cậu ấy còn ở đây nhưng sau đó thì bỏ đi."

"Đi? Anh ấy đi đâu?"

"Cậu ấy không nói rõ, chỉ bảo đại khái là thay cô đi xin lỗi một người."

"Thay tôi xin lỗi một người? Lẽ nào... là Quang Dương?"

Nghĩ vậy, Lệ Chi tức tốc bước xuống giường mặc cho Hoàng Cường ngăn cản.

***

Người quản gia mở cửa phòng của Quang Dương cho Lệ Chi.

"Thưa cô, đây là phòng cậu cả."

"Vâng, cảm ơn ông."

Lệ Chi thu hết can đảm đi vào. Người quản gia ra ngoài, đóng cửa lại. Cô gái họ Diệp đưa mắt tìm Quang Dương mà chẳng thấy anh đâu.

"Em đến đây làm gì?" – Tiếng Quang Dương bất ngờ vang lên từ phía sau.

Lệ Chi giật mình xoay lưng lại. Thấy mặt, tay, cổ của cô gái đầy vết bầm, lòng Quang Dương đau xót.

"Quang Dương, em biết mình không còn tư cách gặp anh nhưng em vẫn muốn nói lời xin lỗi." – Lệ Chi cúi đầu – "Em xin lỗi!"

Cười buồn, Quang Dương đi ngang qua:

"Xin lỗi thì sao nào? Có thể xóa hết những gì em đã làm với tôi sao? Vậy thì lời xin lỗi thật dễ nói."

Lệ Chi ngẩng đầu nhìn, nước mắt lưng tròng:

"Em biết em đã làm anh đau khổ, em không mong được tha thứ nhưng em chỉ biết nói "Xin lỗi". Em không muốn mọi chuyện diễn ra thế này."

"Em không muốn nhưng em cũng đã làm."

Lệ Chi gật đầu, từng giọt lệ lăn dài trên gương mặt đờn đau:

"Phải, em đã làm tổn thương anh."

Rồi Lệ Chi từ từ quỳ xuống trước vẻ mặt bất ngờ của anh chàng nhà giàu.

"Xin lỗi! Em thật sự xin lỗi!"

Cô gái họ Diệp khóc nức nở, miệng không nói được gì ngoài câu xin lỗi.

LỜI HỨA THỦY CHUNG

Võ Anh Thơ
dtv-ebook.com

Chương 21: Ra Đi

Một khoảng lặng.

Rất nhanh sau đó, tiếng Quang Dương lại vang lên:

"Có người nói với tôi, trước đây Diệp Lệ Chi là một cô gái hiền lành, rất thủy chung trong tình yêu nhưng sau khi bị bỏ rơi hai lần người con gái ấy dần dần đánh mất niềm tin và sau đó là tham gia khoá học Hội không thủy chung. Cô ấy muốn vào vai kẻ bỏ rơi, không muốn mình lại là người bị bỏ rơi. Tôi nói đúng chứ?"

Lệ Chi chậm rãi nhìn Quang Dương, đầy ngạc nhiên:

"Vì sao anh biết?"

"Em hãy trả lời tôi, có đúng như vậy?"

Miến cưỡng, Lệ Chi gật đầu.

"Cuối cùng em thấy thế nào?"

"Em sai, em đã sai. Em không nên trở thành người như thế, em không nên đùa giỡn với tình cảm của anh!" – Mái đầu cô gái cúi thấp, những giọt lệ rơi mãi.

Quang Dương đến gần rồi cúi xuống, tay nâng nhẹ gương mặt Lệ Chi lên. Cái nhìn của anh bỗng chốc sâu thẳm:

"Lệ Chi, thủy chung trong tình yêu không phải là ngu ngốc, khờ khạo càng không phải là thứ gọi là quê mùa mà điều đó nghĩa là gì em biết không? Đó là lời hứa. Lời hứa sẽ bảo vệ và làm cho nhau hạnh phúc. Những ai không thủy chung thì chẳng phải là người thông minh, hiện đại gì cả, đơn giản, họ là người không giữ lời hứa!"

Nắc khế, Lệ Chi nhắm mắt. Hồi hận. Đến tận giờ phút này con bé mới hiểu, thủy chung là lời hứa trong tình yêu. Và những ai yêu nhau thì nhất định phải sống cho lời hứa thiêng liêng ấy. Chỉ vì nông nổi và không tin tưởng vào điều quý giá đó nên nó mới mắc sai lầm. Lệ Chi đã phản bội lời hứa thủy chung vì vậy giờ đây bản thân đang bị trừng phạt.

Quang Dương nhẹ nhàng lau nước mắt cho cô gái:

"Tôi yêu em đồng thời cũng rất giận vì những gì em đã làm với tôi. Nếu nói tôi đã tha thứ thì đó là lời nói dối thế nhưng sự thật, khi nghe về chuyện trước đây của em thì tôi thấy buồn lẫn đau đớn, có lẽ thế mà cơn giận đã nguôi ngoai."

"Quang Dương!"

"Lệ Chi, nếu anh muốn em quay lại với anh thì em có đồng ý không?" – Quang Dương vẫn còn tình cảm với cô gái.

Im lặng trong chốc lát, Lệ Chi đáp:

"Em rất cảm kích về tất cả những điều anh làm cho em. Nếu anh muốn em làm bạn thì em sẵn sàng còn trở lại là người yêu của anh thì xin lỗi, em không thể dối lòng và càng không nên dối anh."

Dù biết trước câu trả lời nhưng Quang Dương vẫn thấy tim đau nhói. Rất nhanh, anh đứng dậy và quay lưng:

"Em đã đùa giỡn với tình yêu của tôi, bỏ rơi tôi thế nên tôi cần có thời gian để quên đi vết thương lòng này. Em... đi đi! Tôi không muốn nhìn thấy em. Đến khi nào tôi có thể quên được thì khi đó chúng ta sẽ gặp lại nhau."

Lệ Chi buồn bã từ từ đứng lên, cúi người:

"Xin lỗi anh, Quang Dương!"

Khi Lệ Chi sắp rời khỏi phòng thì bất chợt anh chàng nhà giàu cất tiếng hỏi:

"Nếu... không có người con trai ấy thì em có yêu anh không?"

Lặng người nhưng rất nhanh sau đó Lệ Chi trả lời:

"Có!"

Nhẹ lòng, Quang Dương khẽ mỉm cười:

"Cám ơn em về câu nói đó."

Mở cửa, trước khi cất bước, Lệ Chi còn nói lời sau cùng:

"Cám ơn và tạm biệt anh!"

Cửa phòng đóng lại... Ánh mắt phảng lảng của Quang Dương vẫn nhìn bầu trời xanh.

"Tạm biệt em, Lệ Chi!"

Ra giữa sân vườn, Lệ Chi dừng lại. Có điều gì khiến con bé ngược mắt lên cửa sổ phòng Quang Dương với hy vọng được thấy anh lần cuối. Nhưng chẳng có ai bên khung cửa, chỉ còn tấm rèm

trắng bay nhẹ trong làn gió sớm. Lệ Chi biết, có thể Quang Dương kéo rèm lại vì không muốn trông thấy nó. Lệ Chi xoay mặt, tiếp tục bước đi. Cô gái họ Diệp đã rời khỏi ngôi biệt thự xinh đẹp nhưng nhất định cô sẽ không bao giờ quên người con trai đã yêu mình hết lòng, người mà mình nhẫn tâm làm tổn thương. Vết thương trong lòng Quang Dương sẽ trở thành ký ức đau buồn không phai mờ đối với Lệ Chi.

Quang Dương khẽ vén tấm rèm, hướng mắt ra ngoài, bóng dáng cô gái khuất dần sau những tàn cây.

"Em yêu anh trai của anh sao, Lệ Chi? Người tên Nguyên Kỳ Phong..."

_____.oOo._____

Cửa phòng mở, người bước vào là một chàng trai trên hai mươi, tóc bạch kim với đôi mắt xám buồn man mác. Quang Dương đã cố gắng giấu vẻ bất ngờ trên gương mặt lúc đối diện với Kỳ Phong.

"Anh là Quang Dương? Tôi tên Lâm Kỳ Phong, tôi đến đây với mục đích xin lỗi anh!"

Lâm Kỳ Phong? Không phải họ Nguyên mà là họ Lâm ư? Nhưng Quang Nhân dứt khoát người này là... Không, có thể lắm chứ! Họ Lâm cùng họ với dì Lâm Quyên! Nhủ thầm như vậy, Quang Dương liền lên tiếng:

"Anh xin lỗi tôi?"

Kỳ Phong gật đầu, xong anh chàng này đột nhiên quỳ xuống. Đối diện, Quang Dương rất đổi kinh ngạc:

"Anh làm gì vậy? Anh có lỗi gì với tôi?"

"Xin anh đừng trách Lệ Chi nữa."

Anh chàng nhà giàu lại thêm một lần ngạc nhiên. Đôi mắt xám của Kỳ Phong hướng về Quang Dương đầy buồn bã:

"Lệ Chi không cố ý lợi dụng tình cảm của anh đâu. Chính tôi đã bảo cô ấy làm thế, là lỗi của tôi."

"Tôi không hiểu."

Cái nhìn bất động rồi thật chậm rãi, Kỳ Phong kể hết mọi chuyện cho Quang Dương nghe. Lời kể kết thúc, anh chàng họ Lâm cúi đầu:

"Xin lỗi, tôi thật sự xin lỗi! Muốn trách anh hãy trách tôi đừng trách Lệ Chi!"

Lặng thinh nãy giờ, lúc này Quang Dương mới hỏi:

"Tại sao anh bảo Lệ Chi lợi dụng tôi?"

"Nói ra chắc anh sẽ cười nhạo tôi." – Kỳ Phong cười buồn – "Lúc ấy tôi không biết vì sao bản thân lại khó chịu Lệ Chi ở bên cạnh anh. Tôi sợ... cô ấy sẽ thích anh nên mới muốn cô ấy xem anh như đối tượng để thực hành khoá học."

Dường như Quang Dương đã hiểu ra điều gì.

"Anh... đúng là xấu xa thật!"

"Chính tôi cũng thấy mình vô cùng xấu xa. Anh muốn xử lý tôi ra sao cũng được chỉ mong anh đừng giận Lệ Chi."

"Tại sao anh lại lập ra Hội không thủy chung?" – Quang Dương cắt ngang.

"Vì tôi ghét sự thủy chung."

"Lý do gì anh ghét?"

Thoáng lưỡng lự, Kỳ Phong nói khẽ:

"Vì bố tôi đã bỏ rơi mẹ tôi để bà chết trong đau khổ, tuy vậy bà vẫn một mực chung thủy chờ ông."

Trong phút chốc, cảm thấy chân không thể đứng vững nữa, Quang Dương liền chống tay lên thành ghế phía sau lưng. Từ mắt anh, nỗi bàng hoàng hiện rõ rệt.

Kỳ Phong lo lắng:

"Anh mệt à?"

Phải bình tĩnh, không được để lộ điều gì cả. Tự nhủ thế, Quang Dương đứng thẳng người, cố thật bình thường:

"Không, tôi ổn. Tôi muốn hỏi một câu, mẹ anh... tên gì?"

"Sao cơ?" – Kỳ Phong ngạc nhiên.

"Anh có thể trả lời tôi được chứ?"

"Mẹ tôi tên Lâm Quyên!"

Do đã chuẩn bị tinh thần trước nên Quang Dương vẫn giữ nét mặt thản nhiên, không để lộ sự bất thường nào.

"Được rồi, cảm ơn anh. Anh có thể về."

"Nhưng tôi..."

"Tôi không muốn nghe gì nữa, anh về đi!"

Thấy phản ứng của Quang Dương trở nên kỳ lạ cùng giọng nói có chút thay đổi nên Kỳ Phong đành nhòm người dậy với vẻ thiếu não.

"Xin lỗi anh!"

Kỳ Phong cúi người rồi rời phòng. Bấy giờ, Quang Dương mới ngồi phịch xuống ghế, miệng không ngừng lẩm nhẩm:

"Đúng là anh ấy, Nguyên Kỳ Phong!"

_____.oOo._____

Quang Dương quay ra sau vì có tiếng mở cửa. Là Quang Nhân.

"Anh để cô ta đi như vậy sao?"

"Trả báo! Anh đang bị trả báo."

"Anh nói gì thế?" – Quang Nhân nhú mào khi nghe anh trai nói ra hai từ đó.

"Lúc trước, mẹ cướp bố từ tay dì Lâm Quyên khiến dì ấy đau khổ ngã bệnh rồi mất sớm. Kỳ Phong, anh ấy trở thành trẻ mồ côi. Bây giờ, anh bị Lệ Chi bỏ rơi. Anh yêu cô ấy nhưng cô ấy lại yêu Kỳ Phong. Đúng là trả báo!" – Quang Dương cười trước sự trêu đùa của số phận.

"Anh, không phải như vậy."

"Quang Nhân, giờ anh đã hiểu nỗi đau của dì Lâm Quyên, nỗi đau khi bị người mình yêu phản bội!"

Trông thế đáng vẻ rầu, Quang Nhân cũng chỉ biết thở ra, không nói thêm gì.

"Lệ Chi bảo sẽ không tố giác em, xem như chuyện này ổn thỏa. Anh mong từ nay trở đi em hãy suy nghĩ kỹ trước khi làm điều gì, đừng có lỗ mắng nữa, anh không thể bảo vệ cho em cả đời đâu."

"Em hiểu."

"Quang Nhân, còn chuyện này nữa. Em nên nhớ, kết cục của những ai không thủy chung trong tình yêu là sẽ không tốt đẹp nên em hãy thôi nay cô này mai cô kia đi. Tình yêu không phải thứ đùa giỡn."

Lại thở dài, Quang Nhân nhún vai, đáp nhanh:

"Vâng."

Khi em trai đã đi khỏi, còn lại một mình, Quang Dương nhìn đắm đắm mảng trời nhỏ ngoài khung cửa. Hình ảnh cậu bé mười ba tuổi đứng lặng lẽ dưới mưa, mái tóc bạch kim rũ dài che hết gương mặt nhưng vẫn thấy được đôi mắt màu xám đầy căm phẫn, hiện ra rõ ràng trong đầu anh.

"Kỳ Phong, xem như em thay mẹ trả món nợ này cho anh và dì Lâm Quyên!"

***

Lững thững bước đi con trên đường vắng bóng người qua lại, Lệ Chi vừa lau nước mắt vừa suy nghĩ về việc tiếp theo mình nên làm gì. Chốc chốc, con bé nấc lên khe khẽ khi mỗi lần nhớ đến gương mặt buồn bã của Quang Dương ban nãy. Người con trai đó có lẽ sẽ không thể tha thứ cho Lệ Chi... Thế nhưng, như vậy âu cũng là điều tốt. Nó muốn chí ít bản thân mãi mãi đừng quên lỗi lầm đã gây ra cho anh.

Bây giờ, cô gái họ Diệp chẳng rõ phải đối mặt với Kỳ Phong thế nào. Với những chuyện đã xảy ra, liệu cả hai có thể đến bên nhau...

"Reng! Reng!" Lệ Chi giật mình vì tiếng chuông điện thoại đột ngột vang lên cắt ngang mọi suy nghĩ rối bời. Nhanh chóng, con bé mở ra xem. Màn hình cháy sáng hiện số gọi lạ.

"Tôi, Diệp Lệ Chi nghe đây? Xin hỏi ai đấy ạ?"

« Chào em Lệ Chi, tôi là..."

Mấy phút sau, đôi mắt đỏ hoe sưng húp nhuốm màu mệt mỏi của Lệ Chi tự dưng bất động đồng thời sáng hân như một tia hy vọng loé lên.

***

Lúc này ở bệnh viện, khi nghe Hoàng Cường bảo Lệ Chi rời rời khỏi đây thì Kỳ Phong vô cùng lo lắng lẫn sốt ruột. Vết thương khá nặng mà cô gái còn đi đâu chứ? Sau hơn nửa tiếng chờ đợi, anh quyết định đi tìm cô.

"Cậu cứ bình tĩnh. Biết đâu Lệ Chi sắp về." – Hoàng Cường lo âu nhìn cậu bạn bởi vết thương trên người anh cũng chẳng kém cô gái họ Diệp.

"Không được, lỡ cô ấy gặp chuyện gì thì sao. Tớ sẽ ra ngoài tìm, còn cậu ở đây chờ. Nếu cô ấy về thì phải gọi điện cho tớ ngay nhé."
– Kỳ Phong vừa căn dặn vừa nhanh chóng mở cửa phòng, bước ra.

Hoàng Cường thở dài chán chường trước sự cứng đầu của bạn. Chẳng còn cách nào khác, anh đành nghe theo.

... Kỳ Phong bước vội qua những dãy hành lang dài, đầu óc không ngừng suy nghĩ xem nơi nào Lệ Chi có thể đến lúc này. Thế nhưng khi vừa ra đến giữa khuôn viên bệnh viện thì anh chàng bất ngờ thấy Lệ Chi đang làm lui đi vào. Và cô nàng cận cũng ngạc nhiên khi trông phía xa Kỳ Phong đứng lặng im, hướng ánh mắt vào mình hết như anh đã chờ ở đó rất lâu.

Không muốn ai làm phiền, cả hai ra một nơi khá vắng vẻ để trò chuyện. Dẫu sao cũng đã đến lúc làm rõ vấn đề giữa hai người.

Ngồi xuống bên cạnh Lệ Chi, Kỳ Phong hỏi chậm rãi, giọng đều đều:

"Còn chưa khỏe mà em đi đâu vậy?"

Không quay qua nhìn anh chàng, Lệ Chi thoáng lặng thinh rồi đáp khẽ:

"Em đến gặp Quang Dương để xin lỗi!"

Bên cạnh, vẻ mặt Kỳ Phong vô cùng ngạc nhiên:

"Em gặp Quang Dương? Thế anh ta có nói gì không?"

"Anh ấy bảo cần thời gian để quên nỗi đau này và không muốn gặp mặt em nữa."

Nghe vậy, Kỳ Phong lại buồn bã. Lòng cứ nặng nề hệt như có hàng trăm hàng ngàn cục đá đè xuống. Dù mọi chuyện xem như đã kết thúc nhưng vết thương trong lòng mỗi người cứ còn đó, làm sao xoá đi được.

"Xin lỗi, tất cả là lỗi của anh." – Giọng Kỳ Phong nhỏ và nhẹ đến mức tưởng chừng như các thanh âm ấy vừa rơi tòm vào khoảng trống nào đấy.

Lệ Chi từ từ xoay mặt qua đối diện với anh chàng họ Lâm, bảo:

"Đó không phải lỗi của một mình anh."

"Nhưng..."

"Chiều hôm qua, anh gặp em để nói chuyện gì vậy?" – Lệ Chi đột ngột ngắt lời Kỳ Phong bởi không muốn cả hai tiếp tục cái việc "phân tích" xem ai là người có lỗi.

Bảy giờ mới nhớ đến việc quan trọng đó, Kỳ Phong đảo mắt nghĩ ngợi. Vốn dĩ chiều qua, anh định bày tỏ tình cảm với Lệ Chi nhưng rồi Quang Nhân đột nhiên bắt cóc cô khiến cả hai bị đánh rồi tiếp theo là việc hai người cùng đến gặp Quang Dương... Hàng loạt những chuyện tồi tệ như thế xảy ra khiến lúc này anh không rõ có nên cho cô gái họ Diệp biết tình cảm trong lòng mình. Nếu làm thế thì thật không công bằng với nỗi đau mà Quang Dương đang chịu đựng. Có lý nào, hai con người mang lỗi làm ấy lại dễ dàng đến bên nhau sau khi làm tổn thương người khác.

"Chuyện đó khó nói lắm à?" – Lệ Chi ngạc nhiên vì trông dáng vẻ chàng trai rất đắn đo.

Kỳ Phong chậm rãi xoay người, nhìn sâu vào mắt Lệ Chi. Trìu mến và yêu thương. Đó là cái nhìn anh dành cho người con gái ấy. Có những xúc cảm không thể giấu mãi...

Gió chợt nhiên thổi, nhẹ nhàng lay động mấy cành hoa. Xào xạt. Vài chiếc lá héo tàn buông mình theo làn gió chiều càng khiến không gian xung quanh thêm hiu hắt.

"Anh yêu em, Lệ Chi!"

Cuối cùng, Kỳ Phong cũng có thể nói ra câu đó một cách bình thản, dịu dàng nhất. Phút chốc, gió như nâng đỡ những thanh âm êm đềm ấy. Tràn trọng...

Đối diện, Lệ Chi bất động vài phút rồi bờ môi khẽ mỉm cười nhưng đó không phải nụ cười hạnh phúc của cô gái được nghe lời yêu từ người con trai quan trọng nhất trong lòng mình.

"Vậy thì đã sao?"

Anh chàng họ Lâm ngạc nhiên khi nghe thế. Anh không hiểu hàm ý bên trong câu hỏi này.

"Chúng ta yêu nhau nhưng... liệu chúng ta có thể ở bên nhau sau khi đã gây ra những tổn thương cho Quang Dương? Không, không thể nào." – Giọng Lệ Chi như nghẹn lại.

Mí mắt Kỳ Phong chùng xuống. Phải! Thật chất anh rất rõ điều ấy. Nếu anh và cô gái họ Diệp hạnh phúc bên nhau lúc này thì không công bằng đối với Quang Dương.

"Anh biết."

Hít sâu một hơi để ngăn dòng nước mắt sắp tuôn trào, Lệ Chi nhẹ nhàng tiếp:

"Em vừa nhận được điện thoại của trường, họ nói em đã đậu trong kỳ thi tuyển và được một xuất học bổng du học qua Pháp! Hai ngày nữa, em sẽ đi."

Khi nghe xong điều đó thì Kỳ Phong thoáng bất động và trái tim hẫng mất một nhịp. Du học? Lệ Chi sẽ rời khỏi Hoa Đạo?... Chuyện này đối với anh quá bất ngờ.

"Thế ư? Chúc mừng em!" – Kỳ Phong nói khẽ – "Vậy, bao lâu em sẽ trở về?"

Lặng thinh trong ít phút, cô gái họ Diệp trả lời thật nhỏ nhưng rõ ràng:

"Có thể là bốn năm theo lịch trình du học nhưng cũng có thể em sẽ ở bên Pháp làm việc và không bao giờ trở về Việt Nam nữa!"

Phút chốc, cái nhìn của Kỳ Phong đứng yên, trống rỗng. Rồi sau đó anh chậm rãi cúi đầu, những sợi tóc bạch kim được gió thổi nhẹ trải dài cùng nỗi buồn vô tận. Có nhiều lúc dù cố gắng đến mấy, ta cũng chẳng thể khiến khoảng cách giữa hai người gần lại. Đã quá muộn...

Anh chàng họ Lâm mau chóng ngược lên, nhìn qua Lệ Chi:

"Nếu lựa chọn ấy làm em thấy vui và thoải mái thì anh sẽ không ngăn cản. Anh tôn trọng quyết định của em!"

Hai bàn tay siết chặt vào nhau, xúc cảm trong lồng ngực muốn vỡ tung nhưng Lệ Chi vẫn mỉm cười thanh thản và bảo:

"Vâng, cảm ơn anh. Ngày em đi, anh sẽ đến tiễn em chứ?"

Nhìn cô gái hồi lâu, Kỳ Phong lắc đầu đáp nhanh: "Không..."

Giọt lệ trong suốt rơi nhanh, vỡ oà dưới ánh nắng dịu nhẹ sắp tắt của buổi chiều tà. Từ từ đứng dậy, Lệ Chi đưa tay gạt nhanh nước mắt, cười tươi:

"Ừm, chúc anh hạnh phúc! Một ngày nào đó, nếu có duyên thì hy vọng chúng ta sẽ gặp lại!"

Kỳ Phong cũng đứng lên và nở nụ cười dịu dàng với Lệ Chi dấu lòng đang rất đau.

"Chúc em lên đường may mắn!"

Khẽ gạt đầu rồi Lệ Chi chậm rãi quay lưng, bước đi. Thanh thản nhưng con bé vẫn không ngăn được nước mắt cứ chảy dài xuống cằm ướt đẫm. Dù vậy, nó tin rằng đây là sự lựa chọn đúng đắn cho mình, Kỳ Phong với cả Quang Dương. Khi nghe Kỳ Phong nói câu: "Anh yêu em!" Lệ Chi rất hạnh phúc... Có lẽ thế là đủ! Sau cùng, cô gái đã biết được mình là người quan trọng nhất trong lòng người con trai mình yêu thương.

Lời yêu... Hạnh phúc nhưng đồng thời cũng đau đớn vì muộn màng.

Đôi tay Kỳ Phong từ từ hạ xuống khi trông bóng dáng Lệ Chi đi xa dần. Anh muốn giữ người con gái đó ở lại thế nhưng bản thân hiểu rõ là không nên. Như khi nãy đã nói, chỉ cần Lệ Chi vui vẻ hạnh phúc thì anh sẽ tôn trọng quyết định của cô. Không níu kéo dù rất yêu. Không ngăn cản dấu tim đau đớn vô vàn. Giống cô gái họ Diệp, Kỳ Phong nghĩ đây là lựa chọn tốt nhất cho cả ba người... Một lần

nữa, anh chàng tóc bạch kim lại để vuột mất người con gái mình yêu thương. Là trừng phạt!... Đứng lặng im một lúc lâu, anh ngược mặt lên và nhắm mắt để rồi có dòng lệ nhẹ nhàng chảy ra.

Ánh nắng tắt dần của buổi chiều trải mình lên mọi vật, lên hai trái tim thật sự chia xa. Gió cất giai điệu êm đềm như gìn giữ những hồi ức yêu thương mà từ giờ hai con người ấy sẽ để lại sau lưng và ra đi nhẹ nhàng.

LỜI HỨA THỦY CHUNG

Võ Anh Thơ
dtv-ebook.com

Chương 22: Kỳ Cuối: "Đi Hết Một Vòng Trái Đất, Những Người Yêu Nhau Sẽ Lại Gặp Nhau."

Như dự định, hai ngày sau Lệ Chi sang Pháp du học. Buổi sáng hôm ấy ở sân bay chỉ mỗi Hoàng Cường đến tiễn con bé.

"Ừm, sáng nay tôi không thấy Kỳ Phong đâu cả nên không thể bắt cậu ấy đến đây tiễn cô được. Xin lỗi nhé!" – Hoàng Cường gãi đầu soàn soạt.

Đối diện, Lệ Chi mỉm cười lắc đầu:

"Không sao, Kỳ Phong nói với tôi là sẽ không ra sân bay tiễn. Vả lại, tôi và anh ấy đã chào nhau lần cuối."

"Ừ, chúc cô lên đường may mắn. Hãy để mọi thứ ở lại sau lưng và sống hạnh phúc."

"Vâng, tôi sẽ cố gắng. Cám ơn anh, Hoàng Cường."

Dứt lời, Lệ Chi nhẹ nhàng đưa tay ra. Không chần chừ, anh chàng họ Hoàng nhanh chóng bắt tay cô gái.

Không lâu sau, chuyến bay sang Pháp sắp khởi hành. Cô gái họ Diệp chào Hoàng Cường rồi kéo chiếc valy đi vào quầy soát vé.

.....

Lúc máy bay cất cánh bay lên bầu trời rộng lớn, từ bên trong Lệ Chi nhìn ra ngoài. Toàn cảnh phố Hoa Đạo hiện rõ trong đáy mắt phẳng lặng của con bé. Nơi đây đã có biết bao nhiêu kỷ niệm khó quên đối với nó. Sai lầm, hối hận và cả một tình yêu không thành. Nhưng từ giờ tất cả đã kết thúc... Cô gái Diệp Lệ Chi từng không tin tưởng vào lời hứa thủy chung sẽ bắt đầu một cuộc sống hoàn toàn mới.

***

Đứng bên dưới ngược mắt dõi theo bóng chiếc máy bay khuất dần sau những đám mây trắng, Kỳ Phong mỉm cười thanh thản. Dẫu nói không ra sân bay tiễn thế nhưng anh vẫn đến đây âm thầm nhìn Lệ Chi từ xa lúc cô nói chuyện với Hoàng Cường cho đến khi cô qua quầy soát vé lên máy bay.

Ngày hôm nay trời không nắng nhưng vẫn vô cùng sáng trong. Thật sự không quá muộn để Lâm Kỳ Phong có thể hiểu ra hai chữ "tình yêu". Bất chợt, anh nhớ đến mẹ mình. Hửn, giờ đây người con trai đó đã hiểu vì sao mẹ vẫn một mực chờ đợi bố, không lời oán than. Đó là bởi, mẹ yêu bố! Chỉ đơn giản vậy thôi...

"Tạm biệt..."

Câu từ biệt đầy yêu thương của Kỳ Phong dành cho Lệ Chi vang lặn vào không gian rộng lớn, theo làn gió gửi đến phương trời xa xôi mà cô sẽ sống hạnh phúc.

Nếu có duyên thì hy vọng, một ngày nào đó hai ta sẽ gặp lại nhau.

***

Hoàng Cường kinh ngạc khi nghe Kỳ Phong nói rằng anh sẽ đi du lịch "vòng quanh thế giới" để làm cho cuộc sống thêm mới mẻ.

"Cậu đi thật à?" – Hoàng Cường nhai bánh mì, mắt mở to như ốc bươu.

Kỳ Phong vừa thu dọn hành lý vừa gật đầu liên tục, đáp hớn hở:

"Ừm, tớ đã suy nghĩ rất kỹ. Tớ sẽ dẹp Hội không thuỷ chung và đi khỏi Hoa Đạo một thời gian. Du lịch vòng quanh thế giới cũng là một ý hay đấy chứ."

"Thế thì cậu phải làm việc vất vả đấy nhé." – Hoàng Cường nói như giễu.

Anh chàng họ Lâm khoá valy lại rồi đến gần cậu bạn thân, kéo ghế ngồi xuống:

"Tất nhiên rồi nhưng chẳng sao, biết đâu cuộc sống nay đây mai đó sẽ thú vị thì sao."

Trông dáng vẻ thờ dãi của cậu bạn thân, Kỳ Phong cười phì rồi nói thêm:

"Tớ có dự định tham gia Hội chữ Thập Đỏ Việt Nam để đi đến nhiều quốc gia giúp đỡ những người khó khăn, chắc chắn chuyến đi rất có ích."

Đối diện, Hoàng Cường nuốt miếng bánh khô khan xuống cổ họng, gương mặt toát lên vẻ ngạc nhiên quá đỗi:

"Woa! Bất ngờ thật! Mà vậy cũng hay, Lệ Chi đã rời khỏi Hoa Đạo, cậu cũng nên đi đâu đó cho tâm trạng nguôi ngoai. Tớ ủng hộ

đấy."

"Cám ơn. Có lẽ cuối tháng này tớ sẽ lên đường. Cần làm xong vài thủ tục..."

Vừa nói Kỳ Phong vừa nhìn ra ngoài cửa sổ. Nắng vàng ươm. Máy cày cây rung rinh trong gió giống như đang giỡn đùa cùng nhau. Không lâu nữa, anh sẽ có chuyến hành trình mới cho riêng mình. Nhẹ lòng ra đi chẳng cần vướng bận gì nữa...

...oOo...

Tám năm sau.

Tại Nhật Bản, vào một ngày cuối xuân ở thành phố Kanazawa xinh đẹp vốn nổi tiếng là nơi có nhiều khu phố cổ, những toà lâu đài, các công viên hàng trăm năm tuổi, những đền chùa linh thiêng, suối nước nóng... đang đắm chìm trong sắc hoa anh đào muôn nở rộ.

Nằm giữa Kyoto và thủ đô Tokyo, Kanazawa dù đã qua thời điểm rực rỡ nhất vẫn ngập tràn sắc hoa anh đào. Thả bộ trên con đường dẫn vào công viên Kenrokuen, một trong những công viên đẹp nhất nước Nhật, hầu như những người dân Nhật hay khách phương xa đều ngơ ngàng trước vẻ đẹp của những hàng cây anh đào.

Hoa phủ kín cả con phố, nở thành từng chùm dày trông như mây phủ trên những thân cây anh đào. Mỗi lần gió thổi qua, những cánh anh đào rơi xuống tạo thành những cơn mưa hoa làm say lòng những ai yêu cái đẹp.

Trên con đường đầy sắc hoa rực rỡ ấy có một cô gái tóc dài buông xoã qua bờ vai, ngoài hai mươi lăm tuổi đang bước đi lặng lẽ. Thỉnh thoảng, cô ngước mặt nhìn lên cao, hàng ngàn cánh hoa li ti

bay xoà phủ kín đôi mắt trong veo, phẳng lặng như hồ nước. Trông cách ăn mặc lịch sự không kém phần quý phái đó cũng có thể biết cô là người rất thành đạt.

"Reng! Reng! Reng!" Tiếng chuông lạnh lẽo của chiếc điện thoại réo dài khiến cô giật mình sợ hãi. Nhẹ nhàng lấy điện thoại ra xem, nhìn dòng chữ trên màn hình, cô cười nhẹ.

"Diệp Lệ Chi nghe đây! Hồ Trúc hả?"

Đầu dây bên kia giọng Hồ Trúc oang oang: « Yes, tớ đây. Sao? Tuần này cậu về Việt Nam được chứ? »

Lệ Chi giấu tiếng thở dài vì ngán ngấm vụ giục giã quá mức của cô bạn thân:

"Ừ ừ, tớ sẽ về. Chỉ còn vài thứ linh tinh phải giải quyết thôi. Cố gắng chờ tớ tí nhé."

« OK! Tớ gác máy đây, mỗi lần gọi điện cho cậu là tốn cả khối tiền. »

Đầu dây bên kia vang lên cái âm thanh Píp! Píp! Phì cười, Lệ Chi cúp máy.

Tám năm rồi kể từ khi rời khỏi Hoa Đạo, Lệ Chi vẫn chưa một lần trở về. Sau khi hoàn thành xong lịch trình du học bốn năm, cô ở lại Pháp làm việc. Rồi nhiều năm tiếp theo, cô được công ty điều đến nhiều đất nước khác nhau để công tác. Các chuyến đi ấy đã mang lại cho Lệ Chi rất nhiều niềm vui, phần nào xoá lấp những chuyện không vui trong quá khứ. Thật sự, cô gái họ Diệp hạnh phúc với cuộc sống hiện tại, với vô số chuyến hành trình mới nối tiếp nhau... Dẫu gần mười năm trôi qua nhưng Lệ Chi vẫn chưa có người yêu.

Lâm Kỳ Phong – người con trai ấy vẫn luôn tồn tại trong trái tim Lệ Chi. Bóng hình anh cứ còn đó, không bao giờ lu mờ. Chẳng ngờ được rằng, ký ức về mối tình không thành ấy lại sâu sắc đến thế. Rất nhiều lần, lòng yếu mềm khiến cô muốn về Hoa Đạo tìm gặp chàng trai họ Lâm nhưng lại thôi. Thiết nghĩ, liệu Kỳ Phong có chờ Lệ Chi giống như cô đang chờ anh không? Hay cũng có thể, anh đã tìm được hạnh phúc mới và sống vui vẻ ở nơi xa xôi nào đấy, hoàn toàn chẳng còn nhớ cô nữa. Tám năm, khoảng thời gian dài như thế... Ngày chia tay cuối cùng, cả hai không hề hứa hẹn với nhau điều gì. Và vì vậy, sự chờ đợi cùng lời hứa càng thêm mong manh, vô thực hơn rất nhiều.

Còn yêu Kỳ Phong nên Lệ Chi lòng dằn lòng vẫn tiếp tục chờ đợi hiểu rõ, mối tình này sẽ không có kết quả gì giống như tám năm trước... Nhưng, chưa bao giờ cô thấy thanh thản bình yên đến vậy khi bản thân giữ mãi bóng hình một người không bao giờ gặp lại.

Khế thờ dài, Lệ Chi tiếp tục bước chậm rãi trên con đường đầy hoa. Lần này cô được điều công tác đến Nhật Bản. Qua đây ngắm hoa anh đào thật tuyệt! Nhìn làn hoa lất phất trong gió, cô gái tự dưng ước giá như Lâm Kỳ Phong cũng có mặt ở đây thì hạnh phúc biết bao. Nếu định mệnh một lần nữa cho cô gặp anh thì nhất định khi ấy, cô sẽ không buông tay.

... Đi được một đoạn dài thì chợt có chàng trai đi ngang qua Lệ Chi. Vốn dĩ, cứ ngỡ người đó chỉ như một trong rất nhiều người xa lạ khác trên đất nước Phù Tang này thế nhưng khi cô gái họ Diệp tình cờ nghe được giọng nói của anh thì...

"Câu lắm lời thật! Tớ đã nói mấy ngày nữa sẽ về Việt Nam thì chắc chắn không thay đổi. Vậy nhé... Ừ ừ, đúng rồi."

Tức thì, Lệ Chi cảm giác luồng điện cực mạnh chạy xẹt qua tim mình khiến nó hẫng đi mấy nhịp. Chất giọng này rất quen thuộc! Một sự hồi hộp xuất hiện chiếm ngự cả cơ thể và linh tính mách bảo cô rằng, chàng trai vừa đi ngang qua mình chính là... Không chần chừ, cô gái họ Diệp mau chóng xoay người lại.

Vì sao, ta có thể nhận ra

tiếng bước chân của nhau trong hàng triệu người xa lạ?...

Và vì sao, ta lại có thể nhận ra

giọng nói của nhau trong hàng triệu người xa lạ?...

Đó là bởi, trái tim của chúng ta đã được cảm hoá lẫn nhau.

Yêu thương...

Đôi mắt Lệ Chi mở to kinh ngạc bởi trong làn hoa gió, cô nhận ra chàng trai đó có mái tóc màu bạch kim thật nổi bật. Trái tim Lệ Chi đập mạnh như muốn nổ tung.

Nếu định mệnh một lần nữa cho em gặp anh

thì nhất định khi ấy, em sẽ không buông tay.

Chàng trai mái tóc bạch kim kia cúp máy. Rồi dường như có điều gì đó khiến anh, một cách chậm rãi, xoay mặt qua. Giống hệt Lệ Chi, cái nhìn của anh đầy ngạc nhiên khi trông thấy rõ gương mặt thân quen của một cô gái đứng cách chỗ mình không xa.

Trong khoảnh khắc gió thổi mạnh những cành hoa anh đào muôn lay động, hai con người của quá khứ đã tình cờ gặp lại nhau. Cảm

giác yêu thương và hồi ức tuy buồn nhưng đẹp để bổnng chốc bưng
tĩnh sau nhiều năm ngủ yên trong trái tim vẫn luôn đợi chờ.

Mắt cô gái họ Diệp đỏ hoe, sóng mũi cay xè, lồng ngực thổn
thức. Bao nhiêu xúc cảm nhớ thương của tám năm đằng đẵng tuôn
trào khiến cô choáng ngợp. Người đó quả nhiên là Kỳ Phong. Bờ
môi run run khẽ cất lên ba từ đáng trân trọng, gìn giữ:

"Lâm Kỳ Phong..."

Đối diện, sau một hồi lặng người bởi quá bất ngờ thì Kỳ Phong
chợt nhẹ nhàng cất tiếng:

"Anh tìm em suốt tám năm..."

Tám năm trước

không thể níu giữ em ở lại thì anh chỉ còn một cách...

Chờ đợi em trở về bên anh!

Nước mắt lăn dài trên gương mặt tràn đầy hạnh phúc, Lệ Chi lập
tức chạy nhanh đến chỗ Kỳ Phong đồng thời hét lớn...

Còn Kỳ Phong thì mỉm cười yêu thương, chậm rãi mở rộng vòng
tay như chờ đón Lệ Chi.

Đi hết một vòng Trái Đất, những người yêu nhau sẽ lại gặp nhau.

Đó cũng là lời hứa mà Thượng Đế

dành tặng cho những ai đang yêu và luôn đợi chờ.

Chỉ cần

tấm lòng của cả hai không hề thay đổi...

Hoa anh đào nở muện rơi nhẹ nhàng, phủ kín cả vùng trời bình yên ở xứ sở Nhật Bản. Và hai con người ấy đã tìm thấy nhau một lần nữa giữa hàng ngàn người đang ngược xuôi trên khắp nẻo đường đời./.

(Sài Gòn, 30/07 - 22/11/2012,

dành tặng những tình yêu đang nở hoa)